

Ta Tình Nguyên Để Người Ngược Ta Đến Cùng

Contents

Ta Tình Nguyên Để Người Ngược Ta Đến Cùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	27
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	51
11. Chương 11	54
12. Chương 12	58

Ta Tình Nguyên Để Người Ngược Ta Đến Cùng

Giới thiệu

Thể loại: Huynh đệ văn, SM, H, HEEdit: meBeta: Cá nhỏ, Tsuki813Lâm Văn Tường có thể nói giống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-tinh-nguyen-de-nguoi-nguoc-ta-den-cung>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Lâm Văn Tường mông lung mở hai mắt, trước mặt cậu nhòe nhoẹt cả, đầu óc choáng váng nặng nề, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn chỉ nhớ được lúc về nhà đệ đệ Văn Kiện có đưa hắn một cốc nước trái cây, sau đó, hắn cái gì cũng không nhớ rõ, đến khi cảnh tượng trước mắt dần trở nên rõ ràng, hắn mới phát hiện mình đang ở trong phòng khách, sau đó, hắn kinh ngạc phát hiện tay hắn bị trói ra sau lưng, hoàn toàn không thể nhúc nhích, hơn nữa hắn như thể nào lại trần như nhộng ngồi trên sofa, trên hai tay vịn sofa có đặt ngang một thanh móc phơi áo bằng Inox, hai đùi hắn bị tách ra thật rộng, hai gối gác lên cây gậy, cổ chân cũng bị hai sợi dây cột vào chân sofa, kiểu tư thế này khiến chỗ tư mật của hắn hoàn toàn lộ ra trước không khí, hắn vì tình huống lúc này mà xanh mét mặt lại.

“Ủa? Ca người tỉnh lại rồi?” Văn Kiện ôm một cái rương lớn đi tới.

“A Kiện, người đang làm gì, thả ta!” Văn Tường hoảng sợ kêu lớn.

“Thả người ra? Cái này không được rồi nha, ca ca.” Văn Kiện đến gần bên Văn Tường, cười tà, “Bằng hữu của ta mới từ Nhật Bản trở về, đem theo rất nhiều thứ đồ chơi thú vị cho ta, thế nên, ta hôm nay rất nóng lòng chờ ca ca người trở về, sau đó cùng người mở tiệc, cùng nhau chia xẻ đồ chơi với ta, người không phải vẫn mong ta có thể cùng người vui vẻ đó sao?” Văn Kiện đặt một cái rương ở trước mặt Văn Tường, loay hoay tìm kiếm cái gì đó bên trong.

Văn Tường liếc nhìn trong rương thấy hình như là *** toys gì đó, hai mắt nhất thời bị hoảng sợ che khuất, “A Kiện, người vì sao lại trêu đùa ta như vậy?” Mãi hắn run rẩy nỗ lực cố gắng không khóc oà lên.

“Vì sao a?” Hai mắt Văn Kiện đột nhiên đầy tia thâm độc, “Bởi vì ta thấy người ngứa mắt! Người đã là gì! Ta đã cảnh cáo người không ít lần, người chỉ cần ngoan ngoãn giữ cái diễn hình gương mẫu của người, rồi được người ta yêu chiều là tốt rồi, đừng tới trêu chọc ta, nhưng người lại hết lần này đến lần khác làm mặt trang nghiêm tới dạy dỗ ta, phiền muốn chết! Người rõ ràng biết ta không thể giống như người, làm thứ học sinh ưu tú chó má gì, vậy mà vẫn chọc giận ta, nói cho người hay, nỗ lực buồn cười của người đều vô ích! Tỷ nữa, người sẽ phải trả giá cho cái nỗ lực ngu xuẩn đó!”

Không đợi Văn Tường mở miệng, Văn Kiện cầm một vật hình cầu nhét vào miệng Văn Tường, sau đó đem hai sợi dây hai bên khối tròn buộc ra sau đầu Văn Tường. Nhìn Văn Tường liều mạng lắc đầu, lệ rơi đầy mắt, nóng nảy muốn nói, Văn Kiện cười nhạt cất tiếng: “Không cần sợ, ca ca, ta chỉ là nghe tiếng người không tốt lắm, lát nữa xong rồi, ta sẽ giúp người cởi ra, sau đó người thích “giảng” bao nhiêu cũng có thể “giảng” được. Được rồi, ta phải thay ca ca đem hết lòng không cần thiết trên người ra xử lý, như vậy mới có thể đẹp nga.”

Văn Kiện cầm lấy đồ nghề, một chốc đã đem đám lông vốn không nhiều trên người Văn Tường giải quyết toàn bộ, kể cả nơi hạ thể. Tiếp đó hắn xoay người lấy ra từ trong rương một cái kim tiêm lớn, mở một chai nhựa, lấy dịch nhũ trắng bơm đầy ống tiêm.

Hắn ở chỗ hạ thể Văn Tường vuốt ve, thỏa mãn nhìn thân thể run rẩy trước mặt, “Àn, ca người đứng đắn như thế, nhất định chính là xử nữ a. Hạnh, để cho ta tới hảo hảo khám phá một chút nào.”

Văn Kiện đưa một ngón tay vào trong tiểu huyết tạo thành khoảng trống, sau đó cầm kim tiêm vào, bắt đầu đưa thuốc mỡ vào trong ống dẫn đạo Văn Tường.

Cảm nhận được thuốc mỡ lạnh lẽo ướt át chậm rãi chảy vào trong cơ thể, còn có cảm giác không dễ chịu bị dị vật xâm lấn, khiến Văn Tường khó chịu liều chết giãy dụa, ống tiêm tràn đầy thuốc mỡ dốc vào trong mật huyết, bịt không được nên chậm rãi mà chảy ra bên ngoài.

Văn Kiện thả ra ống tiêm không, cầm lấy một cây nhỏ màu đen cỡ một ngón tay, mặt trên còn có phần phình lên, hắn không chút do dự nhắm tiểu huyết Văn Tường mà xuyên vào, vì ống dẫn đạo đều là thuốc mỡ, nên tiểu côn dễ dàng đi vào.

Văn Kiện cầm tiểu côn như cầm thìa ngoáy cả phê, thuốc mỡ không ngừng tràn ra ngoài, mà tiểu côn lại không ngừng kích thích nội bích mềm mại, ống dẫn bị ép mở rộng, đau đớn dưới thân còn đưa đến một thứ cảm giác kỳ quái, Văn Tường càng khóc dữ, nhưng khiến hắn không chịu được chính là, phần thân thể nào lại bắt đầu có phản ứng, đứng thẳng trong không khí.

“Ha ha, xem ra ca ca rất thích bị người khác ngược đãi mà. Xem kìa, đã cứng thế này rồi.” Văn Kiện cầm một vòng kim loại đặt lên phần gốc của Văn Tường, phía trên còn buộc lại một vòng.

“Ân, quên nói cho ca ca, thuốc mỡ vừa rồi ta cho người, chỉ cần một chút, sẽ làm cho người ta rất muốn bắn nga, hơn nữa được tính của nó còn gián đoạn, tức là, khi người vừa tưởng đã xong rồi thì sẽ lại thấy muốn bắn nữa, thế nên ta phải chuẩn bị sẵn sàng, không để ca ca người tùy tiện bắn, sẽ không chơi vui, huống chi ta cho ca ca nhiều đồ như vậy, Ân, chờ một chút nữa hẳn sẽ rất thú vị.”

Văn Kiện búng nhẹ lên phân thân người trước mặt, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, trên tay liền cầm lên một đôi kẹp chạm khắc tinh tế hình hoa hồng.

“Tỷ nữa là quên mất, không mang cái này rồi, ca ca người sẽ không thỏa mãn mất.” Nói xong đúng sức cần lấy nụ hoa trước ngực Văn Tường một cái, sau đó đem nhũ giáp (cái kẹp lên...) bấm vào người Văn Tường.

Đau quá! Hai điểm trước ngực bị đau đớn thiêu đốt, trán Văn Tường toát ra từng mảng mồ hôi lạnh.

Văn Kiện nhìn tiểu huyết hết hé ra lại khép lại, thỏa mãn gật đầu, “Ân, hẳn là được rồi.” Hắn rút tiểu côn ra, lấy ra một cây giả phân thân còn lớn gấp đôi phân thân bình thường, tại động khẩu kia vuốt ve rồi bắt đầu ấn vào, phân thân thật lớn nhờ đầy đủ chất trơn chậm rãi tiến vào, một hồi liền biết mất trong tiểu huyết.

Văn Tường phát ra tiếng kêu thảm thiết không thành lời, giữ không được nước bọt bắt đầu từ khóe miệng chảy xuống.

Nhìn Văn Tường không nhìn được mà ngửa đầu ra sau, Văn Kiện mỉa mai kêu lên: “A

~, ca ca ta nhìn không ra a, người hóa ra không chỉ có học hành, mà phương diện này còn có tiềm lực hạng nhất a, lần đầu tiên mà có thể nhét vào cây lớn như vậy rồi, người thật không hổ là tài năng a.” Xem cho kỹ rồi, Văn Kiện lấy ra một cái điều khiển, “Ân, cũng đến lúc rồi.” Sau đó hắn bỏ bịt miệng Văn Tường.

Văn Tường thở dồn dập, hô hấp luồng không khí mới mẻ, đang muốn mở miệng nói, đột nhiên phân thân từ mặt huyết truyền tới rung động kịch liệt, hắn sợ hãi hỗn hển, “Ân... A... Không muốn...”

Văn Kiện hoàn toàn không để ý tiếng rên rỉ của Văn Tường, chậm rãi chỉnh nấc tối đa, sau đó lẳng lặng đứng xem, phân thân thật lớn trong cơ thể Văn Tường rung động kịch liệt, hắn nghĩ ngay cả nội tạng mình cũng sắp bị nảy ra ngoài.

Ngay lúc cơ thể hắn khổ sở vặn vẹo, trong người chợt truyền đến một luồng khô nóng, sau đó, da thịt trắng bệch vì tiết mồ hôi của hắn dần chuyển hồng, nhiệt độ bắt đầu tập trung chạy xuống phân thân.

“A... Ân... A... Nóng quá...” Văn Tường bắt đầu thở gấp liên tục, hạ thân bị tác động kịch liệt, phân thân bị thuốc kích thích tác dụng mà bắt đầu phát tác, hắn rất muốn bắn, nhưng phân thân lại bị buộc chặt, tay chân hoàn toàn không thể cử động, hắn không thể làm gì ngoài rên rỉ.

“Ai chà, kêu thật lớn tiếng a, ân, quả là không sai, ca, thanh âm trên giường của người êm tai như thế, phóng đảng như thế, thật đúng là đồ đệ tiện!”

Văn Kiện cảm máy ảnh lên, *** đang vờ với Văn Tường: “Hắc, ca ca, hai người chúng ta lần đầu tiên cùng “chơi” vui đến vậy, “ăn ý” đến vậy, để lưu lại kỷ niệm, ta quyết định chụp lại hình ảnh xinh đẹp của ca ca lại, sau đó chúng ta cùng nhau thưởng thức nha.”

Văn Kiện xoay nút điều khiển, phân thân trong cơ thể Văn Tường bắt đầu xoay tròn, chui vào chỗ sâu nhất rồi lại bắt đầu kịch liệt xoay, “A... A... Cứu... A... Ta...”

Hạ thể bị được tính kích thích mạnh, hắn cảm thấy phân thân tưởng đến phát đau, lại không thể giải thoát được.

Văn Kiện giờ V8 về phía Văn Tường chỉnh cảnh đặc tả, nhìn phân thân Văn Tường sung huyết bắt đầu rỉ nước, Văn Kiện trào phúng nói: “Sách, ca người thật lợi hại, như vậy cũng có thể bắn ra, thực sự trời sinh đồ tiện!”

Mật dịch màu trắng từng chút từng chút một liên tục tràn ra ngoài.

“Hanh! Ta càng nói người lại càng có cảm giác a, nhìn người bình thường, thật không thể biết người lại *** đang như vậy.” Nói xong, Văn Kiện lại đắc ý nhìn phân thân Văn Tường bắn ra một chút, rồi thuận tiện ngắt nhéo lên nụ hoa trước ngực đã sớm bị nhũ giáp khiến cho tím bầm.

“A... Đau quá... Ta... A... Ta không... Ân a...”

Tự tôn đã sớm bị người đâm nát dưới chân, được hiệu còn mỗi lúc một tăng, hắn rất muốn bắn.

Văn Kiện đột nhiên ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Ca, người rất muốn bắn phải không, ta cho người bắn có được không?”

Lời Văn Kiện giờ giống như tiếng trời mỹ diệu, hắn liều mạng gật đầu, muốn được giải phóng sớm một chút.

“Cầu ta a, chỉ cần người cầu ta, ta sẽ để người bắn.”

“Ồ... Cầu... Cầu người... Để... A...” Dương cụ trong nội bích tiểu huyết lại bỗng nhiên xông tới, khiến Văn Tương kinh hô.

“Hanh, được rồi, ta theo như người muốn.” Văn Kiện thô bạo đem ràng buộc nơi phân thân đã sớm tím lại của Văn Tương kéo xuống, đột ngột như vậy khiến Văn Tương thoáng cái bắn ra, dịch thể trắng dây cả ra sô pha lẫn sàn nhà.

Được giải phóng trong nháy mắt khiến Văn Tương thư thả ngâm nga khe khẽ. Văn Kiện hèn hạ vười: “Hanh, rất đặc a, bắn như thế, xem ra ca ca người bình thường cấm dục nhiều lắm, người hẳn là cảm tạ ta đi, cho người sướng như thế, hanh!” Văn Kiện nói xong liền bắt đầu cở dầy buộc chỗ cổ chân Văn Tương, cũng tắt đi điều khiển.

Văn Tương vừa mới cạn kiệt vẫn còn đang hoảng hốt, đến khi bị Văn Tương bế lên mới hồi phục tinh thần.

Bất an liền nổi lên trong lòng, “Người muốn làm gì, Văn Kiện, mau thả ta xuống!”

Nghe tiếng hắn nói, Văn Kiện ngừng bước, giờ còn muốn Văn Kiện buông hắn ra sao, Văn Kiện lẳng lẳng đưa tay tìm kiếm mật huyết của hắn.

Ngón tay Văn Kiện thâm nhập vào trong huyết, cầm lấy giả phân thân sâu trong cơ thể hắn bắt đầu kéo ra ngoài.

“Ân... A... Không...” Giả phân thân bị kéo ra liên tục kích thích nội bích mềm mại, tiểu huyết cổ sức mút lấy giả phân thân thật lớn đó không buông.

“Hanh. Thật đúng là *** đang, lại kẹp chặt như thế, không muốn ta rút ra như vậy cơ à?” Văn Kiện nói rồi đem giả phân thân đã kéo ra được hơn nửa, ngừng lại rồi tiếp tục đẩy vào.

“Ồ, A Kiện, van cầu người, thả ta ra.” Văn Tương thấp giọng kêu than.

“Ân, nhìn ca ca người khóc thương tâm như thế, ta thực không đành lòng, ta thỉnh thoảng cũng nên nghe lời bề trên, làm một bề ngoan.” Lời nói xong, Văn Kiện đi đến bên giường, hai tay buông, khiến Văn Tương rơi xuống giường lớn.

“A... A... Đau ...” Giả phân thân bị Văn Kiện lôi ra phân nửa lại vì Văn Tương rơi xuống giường mà xuyên vào chỗ sâu nhất, đau đớn xé rách trong nháy mắt khiến Văn Tương kinh hoảng thở hổn hển. “A... ” Ngay sau đó thuốc lại phát tác. Văn Tương run rẩy bắn ra.

“Ai nha, ca người sao lại làm dơ ga giường rồi, ân, được rồi, nếu đã dơ rồi, bắn thêm một chút cũng không vấn đề gì.”

“Hô... Hô...” Văn Tương nỗ lực bình ổn lại nhịp hô hấp, Văn Kiện giờ máy ảnh lên cười: “Ca, tiếp theo, ta muốn một bức sắc nét hơn a, hơn nữa tiếng người kêu *** đang như vậy, ta cũng sẽ không để lọt ra ngoài a, nên, ta muốn người ở trên giường tự an ủi!”

“Cái gì!” Văn Tương không thể tin được lỗ tai của mình.

“Hanh, ca người không phải quên rồi chứ, chỉ cần còn được hiệu, người vẫn sẽ bắn tinh nga, nên từ giờ nếu người không nghe lời ta làm, ta sẽ khiến người nghẹn đến không bao giờ bắn được nữa nga, người chẳng lẽ không muốn nhớ lại cảm giác vừa rồi sao?”

Nhớ lại việc thống khổ vừa nãy, mặt Văn Tương từ đỏ chuyển xanh, hắn cắn môi, hai tay nghe lời đưa xuống phân thân, bắt đầu chuẩn bị di động.

Dần dần, hô hấp hần bắt đầu hỗn loạn, trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn.

Văn Kiện cầm máy ảnh, đem cảnh hoạt sắc sinh hương kia thu lại không sót chút gì, lại còn ở một bên cổ vũ, “Ân, chính là như vậy, tiếp tục

~” Khi hần thấy đã chụp đủ cảnh tự an ủi rồi, hần lại tiếp tục ra một mệnh lệnh khác. “Được rồi, tiếp theo người tự mình rút ra thứ trong cơ thể, sau đó lại đưa vào, đến khi ta bảo dừng mới được thôi.”

Văn Tường đã không thể suy nghĩ gì nhiều, hần như con rối gỗ y mệnh lệnh mà đưa tay thâm nhập vào trong mật huyết, lấy ra giả phân thân rút ra cắm vào, hần kêu càng lúc càng lớn, đẩy càng làm càng sâu, đến lúc đưa giả phân thân chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể, hần rút cuộc không nhịn được nữa bắn ra.

“Thực sự trời sinh dê tiện! Tự làm thôi mà cũng kêu sướng như vậy, lại còn bắn nhiều như thế! Hanh~ Ta thấy bảo người đi câu dẫn nam nhân còn dễ hơn làm học sinh gương mẫu nhiều!”

Ngôn ngữ *** loạn lại theo đầu đón hòa cùng khoái cảm không biết tên kích thích Văn Tường, hần nghĩ cơ thể mình sắp bị nhiệt thiêu cháy rồi.

“Được rồi, Nếu là phim chúng ta hoàn thuận chung sống, chỉ mình ca ca thì không được a, vậy để chúng ta hảo hảo cùng nhau chơi một chút đi!”

Văn Kiện đặt máy quay ở vị trí thích hợp, sau đó trèo lên giường, hần cởi quần trong, lòi ra thứ đó, đưa tay kéo đầu Văn Tường lên ra lệnh, “Mở miệng ra! Hiện tại người nên phục vụ cho ta!”

Văn Tường nhìn hung khí cực lớn kinh khủng trước mắt lắc đầu, “Không... Người... Không nên...” Hần khóc cầu xin.

“Không nên? Ca ca, người tốt nhất không nên chọc ta tức giận, không để ta hứng trí lên, sẽ đem cuộn phim vừa rồi gửi đến Canada cho ba ba mẹ mẹ, để cho bọn họ cùng nhau thưởng thức một chút. Bọn họ thấy nhi tử bọn họ vẫn tự hào “đẹp” như thế, hần cũng sẽ rất “vui vẻ” a.”

“Người...”

“Sao, có muốn làm không?”

“Ta, ta làm...” Văn Tường cắn môi, chậm rãi đưa nam căn cực đại kia vào miệng, cổ sức cũng chỉ đem được một nửa nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, hần không thể làm gì khác hơn là gian nan chuyển động lưỡi hồng khê liếm.

“Cẩn thận một chút, nếu như cắn phải ta, người coi chừng đó!”

Văn Tường cẩn thận liếm, nước bọt bắt đầu rơi xuống dưới.

“Sách, ký xảo thực kém! Xem ra phải hải hảo dạy dỗ mới được. Quên đi, tự ta làm.” Văn Kiện vỗ đầu Văn Tường, bắt đầu điên cuồng đưa ra kéo vào, mỗi lần đi vào, phần đỉnh đều vào trong chỗ sâu nhất trong họng. Văn Tường thống khổ khóc nức nở, chịu cực hình tàn nhẫn.

Văn Kiện bắn hai lần, một lần là ở trong họng hần, khiến cho hần chỉ có thể nuốt vào toàn bộ, một lần là bắn ở trên mặt hần.

Hần cảm thấy dịch thể Văn Kiện từ mặt hần chảy xuống người.

“Ân, không sai mà. Ca ca, đáng vẻ hiện tại của người ta thấy là đẹp nhất! Mà nói thêm, huynh đệ chúng ta đây là lần đầu tiên “khoái nhạc tương xử” (vui vẻ bên nhau), người cũng rất cao hứng phải không? Được rồi, hình dạng đẹp như vậy hần là cũng nên để ca ca tự thưởng thức một chút mới đúng, người chờ một chút.”

Văn Kiện nói xong vội vã chạy ra ngoài, cầm vào một tấm gương lớn, đặt trước mặt Văn Tường. Văn Tường khó khăn mở mắt nhìn thân thể trong gương, tóc ướt sũng mồ hôi, hai tròng mắt mê man ướt át, mặt đỏ bừng trên người nơi nơi đều là dịch thể của nam nhân, trước ngực hai núm hoa phát hồng còn mang theo nhũ giáp hình hoa hồng, phân thân lại không ngừng tràn ra mặt nước, chỗ tư mật bại lộ trước mặt người khác còn bị một giả phân thân thật lớn cắm vào...

Ai vậy? Không! Không phải ta! Không phải... Văn Tường trong lòng gào thét, ý thức dần dần mơ hồ...
Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa, nhẹ nhàng chiếu xuống sàn nhà. Văn Tường khẽ lay động mi, mở đôi mắt ngái ngủ còn mọng nước ra.

“Ân, A Kiện?” Vẫn còn mơ hồ, Văn Tường vô ý thức gọi tên Văn Kiện, phát hiện không có ai đáp lời, hắn nhẹ nhàng cử động từ trên giường ngồi dậy. Tiếng xích sắt leng keng vang lên bên tai khiến hắn trong nháy mắt tỉnh táo lại.

“A, đây là...” Nhìn quần áo trên người mình, Văn Tường không khỏi hoảng hốt kêu lên, đây là nếu như, cái thứ trên người hắn thực sự có thể gọi là “quần áo”.

Trên cổ hắn là một vòng da mềm, phía trước có một vòng bạc, một sợi dây xích nhỏ móc qua vòng cổ, nối với hai nhũ giáp cũng màu bạc gắn chặt trên đôi núm hoa hồng nhạt, một mảnh đồ da bó sát trên vai nối xuống với dây thắt lưng nho nhỏ, khít chặt lấy người hắn, cổ tay cổ chân đều mang một vòng da đồng màu, trên vòng cổ tay có một sợi xích sắt dài. Mà thứ khiến người ta không thể chịu đựng được là trên phân thân cũng phủ ba vòng da nho nhỏ, chỗ tiếp giáp còn có một sợi xích. Hai bên đùi cũng bị buộc dây nịt cỡ bằng bàn tay, trông như đồ trang sức, nối liền với một dây nịt kéo xuống hạ thân... Ân, trong mật huyết hình như có gì đó, trường trường lên hơi khó chịu...

A Kiện! Người đang ở đâu? Tại sao ta lại mang trang phục như vậy, muốn nhanh chóng cởi bỏ bộ y phục khó chịu này, Văn Tường đứng dậy định bước xuống giường.

“A nha... Ân... Ngờ...” Thân thể khẽ cử động, chỗ sâu nhất trong mật huyết liền truyền đến ma sát kịch liệt, dường như có rất nhiều thứ bị nhồi vào sâu bên trong. Chuyện gì vậy? Lo lắng cẩn trọng đưa tay xuống hạ thân, thì phát hiện nơi cửa mật huyết có bị một cái nút lớn bịt lại.

OO

A Kiện rốt cuộc là đi đâu rồi. Văn Tường đỏ mặt oán giận trách cứ.

Lúc này, một tờ giấy đặt tại đầu giường hiển nhiên chú ý. “Ân... A...” Chịu đựng thứ ma sát không hay ho gì đang tác quái trong cơ thể, Văn Tường gian khổ đi tới đầu giường, cầm lấy tờ gấp trên đó, thì ra là lời nhắn Văn Kiện để lại.

“Ca, đồ ăn trong tủ lạnh đã hết rồi, ta qua siêu thị mua xong sẽ về, người ngồi nhà chờ ta, ân, để người ở nhà dễ dàng tự do hoạt động, ta đã cho người mặc “y phục” rồi, thế nào, thích không? A chết, tý nữa thì quên nói cho ca ca biết, để cho ca ca không buồn chán, ta đặt ở tiểu huyết ca ca một cây gậy rung rồi. Ta đã đặt thời gian cho gậy rung, cứ nửa tiếng sẽ chạy một lần, sẽ làm người rất thoải mái đó. Còn nữa để phòng ngừa nó rơi ra ngoài, ta đã mặc cho ca đồ khóa lại rồi, nên người không cần lo lắng đâu. Mà nữa, để người trong lúc chờ ta ở nhà không phải tùy tiện bắn, ta có động chạm phân thân của người. Như vậy nhé, mời người vui vẻ ở nhà đợi ta trở lại, ca ca!”

Cố gắng kiềm nén thôi thúc muốn xé nát mảnh giấy nhắn trước khi đọc xong, Văn Tường đột nhiên nổi gân xanh đầy đầu, nổi giận vo tờ giấy thành một cục ném qua đầu giường.

“Ghe tởm! Vui vẻ cái gì chứ? Thoải mái cái gì hả? Tên hỗn láo A Kiện!” Nói xong, hắn bỗng run rẩy với tới bình thủy tinh trên thành giường, bên trong có rất nhiều quả cầu to cỡ trái bóng bàn, trông như thứ đồ để đâm vào, dài mà nhỏ. Ô

~~ hắn lại đem cái thứ vỡ vụn này nhét vào “nơi đó” rồi, Văn Tường chẳng biết làm sao muốn khóc lên. Nhưng ngay khi hắn vô lực nằm xuống giường, thì dưới thân cây gậy rung bắt đầu kịch liệt di động, hợp với hai trái cầu kích thích nội bích mềm mại.

“Ô... A... Ân... Không... A.....” Văn Tường thốt ra tiếng rên rỉ khó cảm được. Phân thân cũng dần dần có phản ứng, nhưng bị thứ bọc ngoài siết chặt, trướng lên khó chịu.

“Rìng rìng rìng

” Di động kêu liên tục, Văn Tường không thể làm gì khác, đành lê thân đến, mở máy nghe.

“Ừ? Là ca ca phải không?” Điện thoại truyền tới tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái khiến người khác muốn phát hỏa.

“A... Kiện... Người...” Văn Tường rất muốn hùng hổ chửi rửa thằng em chết tiệt, nhưng kích thích dưới hạ thân lại khiến hắn chỉ có thể nói ra những tiếng ngắt quãng, chẳng ra câu chẳng ra cú.

“Hi hi, ca, có vẻ người đang rất vui vẻ đúng không. Được rồi, có vừa ý bộ y phục ta tặng không? Đó là đồ hoàn toàn mới đó, ta nghĩ ca ca người mặc nhất định sẽ rất xinh đẹp, hơn đồng phục cũ kỹ người vẫn mặc suốt ngày nhiều!”

“Người... Hài lòng... cái đầu người...”

“Ai nha nha! Ca người học cái loại nói chuyện này từ khi nào vậy, không được làm thế! Ca người là học sinh gương mẫu mà. Được rồi, ta đang định về nhà, nhưng mà nếu ca ca người thoải mái như thế, ta thấy cứ để người hưởng thụ thêm một chút nữa mới đúng, ta đi mua sắm tối nay sẽ trở về.”

“Không... không... Không được.... A Kiện.... Trở về.... nhanh.... lên....” Văn Tường nghĩ đến việc phải chịu đựng loại cực hình này, hoảng đến phải kêu lên.

“Nga, hóa ra ca người nhớ ta như vậy a, ta làm sao rồi đi được giờ. Được rồi, muốn ta trở lại cũng được, nhưng ta muốn có quà!” Văn Kiện cười vô lại.

“Qu.... quà....?” Văn Tường mặt nghệt ra, quà gì?

“Ừ, máy trong tay ca không phải có chức năng chụp ảnh sao, ta muốn người đem hình dạng hiện tại chụp rồi gửi cho ta làm quà!”

“Hả....Gì? Không...không được!...” Thực là đồ cầm thú mà! Văn Tường thầm mắng to.

“Không được? Vậy ta không qua về được không?”

“Ô.... Ta.... Ta chụp...” Cầm thú! Cầm thú! Cầm thú! Ô....

“Hi, ta biết chỉ có ca ca là hiểu rõ ta nhất mà.” Văn Kiện cười sung sướng.

“Ân, vậy ca đầu tiên đem hai chân mở rộng, nhớ là “phía dưới” cũng phải chụp thật rõ ràng nha!”

“Người... hỗn đản...” mặt Văn Tường đỏ bừng không thua táo chín, hắn cắn răng, nghe lời đem chân mở rộng, thực hiện một loạt động tác.

“Hảo.... A.... được rồi.... Người...”

“Tiếp tục mở ra, ca người quỳ rạp xuống, nâng eo lên, nhớ là phải chụp cả tiểu huyệt và phân thân của người nha!”

“Người.... không... được.... chỉ rộng được.... như vậy...”

“Được, cũng được, cố mở ra thế đi! Chỉ cần tách ra hết mức là được mà.” Có lẽ Văn Kiện hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, bộ mặt lúc nào cũng hầm hầm thế mà lại làm nũng với hắn.

Kinh ngạc thấy Văn Kiện đột ngột thay đổi thái độ, Văn Tường nhú mày. Quên đi, mở ra hết cỡ cũng là chụp mà tách hai chân cũng là chụp, chỉ cần nhanh kết thúc cái cực hình này là tốt rồi.

Hắn không thể làm gì khác ngoài vừa thở dốc vừa thực hiện động tác bị yêu cầu, thật khó khăn gửi bức ảnh chụp xong cho cầm thú, Văn Tường không có cả cơ hội thở dốc nữa, bởi vì kích thích dưới hạ thân không có đình chỉ, mà phân thân hắn cũng đã đau đến muốn chảy nước mắt rồi.

Lúc này, Văn Kiện lại gọi điện đến, “Oa ui! Ca, ảnh chụp rất đẹp nha, người thật tài hoa đó, ta muốn dùng ảnh người làm hình nền di động!”

“Hỗn đản.... Người.... nếu như người làm vậy.... nếu dám nói.... ta... nhấn định... đánh người....”

“Hi hi....” chỉ thấy truyền đến tiếng cười khê rất ngứa tai, sau đó không có tiếng trả lời.

“Ghê tởm!...” Văn Tường phát giận quăng điện thoại lên giường.

“Ca, ta đã trở về!” Ngoài cửa vang lên thanh âm quen thuộc, cơn giận dữ của Văn Tường lần thứ hai trỗi dậy, cậu chàng rút đầu vào chăn hệt như đã điều dầu vào cát.

Thấy hành động trẻ con đó, Văn Kiện buồn cười không nhịn được. “Ân, xem ra người không muốn để ta lấy từ “nơi đó” ra a!”

Văn Tường lập tức phản ứng, xốc chăn dậy trừng mắt nhìn Văn Kiện “Không phải! Mau lấy nó ra cho ta!”

“Ân, xem ra nó dừng mắt rồi! Cũng vừa lúc, ca, người chờ chút, ta sẽ giúp người cởi ra.” Văn Kiện xoay người rời đi, khi trở lại cầm theo máy quay bắt đầu mở, điều chỉnh được góc độ tốt nhất rồi mới đi tới chỗ Văn Tường.

“Người! Người thế này...” Văn Tường tức đến nỗi không nói nên lời.

“Được rồi, được rồi, đừng cử động nhiều như vậy. Mau bắt đầu thôi. Đúng rồi, để phòng ngừa ca người nghịch ngợm vướng víu cản trở việc làm của ra, phải thay đổi trang bị một chút mới được.” Văn Kiện nói xong, liền đưa tay tháo xích sắt nối cổ tay Văn Tường, đem một đầu cài vào vòng bạc trên cổ, sau đó lại đem đầu còn lại buộc vào vòng tay, như vậy Văn Tường hai tay đều bị kéo gập trước ngực không nhúc nhích được. “Được rồi, giờ thì có thể bắt đầu rồi.” Văn Kiện cười lên hai bắp đùi bị tách xa nhau của Văn Tường, bắt đầu thực hiện động tác. Hắn cởi dây nịt chỗ đùi nối với thứ bịt chỗ đó, nhanh chóng kéo cái nút đó ra ngoài.

“A a... A Kiện... Người.... Người chậm một chút...”

“Được rồi, ca ca, “cái đó” phía trước của người có muốn cởi ra không?” Văn Kiện cười xấu xa chỉ vào phần thân đang rỉ ra mật nước đã phát tím của Văn Tường.

“Người! Đương nhiên là muốn! Mau giúp ta cởi ra!” Văn Tường vừa thẹn vừa nóng ruột hô lên với Văn Kiện.

“Đi? Nhưng mà ta lại đột nhiên muốn nhìn ca ca biểu diễn cơ

~” Văn Kiện cười tà.

“Biểu diễn cái gì?” Văn Tường chợt có dự cảm không tốt.

“Ân, tiểu huyết của ca ca không phải vẫn còn mắc cái ấy sao, ta muốn xem ca ca biểu diễn kỹ năng đặc biệt của người tự phun thứ đó ra.”

“Người... nói... nói.... sao?” Thanh âm Văn Tường run rẩy.

“Không muốn sao? Vậy người không muốn bắn rồi

~~”

“Người....” Văn Tường thực rất muốn đứng lên dạy bảo thằng em trai ghê tởm của mình một trận, nhưng mà phần thân đã sưng phát đau, rất cần giải phóng, hắn không thể làm gì khác đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không cam tâm gật đầu đáp ứng.

“Tốt, vậy bắt đầu thôi, ta cũng đã chuẩn bị tốt rồi

~”

Văn Kiện giờ máy ảnh lên trước mặt Văn Tường.

Văn Tường cũng không muốn cùng hắn tính toán thêm nữa. Hanh! Đại trượng phu cong được thẳng được, người cứ chờ xem! Trong lòng tiếp tục thóa mạ Văn Kiện vô số lần, Văn Tường bắt đầu cố sức đẩy ra cái thứ trong mật huyết.

“Ân.... Ngô.... A.... Không.....” Thứ bên trong theo cố gắng của hắn từng chút từng chút đi ra ngoài, đồng thời cũng kịch liệt kích thích dòng đạo mệnh, cửa động cũng run run mở ra khép lại, phân thân phía trước lại bắt đầu đau đớn.

“Ân, tiếng trên giường của ca ca thật đúng là dễ nghe, nghe hoài không chán, lần sau nhất định phải thu lại, như vậy thì lúc nào thích cũng có thể nghe rồi.”

Văn Tường đang nỗ lực chiến đấu căn bản không thể nghe được Văn Kiện nói gì, hắn đang trầm nghĩ mau một chút lấy thứ kia ra. Cuối cùng, dưới cố gắng của hắn, thứ trong người kia cũng bị rặn ra đến cửa huyết, cảm giác trống rỗng trong thoáng chốc khiến tiểu huyết đã quen bị lấp đầy kịch liệt đóng mở liên tục. Lúc này, Văn Kiện cấp tốc lấy ra từ dưới giường một cái giả phân thân, trực tiếp nhét vào cơ thể Văn Tường.

“A.... Không.....” Thoáng chốc bị lấp đầy khiến Văn Tường ngửa cả đầu ra sau.

“Hi, ta biết ca ngươi thích bị xuyên mà. Được rồi, ta sẽ tuân thủ ước định, tháo thứ phía trước của ca ra nha.” Văn Kiện lấy ra một cái chìa khóa nhỏ nhỏ, mở ổ khóa ở chỗ phân thân Văn Tường, khiến phân thân đã có thể được xả ra. Tinh dịch trắng lập tức phun tới.

Chờ Văn Tường bắn rồi, Văn Kiện ôm lấy hắn bế vào phòng tắm.

“A.... Kiện.... Ngươi muốn..... làm gì?” Văn Tường vô lực dựa vào lòng Văn Kiện.

“Đương nhiên là giúp ngươi rửa ruột rồi. Thuận tiện giúp ngươi rửa sạch tiểu huyết khả ái này một chút.” Văn Kiện nói về mặt thật tự nhiên vui vẻ.

“Cái...gì....?” Không để Văn Tường kịp phản ứng, hắn đã bị đặt ở sát thành bồn tắm, huyết khẩu quay về phía Văn Kiện.

Đau đó, hắn thấy Văn Kiện lấy một cái ống, rút ra giả phân thân trong mật huyết của hắn, đem ống đưa vào, đợi đến khi ống đã đi vào sâu bên trong, hắn cảm thấy một dòng nước bắt đầu chảy từng chút một vào cơ thể hắn. Dòng nước trong mật huyết chuyển động kích thích, cảm giác lạnh lẽo kích thích nội bích, hơn nữa sự di chuyển của dòng nước lớn khiến một cảm giác kỳ quái lan tràn toàn thân hắn.

“Ân... A.... A....” Hắn bắt đầu cảm thấy nước trong mật huyết càng lúc càng nhiều, càng ngày càng trưởng, dạ dày thật khó chịu, như là sắp bị ép nổ tung đến nơi.

“Không.... không được.... A.... Kiện..... chết.... chết mất.....” hoàn toàn không để ý đến Văn Tường đang phản đối, Văn Kiện mở nhanh vòi nước, đến khi nước bắt đầu tràn ra khỏi cửa động.

“Không thể nào, mới 200cc mà. Xem ra ta còn khai phá chưa đủ. Quên đi, tốt xấu gì ca ngươi cũng là lần đầu tiên xúc ruột, đặt thành tích như vậy cũng coi như là khá rồi.” Văn Kiện đem ống nút bịt lớn hơn nhét vào mật huyết, căn không cho nước chảy ra nữa, sau đó, hắn nâng Văn Tường dậy ngồi trên thành bồn tắm.

“A.... Kiện.... rất.... khó..... chịu....”

“Đừng nóng thế nào! Ca ca, lập tức sẽ để ngươi thoải mái mà.” Văn Kiện ôm lấy Văn Tường để hắn ngồi lên đùi mình, đặt một cái chậu xuống bên cạnh.

“Được rồi, ca ngươi cố gắng nha! Chỉ cần rặn ra nút bịt, nước sẽ chảy ra thôi.”

“Đau....” Ống bịt thật lớn bị nỗ lực của Văn Tường đẩy ra rút khỏi mật huyết, nước còn lại nhẹ nhàng chậm chậm chảy ra từ dòng đạo, tạo nên một cảnh trí mê người.

“Ân.... Ngô....” Một trận thư sướng khiến Văn Tường thoải mái đến nỗi rên rỉ.

“Ân, cảnh này thật không tồi! Mà ca ca xem chừng rất thoải mái, nếu là chuyện toàn mỹ như vậy, ca ca lại thích như thế, chúng ta phải chơi vài lần nữa mới được

~~~”

“Cái gì? Không! Không cần!” Văn Tường vội vã lắc đầu.

“Không sao mà, hiếm khi ca ngươi vui thích như thế mà! Đến đây đi.” Văn Kiện không để Văn Tường phản bác, lấy cái ống lại rồi tiếp tục hành động.

“A.... A....” Văn Tường lại tiếp tục rơi vào dần vật không khổ mà vui vẻ.

Thêm vài lần nữa, mặt huyết Văn Tường đã được tẩy rửa mười phần sạch sẽ. Văn Kiện ôm lấy Văn Tường đã từ lâu tinh bì tấn lực xuống đến nhà ăn....

“A... Kiện....” Văn Tường Kiệt sức kêu tên đệ đệ.

“Ca, ta đói bụng, chúng ta cũng nên ăn một chút cho ấm bụng rồi.” Văn Kiện đi vào nhà ăn, đặt Văn Tường lên bàn ăn thật lớn, xoáy người chuẩn bị đồ ăn.

Vất vả một hồi, Văn Kiện bê đến một đồng đồ ăn to tới cạnh bàn, buông xuống. Hắn đem cơm cà ri đến, dùng đũa cẩn thận trút lên nửa thân trên người Văn Tường.

“A Kiện! Người đang làm gì!” Văn Tường không thể tin được hành động của Văn Kiện.

“Đừng quấy nào! Ca ca! Bằng không lãng phí hết thức ăn mất! Người từ nhỏ không phải vẫn luôn bảo ta phải quý trọng thức ăn sao!” Văn Kiện ngay thẳng trả lời.

“Tuy là như thế.... nhưng mà....” Bị khí thế của Văn Kiện áp đảo, mà đó cũng đúng là lời nói thực, nhất thời Văn Tường không biết phải đáp trả như thế nào.

“Không có nhưng mà! Ca, người cũng không được nghịch ngợm.” Văn Kiện buông lời cảnh cáo rồi cầm lấy một món khác bắt đầu trang trí “đại tiệc” của hắn.

Cảm giác ẩm áp lại ướt ươn trên da khiến Văn Tường rất không tự nhiên, nhưng mà, hắn biết dù hắn phản kháng thế nào, đệ đệ Văn Kiện của hắn cũng sẽ có đầy đủ lý do để ép hắn đi vào khuôn khổ, thay vì lãng phí sức lực, chỉ bằng nghe theo hắn đi. Ai, xem ra chính bản thân đã bị thay đổi rồi, mà lại thay đổi kiểu này, ô

~~ hình tượng hoàn toàn bị hủy hoại rồi! Trong lòng khóc nức nở, Văn Tường thở dài, cuối cùng cũng chán không buồn phản ứng với Văn Kiện.

Chẳng bao lâu sau, “đại tiệc” của Văn Kiện đã bày đặt đủ rồi, hắn hài lòng ngắm nghía kiệt tác của mình, không khỏi tự thán phục “Ân, thực sự là “tú sắc khả san” mà, làm cho ngón trở muốn chơi rồi. Như vậy, ta phải nhanh thôi.” Văn Kiện như hổ đói vồ mỗi vùi đầu xuống người Văn Tường, đầu lưỡi như rắn thành tinh chạy trên da thịt tuyết trắng trơn mịn, khiến Văn Tường vừa ngứa vừa nóng. Đột nhiên, đầu lưỡi hắn chuyển qua hai nụ hoa trước ngực, mới bỏ nhũ giáp ra không lâu vẫn còn hồng thắm.

Văn Kiện đã ăn sạch đồ ăn, bắt đầu liếm láp chơi đùa hai nụ hoa nhỏ.

“Ân.... A.... Không....” Thân thể nhẹ nhàng run rẩy, bởi vì xích trên tay vẫn chưa được tháo ra, nên Văn Tường chỉ có thể lắc đầu kháng nghị.

“Ân, ta rất thích đầu nhũ ca ca nha, mềm mềm non non cắn vào thật thoải mái, mà màu sắc cũng rất thuần khiết mê người

”

Văn Kiện vừa nói vừa tăng lực mút vào.

“A.... A.... ” Phân thân vì bị Văn Kiện trêu đùa cũng bắt đầu có phản ứng, Văn Kiện thấy được liền cười khe khẽ “Ca, người đúng là mẫn cảm, chỉ là chơi đùa đầu ngực, thế mà phía dưới cũng có phản ứng rồi, thật là thiên phú a.” Nói xong, hắn lấy từ trong túi một cái dây buộc xanh như bạc, tại gốc phân phân thắt thành nơ hình con bướm, Văn Kiện đem dây buộc thành hai đầu, vòng quanh côn thịt rồi, quấn đến đỉnh lại buộc thêm một con bướm.

“Cáp, ta biết phân thân ca ca đeo dây buộc nhất định rất đẹp!” Hắn dường như với tác phẩm chính mình rất đắc ý, “Ta lúc này đi mua đồ, thấy cái này thì nghĩ màu sắc nhất định hợp với ca ca, không nghĩ là ánh mắt ta tốt vậy, thật sự là hợp a.”

“Ngô.... A..... Thả.... Thả ra....”

“Nga, được rồi, tí nữa là quên mất, ta sao lại chỉ ta ăn mà quên mất ca ca, thật là!” Văn Kiện nói tới đó, ngón tay liền đem thực vật vẫn còn trên người nhét vào miệng Văn Tường.

Bụng cũng thực đói rồi, không chịu nổi mùi hương quyến rũ, Văn Tường nhanh chóng nuốt những thứ được đưa tới miệng. Bụng đói, đồ ăn lại ngon, quả là thật thích. Văn Tường ăn xong đồ ăn ngón tay Văn Kiện đưa lại, bắt đầu liếm chất lỏng còn dính trên ngón tay hắn.

“Uy, ca ca! Người không thể ăn luôn ngón tay ta nha.”

Văn Kiện kêu vẫn cứ kêu, nhưng tay thì vẫn không ngừng đưa thực vật vào cái miệng nhỏ kia, cũng đưa ngón tay đến trước miệng Văn Tường, để hắn liếm sạch sẽ. Đợi đến khi Văn Tường ăn no rồi, Văn Kiện lại bắt đầu cười xấu xa.

“Hắn, ca giờ ăn no rồi, nhưng ta còn chưa no này, hiện trên người người thực vật cũng ăn hết rồi, ta không thể làm gì khác đành nhờ cái miệng nhỏ phía dưới của người uy ta nha

~~”

“Cái, cái gì?” Không đợi Văn Tường phản ứng, Văn Kiện cầm lấy một chai tương, rồi đem ngón tay dính đầy tương đưa vào mặt huyết Văn Tường. Ngón tay không ngừng vẽ loạn trong huyết nhỏ, Văn Tường không nhìn được cực hình như vậy, miệng đã không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Đến khi dùng đạo đã đầy tương, Văn Kiện cầm lấy một cây chân giò hun khói cỡ bằng đèn pin. Vừa nhìn thấy thứ đó, Văn Tường đã xanh mét mặt. Hắn không phải muốn đem cây chân giò thô như thế nhét vào “nơi đó” chứ, Văn Tường thống khổ đoán mò. Đường như nhìn thấu ý nghĩ này của Văn Tường, Văn Kiện lắc lắc cây chân giò trong tay, cười khê nói “Yên tâm, ca ca, ta sẽ không cứ như vậy nhét cái này vào đâu, như vậy không có thú vị.”

Nga, nghe được từ “không” rồi, thật tốt quá, mặc kệ là tại sao, chỉ cần hắn không làm như vậy là tốt nhất rồi...

Không để Văn Tường nghĩ xong, Văn Kiện đã bồi thêm một câu “Bởi vì ta đã nghĩ ra phương pháp khác chơi vui hơn á

“ Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Á á? Không phải chứ...

Văn Kiện cầm dao lên, cắt khúc chân giò hun khói ra thành từng đoạn dài cỡ ngón út, sau đó lần lượt đưa chúng vào tiểu huyết đã được tháo nút chặn ra rồi, bởi vì bên trong đầy tương mayonnaise, nên tiểu huyết dễ dàng nuốt lấy khúc chân giò, một cái... hai cái... Văn Tường ý thức mơ hồ rên rỉ, chỉ cảm thấy dùng đạo của mình bị dị vật không ngừng mở rộng. Đến khi chỉ còn một khúc chân giò không thể đi vào được nữa, một phần ba nổi ra ngoài tiểu huyết, Văn Kiện mới dừng tay.

“Oa! Ca thật lợi hại nha, không ngờ có thể chứa những sáu khối, tuy rằng vẫn có một cái tắc ở ngoài, nhưng mà cũng coi là rất giỏi rồi.”

“Cáp... cáp...” Văn Tường đã hoàn toàn không thể nghe ra Văn Kiện đang khen ngợi cái gì, chỉ có thể thở hổn hển.

Văn Kiện kéo chân Văn Tường qua bả vai, sau đó cúi đầu, dùng đầu lưỡi chà sát phía ngoài tiểu huyết, khiến Văn Tường run rẩy một chập. Thỏa mãn với phản ứng đó, Văn Kiện bắt đầu ăn miếng chân giò hun khói tại cửa huyện kia, hắn nhẹ nhàng cắn liếm, khối chân giò chậm rãi bị lôi ra, đồng thời kích thích nội bích sưng đỏ.

“Ân... Ngô... A...” Văn Tường mê đi rên lên, da thịt trắng nõn ươn ướt mồ hôi.

“Ca, đem chỗ còn bên trong đưa ra đi, không ta ăn không được.” Văn Kiện ra lệnh.

“Ân... nga...” Văn Tường từ lâu ra mơ hồ ra rồi, thân thể hắn không tự giác nghe lệnh Văn Kiện, từng chút từng chút một cố sức đưa những khối chân giò kia ra ngoài, để Văn Kiện có thể ăn được.

Thật vất vả mới mớm cho Văn Kiện ăn hết khúc chân giò hun khói, chưa kịp thở phào, từ tiểu huyết đã truyền đến kích thích kịch liệt, dường như có vô số thứ thon dài ma sát trong nội bích.

“A Kiện... người... nhét... cái gì... đó...”

“đưa chuột a.” Văn Kiện nói như đương nhiên, “Thịt ăn xong rồi thì phải đến rau chứ, không thì dinh dưỡng không cân bằng nha.”

“người... a a...” Đưa chuột sẵn sùì kích thích đến điểm mẫn cảm bên trong, Văn Tường nhin không được kêu lên, đến khi đưa chuột không thể đi vào tiểu huyết được nữa, Văn Kiện mới vỗ vỗ mông hấn, ý bảo hấn mau đẩy ra.

Giày vò một phen, đến khi cái bụng Văn Kiện thấy mỹ mãn, thì cổ họng hấn đã khản đặc cả rồi.

Sau khi đưa Văn Tường đi tắm rửa, Văn Kiện ôm hấn về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường lớn, cảm giác êm ái khiến mí mắt hấn díp lại. Văn Kiện lại đảo tung cái rương một hồi, sau đó cầm một cây kim tiêm đi tới. Vừa nhìn thấy kim tiêm, ký ức đáng sợ lại tái hiện trong đầu, Văn Tường xanh mặt lại lắc đầu “Không! Ta không muốn dùng thứ đó!”

Thấy rõ nỗi sợ hãi của Văn Tường, Văn Kiện cười dịu dàng, an ủi “Yên tâm, ta không phải định đưa thứ gì cắm vào người người đâu, ta chỉ muốn nghĩ nhan sắc tiểu huyết ca ca rất xinh đẹp, nên muốn xem rõ ràng một chút mà thôi.” Hấn không giải thích nữa mà tách hai đùi Văn Tường ra, đẩy thuốc trong kim tiêm vào hết trong tiểu huyết đã sưng đỏ.

“A Kiện! Người cho thứ gì vào?” thanh âm Văn Tường đã có chút bất an.

“Chỉ là thuốc lỏng cơ mà thôi, như vậy có thể đem mật huyết khả ái của ca ca kéo rộng hơn một chút.”

“Cái gì?” Còn đang nghi hoặc, hạ thể đã đột nhiên truyền đến một cảm giác tê dại, sau đó thì không thể cảm thấy gì nữa, hình như đến cả hai chân cũng không còn sức lực.

“Xem ra thuốc có tác dụng rồi, yên tâm đi, ca ca. Loại thuốc này tuy có tác dụng ngay lập tức, nhưng chỉ duy trì trong ba mươi phút thôi.”

Ngắm bộ dạng Văn Tường một lúc, Văn Kiện đưa ngón tay vào trong tiểu huyết, bắt đầu mở rộng, tiểu huyết càng lúc càng mở rộng, cuối cùng thậm chí có thể để toàn bộ ngón tay Văn Kiện ra vào dễ dàng.

“Cáp, thuốc này hiệu nghiệm thật, có thể nở rộng tiểu huyết ca ra như thế này. Ta thấy đưa một con chuột bạch vào cũng không vấn đề.”

Văn Kiện vừa nói vừa chăm chú phía trong tiểu huyết. “Àn, màu sắc thật diễm lệ, ta rất thích nha. Được rồi, nên nhanh chụp lấy một kiểu.” Văn Kiện hăng hái cầm máy ảnh lên, rút tay khỏi tiểu huyết, chụp liên tục. Đợi đến khi thuốc hết tác dụng, tiểu huyết bắt đầu co rút trở lại, Văn Kiện đã đem cảnh mật huyết đầy dịch trắng thu lại. sau đó hấn ôm thân thể đã rã rời kia, đi vào trong phòng khách.

“Ca, người đã mệt chết rồi. Chúng ta xem tivi nghỉ ngơi một lát nhé.” Văn Kiện dùng giọng ôn nhu nhẹ nhàng nói.

“Àn.” Văn Tường gật đầu, cái gì cũng được, hấn hiện tại thực muốn nghỉ ngơi một lát, khôi phục chút thể lực.

Văn Kiện đi tới trước sofa như nhàn đặt Văn Tường xuống, sau đó bưng chén nước cho hấn uống. Dòng nước mát lạnh thấm qua cổ họng khô khốc, khiến Văn Tường thoải mái mà nhắm mắt lại. Uống xong, hấn vừa định gục xuống ngủ, đột nhiên bị tách hai chân ra. Hấn vội vã mở mắt, thấy ngay Văn Kiện đang cười, lấy ra một quả cầu cỡ bằng trái bóng bàn, đang nhét vào mật huyết của hấn.

“A Kiện...”

“Không sao đâu!” Văn Kiện ngắt lời, “chỉ to cỡ này, giờ với ca ca hấn là rất nhẹ nhàng thôi.”

Lưỡi mở miệng, nghĩ thực ra cũng không phải rất khó chịu, Vì vậy Văn Tường không chống cự nữa.

Đem quả cầu vào chỗ sâu trong mật huyết rồi, Văn Kiện quay người bật ti vi lên.

Đang dựa vào sofa mềm mại, Văn Tường thấy thật thoải mái, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng rên rỉ quen thuộc đến không thể chịu đựng, mới giật mình mở mắt. Hắn thấy rành rành trên màn ảnh tivi siêu lớn kia, chính mình đang thở dốc rên rỉ, mặt thoáng chốc đỏ đến tận mang tai, cuối cùng hiểu ra “xem tivi” của Văn Kiện là cái gì.

Văn Tường tức phát điên trừng mắt nhìn Văn Kiện.

“Oa! Ca à nhân thần người thực đáng sợ. Không nên như vậy mà, tốt xấu gì đó cũng là bằng chứng hai huynh đệ chúng ta “thân thiết” nha. Hơn nữa quay rất đẹp, ta đường nhiên muốn cùng ca ca thưởng thức mà.”

“Người! Cái gì mà “bằng chứng thân thiết”! Ta không muốn xem! Mau tắt đi ngay!”

“Ca, người không nên nói dối. Người rõ ràng cũng rất thích mà. Người xem, bảo bối của người không phải có phản ứng rồi sao.” Văn Kiện cười xấu xa, ôm Văn Tường lên đặt trên đùi mình, sau đó nghịch nghịch phân thân của hắn.

“Ca, người đúng là rất *** đáng, xem chính mình bị xỏ xuyên như thế mà lại có cảm giác. Có điều, tiếng ca rên rỉ thực không tồi nha,” Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu đáng xấu hổ của chính mình, hơn nữa phân thân lại bị người ta trêu đùa, Văn Tường nhanh chóng bắn ra. Vẫn còn đang ở mơ hồ, chợt có tiếng điện thoại vang lên.

“A lô?” Văn Kiện buông hắn ra, nhắc điện thoại lên.

“Nga, là mẹ sao, người và ba ở Canada có khỏe không.” Nghe được ai vừa gọi đến, cơ thể Văn Tường bắt đầu run rẩy.

“Ta? Ta khỏe. Ân, ca ca cũng tốt. Có cãi nhau không? Không có đâu. ta hiện giờ ở chung với ca ca rất tốt. Đúng không ca ca?”

Văn Kiện cười nháy mắt với Văn Tường. Văn Tường bắt đầu co rút thân thể, ngay lập tức hắn thấy Văn Kiện lấy ra từ trong túi một cái điều khiển, ấn nút.

“Thực mà ta không có lừa mẹ đâu, hai ngày nay ta vẫn ở nhà chơi với ca ca. không ra ngoài gây rối mà.”

Văn Tường tức giận nhìn Văn Kiện đang trò chuyện rất vui vẻ, đột nhiên cảm thấy quả cầu trong mắt huyết có xung động.

A, chuyện gì thế này? Hắn thấy dường như quả cầu nhỏ trong cơ thể đang không ngừng lớn lên.

“Ân... Ngô...” Không sai, nó đang lớn lên, Văn Tường liều mạng đè nén tiếng la hoảng.

Văn Kiện giữ nguyên bộ dạng không liên can đứng ở một bên cười xấu xa.

Không, không được. Lớn quá, bụng thật khó chịu. Văn Tường khổ sở giãy dụa thân mình, cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Văn Kiện cầm điện thoại, ngồi xuống bên cạnh Văn Tường, vừa cùng mẹ trò chuyện vui vẻ, vừa thỏa mãn ngắm mắt huyết trước mặt đang từng chút từng chút một bị kéo từng nếp nhăn thẳng ra.

“A a... Ân...” Văn Tường cuối cùng cũng không nhịn được nữa bật thốt.

“A? Vừa rồi là tiếng Văn Tường phải không. Hắn kêu cái gì vậy?” Trong điện thoại truyền ra tiếng mẹ hắn nghi hoặc.

“Nga, không có gì, chỉ là ca ca vừa thấy con giận ý mà”

“Con giận?” Bà mẹ dường như không thể nào hiểu nổi.

Quả cầu vẫn đang không ngừng lớn lên, một phần đỉnh đã lộ ra khỏi mắt huyết.

“A... không...”

“A? lại sao vậy, sao A Tường lại kêu to vậy?”

“Không có gì đâu, chỉ là vừa có một đám gián chạy qua trước mặt hắn thôi.”

“Sao? Một đám?”

“Ân, đúng vậy. Đúng rồi, mẹ à... ” Văn Kiện bắt đầu lảng sang chuyện khác, tiện thể tay kia ấn nút, dừng không cho tiểu cầu lớn lên nữa, mà bắt đầu dao động.

“Nha... A...a...”

“A? Rốt cuộc có chuyện gì? nghe tiếng Văn Tường sao lại thảm thiết vậy?”

“Không có mà, chỉ là có một con chuột chạy qua thôi.”

“Chuột? Hết gián rồi chuột, các người không quét dọn phòng sao? Sao lại có những thứ đó? A Kiện, để ca ca người nghe điện thoại xem nào.”

“Được!” Văn Kiện ném điện thoại qua cho Văn Tường, tươi cười đầy thâm ý nhìn hấn.

“A lô, A Tường, người vừa nãy sao nãy? Sao lại kêu lớn thế?”

“A... Không.... không sao... sao”

“A? Sao người nói chuyện kiểu lạ vậy?”

“Không... không.... Chắc là... quét dọn... ta vừa quét ... dọn... Một quá...”

“Nga, vậy sao. Thì ra người đang quét dọn à. A Tường, người là ca ca, lại hiểu chuyện từ nhỏ, chưa từng khiến chúng ta phải quan tâm nhiều. Hiện giờ ta và ba không ở bên hai anh em các người, có chuyện người phải để ý một chút, biết không?” Mẩu thân sâu sa dần dò.

“Ân... Ta... ta đã biết...” Văn Tường mông lung đáp ứng.

“Còn nữa, phải thường xuyên quét dọn, vệ sinh sạch sẽ nha, nhớ ra siêu thị mua thuốc diệt chuột diệt côn trùng đi. Đừng để chuột gián chạy khắp nơi như vậy, thật đáng sợ.”

“Ân... biết... đã biết...” Hanh, thực sự nên đi mua thuốc diệt côn trùng, tốt nhất là nên diệt luôn con “đại trùng” dọa người kia, miễn nguy hại nhân gian! Văn Tường vừa nghĩ vừa cố sức trừng mắt nhìn Văn Kiện vẫn đang cười không nói kia.

“Còn có, A Kiện không như người, vẫn luôn không nghe lời, lại thích mua phiền phức. Người là ca ca phải quan tâm hấn, biết không?”

“A a... ngô... ta... ta biết... Đã nói rồi...” cảm giác quả cầu trong mật huyết càng lúc càng rung động mạnh, dù liều mạng chịu đựng, nhưng Văn Tường vẫn không thể ngăn mình phát ra tiếng rên rỉ. Sợ bị mẫu thân phát hiện, giống như tiểu hài tử đang làm chuyện xấu, tim hấn kinh hoảng nhảy lên, cả người đầy mồ hôi nhễ nhại.

“Đúng rồi, A Kiện nói hai ngày nay hấn ngoan ngoãn ở nhà cùng người vui vẻ, không chạy loạn, thật không?”

“Ân... Đúng... đúng vậy....” Hanh, hấn đúng là rất “ngoan ngoãn”, còn cùng ta vui vẻ... Ô

~ hấn thật khóc không ra nước mắt.

“Thật tốt quá, hai huynh đệ các người chưa từng hòa thuận, vốn khiến chúng ta rất lo lắng đấy. Hiện giờ A Kiện có thể cùng người thân mật hòa thuận với nhau, mẹ rất an tâm.”

Ô

~ ghé tởm! Tên cầm thú đó khi nào cùng ta “thân mật hòa thuận” chứ, hấn chỉ biết khi dễ ta thôi. Ô

~~ thật khó chịu...

Văn Tường nỗ lực điều chỉnh thanh âm cho tự nhiên, thỉnh thoảng dưới hạ thân lại bất hợp tác quấy rối, vất vả lắm mới có thể cúp máy, thần kinh căng thẳng của Văn Tường cũng lơ lửng ra được một chút. Nỗi sợ bị phát hiện cùng với cảm giác ảm ức khiến Văn Tường phát khóc lên.

Thấy Văn Tường chảy nước mắt ra rồi, Văn Kiện mới tắt điều khiển, khiến quả cầu trở lại kích thước bình thường rồi lấy ra khỏi thân thể.

Hắn quay về phòng lấy quần áo, vừa thay cho Văn Tường vừa nhẹ giọng dỗ dành “Ca, đừng khóc, là ta không tốt. Được rồi, để chuộc lỗi, ta mang người đi hóng gió nhé? Giờ là nửa đêm, bên ngoài rất ít người, đi một chút nhất định rất thoải mái!”

“Hóng gió?” Nghĩ đến chuyện đã bị nhốt trong phòng hai ngày, Văn Tường không khỏi nhớ không khí bên ngoài. Vì vậy nên cảm động gật đầu.

“Thật tốt quá, ta đã chuẩn bị tốt rồi, đi thôi!” Văn Kiện ôm lấy Văn Tường ra ngoài.

“Khoan, khoan đã! A Kiện!”

“Sao vậy?”

“Đây là trang phục gì vậy?”

“Đây là trang phục đạo phố a!”

“Người! ta đương nhiên biết đây là cái gì, nhưng không phải thứ này chỉ có con gái mới mặc sao?” Văn Tường đỏ lựng lên, bên dưới hắn là một cái quần soóc siêu ngắn, trên người là rõ ràng là một cái áo phong kiểu nữ.

“Có sao đâu, thực sự là rất hợp mà! Hơn nữa muện thể này không ai thấy đâu.” Văn Kiện nói rồi đi tới gara, đặt Văn Tường chẳng thể nào tự nhiên được đứng một bên, rồi lấy ra xe máy bảo bối của hắn, sau đó bế Văn Tường lên.

“Đây là cái gì?” Văn Tường liếc xuống chỉ vào cái vật bằng nhựa mềm đang dựng đứng lên trên đệm ghế.

“Nga, cái đó, chỉ là để thêm thú vị thôi, ngồi lên đi.”

“A? Nhưng mà, làm sao được...” Còn chưa nói xong, hắn đã cảm thấy huyết hầu của mình bị cái thứ nhựa mềm đó chọc chọc vào. (Sao thằng này có thể ngây thơ đến mức này???)

“Yên tâm đi, ta đã sớm xé một lỗ chỗ quần người rồi, sẽ ngồi được mà.” Văn Kiện đắc ý cười.

“Người! Chuộc tội gì chứ! Người đã sớm có âm mưu!”

“Ha ha ha, bị người đoán ra rồi, thế, chúng ta nhanh lên thôi.” Văn Kiện đáp qua quýt rồi cười ruồi, khởi động xe máy, rồi nhanh ắn Văn Tường xuống một cái.

“A a... Ân...” cây nhựa mềm thoáng cái xuyên vào chỗ sâu nhất, Văn Tường không chịu nổi kinh hô. Văn Kiện ôm lấy Văn Tường, bắt đầu phóng ra đường lớn.

Văn Kiện xấu tính cố tình tìm đường khó đi mà chạy, xe xóc điên cuồng. Văn Tường nghiêng ngã theo thân xe, liên tục phải duy trì động tác nhấc lên ngồi xuống, khiến cây nhựa trong mật huyết của hắn liên tục theo động tác mà va chạm, xuyên càng lúc càng vào sâu trong.

Văn Kiện càng đi càng nhanh, tiếng gió thổi vi vu bên tai, Văn Tường ngửa đầu ra sau, chịu đựng nỗi thống khổ và vui vẻ đan xen quá lớn, ý thức dần lỵ khai.

“Ca! Ca! Mau tỉnh lại!”

A? Ai đang gọi hắn? Văn Tường khó khăn mở mắt, thấy bóng người quen thuộc trước mắt lay động, hắn dần dần tỉnh táo lại.

“A... ta về nhà... lúc nào vậy...”

“Nga, ta đã bế người về, vừa rồi rất kích thích phải không! Tiếp theo chúng ta chơi gì nữa đây?”

“A? Không! Không cần! Ta không muốn chơi nữa!” Văn Tường khóc kêu.

“Vì sao? Ca không phải chơi rất vui sao?”

“Ô... không nên.... A Kiện... ta van cầu người! Đừng chơi mấy trò kỳ quái ấy nữa!” Văn Tường khóc đến lê hoa đài vũ.(lê hoa đài vũ: khóc trông rất đẹp, giống như hoa lê đọng hạt nước)

“Ta... ta chỉ muốn A Kiện người...”

“Cái gì?” Văn Kiện trợn tròn mắt không thể tin nổi nhìn hấn.

“Kỳ thực... ta vẫn rất thích ngươi, nhưng A Kiện lại rất ghét ta, chưa bao giờ để ta vào mắt. Vì muốn ngươi chú ý, nên ta mới mắng mỗ ngươi, khiến ngươi không thể lờ ta đi. Ồ...”

“Ngươi... ngươi nói.. cái gì? Không thể nào!” Văn Kiện ngây ra không thể nhúc nhích.

“Thật mà.. ta cũng biết chúng ta là huynh đệ, loại tình cảm này thậm chí không được phép tồn tại. Nhưng, ta... Thế nên, đừng dùng mấy thứ đó nữa, ta tình nguyện để A Kiện ngươi khi dễ ta, có được hay không... Ồ...”

“Tức quá mà! Ngươi sao không nói sớm!” Văn Kiện không kiên nhẫn nữa hôn lên bờ môi đỏ mọng của Văn Tường, một cái hôn cuồng nhiệt điên cuồng mà cần mẫn. Bốn vành môi hợp lại một chỗ, quần quít giao thoa, Văn Tường thấy dường như mình bị lửa nóng nuốt sống rồi.

Văn Kiện hôn lên gương mặt Văn Tường, mí mắt, vành tai, cổ, trên từng tác da thịt, Văn Kiện đều muốn lưu lại dấu vết trên người hấn, sau đó truyền lửa nóng của chính mình vào trong cơ thể Văn Tường, điên cuồng va chạm.

Sửa lỗi chính tả mất mười lăm phút =____= Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Ân...a... A Kiện... Sâu... nữa...” con ngươi ngập nước, đôi môi anh đào không ngừng phát ra tiếng ngân nga khe khẽ, mặt huyết âm áp run rẩy khiến hấn cảm động từ tận đáy lòng.

“A... Kiện... Ta ... ta thích... ngươi...” Hấn một lần nữa thổ lộ.

“Ân, ta cũng vậy! Ca ca.” Văn Kiện ôn nhu cười hôn lên đôi môi hồng của Văn Tường, cậu liền co rụt lại, nhanh đến nỗi khiến Văn Kiện thoải mái mà gặm nhẹ.

“Ca, anh quá tuyệt vời! Ta yêu tiểu huyết của anh chết mất thôi, vừa nóng vừa chặt, mút em thoải mái chết được!” Văn Kiện một lần nữa tiến quân, hơn nữa mỗi lần đều đi vào chỗ sâu nhất, chốc lát sau, hai người đều khoái nhạc đến cực đỉnh.

Sắc trời còn chưa rõ, Văn Kiện ngồi bên đầu giường, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mượt mềm mại của Văn Tường, hấn cẩn thận chạm vào thân thể còn đang say ngủ, dùng giọng thật khẽ thổ lộ bí mật chôn dấu trong lòng...

“Ca...” Hấn mê luyện vuốt ve làn da mềm mại của Văn Tường, “Anh ngốc quá, sao lại không nói cho ta biết sớm chứ. Nếu thế, chúng ta sẽ không phải khổ nhiều như vậy...”

“Ca, anh biết không, kỳ thực ta luôn lên nhìn anh, chăm chú đến từng cử động của anh. Nhưng mà, anh dường như xa không thể với, em thực không có dũng khí tiếp cận anh...”

Em nghĩ, kẻ ngu ngốc nhất thế giới này hấn phải là em rồi, là em tự khiến chúng ta khổ sở. Anh mắng em, anh lo lắng cho em, em lại cho rằng đó là biểu hiện anh khinh thường em, em sao lại chỉ có thể xem về nghiêm khắc của anh thành khinh bỉ!

A, có lẽ là em quá tự ti, nên mới có phản ứng như vậy. Nhưng mà, có cách nào đâu, anh hoàn hảo quá, với em, anh chẳng khác nào thiên sứ, kẻ nhơ bẩn như em vĩnh viễn không thể chạm đến được.

Vì thế, em cố tỏ ra coi thường anh, mắng chửi anh, nói với anh những lời độc địa, tất cả, đều chỉ là vì em hết hy vọng rồi... Nhưng mà, em thất bại. Tâm đã chết, vậy mà não vẫn khắc sâu hình ảnh anh lưu luyến không buông. Nên cuối cùng, em đem tất cả sai trái đổ lên đầu anh, coi anh là nguyên nhân bức em phát điên, thế nên em mới có thể nghĩ ra thứ biện pháp ngu xuẩn như vậy.

So với bị anh khinh bỉ, thì không bằng bề gãy đôi cánh của anh, nhốt anh lại trong ***g, đúng đau đớn dùng lạng nhục xâm phạm thân thể anh, tâm của anh. Cho dù vĩnh viễn không được thấy nụ cười thánh khiết xinh đẹp của anh, thì chỉ ít trong lòng anh có em! Chỉ ít, anh thuộc về tôi! Thiên sứ mất cánh vĩnh viễn thuần khiết xinh đẹp của em...

Hận của anh, yêu của anh, tất cả của anh, từng cọng lông mao một, tất cả đều thuộc về em đi! Em sẽ không cho bất cứ ai! Nhưng mà... em lại thương tổn anh rồi... Tuy em không thể vấy bẩn linh hồn anh, nhưng lại khiến anh khiếp sợ. (lời tác giả: đương nhiên)

Vậy mà! Anh lại nói anh thích em! Ca... anh thương hại em sao... anh thực ngây thơ quá! Em bắn thủ như vậy làm sao xứng với anh... Nhưng mà! Mặc kệ có phải anh thương hại ta hay không! Nếu có cơ hội trói buộc anh lại với em thì, ác quỷ này chắc chắn sẽ tận dụng! Thế nên, ca, dù anh hối hận hay muốn phủ nhận, anh đều trốn không được nữa rồi....

Mỉm cười,

Tham lam một nụ cười của anh, nụ cười chân thành, tinh khiết, xinh đẹp nhất, nụ cười thiên sứ, nụ cười chỉ thuộc về một mình em mà thôi...

Hạnh phúc,

Khát khao hạnh phúc của anh, khát khao mang hạnh phúc đến cho anh, khát khao được là hạnh phúc của anh, khát khao cùng anh hạnh phúc....

Nụ cười của anh là niềm vui của em, niềm vui của anh là hạnh phúc của em.

Thiên sứ xinh đẹp thuần khiết nhất của em.

Em chẳng cần một lời dối trả dù là mang ý tốt,

Nói em hay,

Bên em, bên em, anh, sung sướng chứ?

Yêu anh, yêu anh, em, hạnh phúc sao?

... ..

“A Kiện! A Kiện! máu dậy đi, mau tỉnh dậy!” Thân thể bị lay nhẹ nhẹ, Văn Kiện hé mắt ra, ánh sáng chói mắt xuyên qua thủy tinh, khiến hắn hô thức nheo mắt lại.

“A Kiện! Mau dậy thôi! Điểm tâm đã làm xong rồi, người không nhanh lên dậy ăn sáng, sẽ bị muộn mất!” Văn Tường mặc tạp dề, tay còn cầm một cái chảo, rất có bộ dạng hiền thê đứng bên đầu giường.

“Phiền quá!... Ta không đi học là được, ta còn muốn ngủ tiếp.” Văn Kiện cuộn tròn lại, không có muốn rời giường một chút nào, còn ôm một cái gối che mặt lại.

“Không được! Người đã bỏ nhiều buổi lắm rồi, thầy lúc nào cũng phàn nàn với ta. Cứ tiếp tục thế sẽ bị đuổi học mất! Thế nên hôm nay dù thế nào người cũng phải theo ta đi học!” Văn Tường kiên quyết.

“Dù thế nào cũng phải đi?”

“Dù thế nào chẳng nữa!”

“Không thể thương lượng?”

“Đừng có hòng!”

“Được rồi! Ta đầu hàng! Ta đi, được rồi chứ.” Văn Kiện bất đắc dĩ xuống thang, đẩy vế hùng hồn sẵn sàng hy sinh anh dừng.

“Vậy còn được.”

“Nhưng mà...” Văn Kiện đột nhiên lộ ra nụ cười xấu xa, “Ta muốn hôn chào buổi sáng.”

“Cái gì?”

“Ta nói, nếu ca ca không cho đệ đệ khả ái của người một morning kiss, đệ đệ này không thể đứng dậy mắt ~” (morning kiss: đây là theo nguyên văn cũng dùng Eng)

“Người! Người khả ái chỗ nào!” Văn Tường tức giận hét.

“Nói thế, ca ca không chịu hôn ta

~ Ai... ta thực là một kẻ đáng thương mà, một nụ hôn chào buổi sáng cũng không có, cả người nhà cũng không thêm để ý ta vẫn tồn tại. Ta...”

“Được rồi! Được rồi! Ta hôn là được!” Văn Tường tức muốn chết vội vã ngắt lời, kéo bộ mặt nhăn nhúm chẳng khác nào oán phụ của Văn Kiện lại, bỏ qua cặp mắt trắng dã đang đảo tròn kia.

“Người nhắm mắt lại! Không được mở!” Văn Tường ra lệnh, “Không nghe lời người tự đi nấu lấy mà ăn!” Hắn đe dọa má đỏ bên dưới, nhẹ nhàng hạ môi xuống trán Văn Kiện vẫn đang nhắm mắt một cái, rồi lập tức xoay người đi.

“Được rồi, hiện giờ người xuống giường đi!”

“Cái gì? Như vậy sao! Người cho ta là trẻ mẫu giáo đấy hả?”

Văn Kiện bắt màn hờn dỗi.

“Người đừng được nước lấn tới! Ta sẽ không nhân nhượng...” Lời còn chưa rời môi, Văn Tường đã bị một bàn tay kéo đầu xuống, cùng Văn Kiện bắt đầu một nụ hôn dài.

“Ân... Ngô... thả... ra...” không khí trong phổi càng ngày càng ít, thân thể cũng càng lúc càng mềm mại, chẳng khác nào bị một luồng sóng nóng bỏng chụp lấy.

Văn Kiện không dừng lại, thậm chí còn tiếp tục nụ hôn sâu, ngón tay không ngoan ngoãn lại bắt đầu chuyển hướng xuống tiểu huyệt.

Văn Tường lập tức tỉnh táo lại, nhấc chân lên không chút thương xót đập cái bốp vào đầu Văn Kiện.

“Ngô... Đau quá! Ca! Người mưu sát chồng a!” Văn Kiện ôm lấy đầu thống khổ tố cáo.

“Ai là chồng hả! Tốt nhất là nên đập chết gã lưu manh nhà người, miễn gây họa nhân gian! Cái gì mà hôn chào buổi sáng, người có âm mưu!” Văn Tường liều mạng hô hấp luồng không khí mới mẻ, cố gắng điều chỉnh hô hấp tiếp tục la hét.

“Còn không muốn ăn đòn thì xuống lầu cho ta! Mất nhiều thời gian thế này, nếu ta cũng bị muộn, người chết chắc rồi!”

“Hanh, ca ca hung dữ quá nha. Được rồi! Được rồi! Không hôn là được, keo kiệt quá! Hôn một chút thì sao chứ, rõ ràng còn đã...” Văn Kiện không cam lòng lắm bầm.

“Người thử nói lại xem nào?” Văn Tường ra vẻ sẵn sàng cho Văn Kiện thêm một phát.

“Ha ha... Ca... có gì ta từ từ ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh nha!” Văn Kiện nịnh nọt ngọt giọng.

“Còn không nhanh xuống lầu!”

“Được rồi mà.” Văn Kiện cúi đầu, y như con chó nhỏ bị bỏ rơi chậm rãi lê thân.

Dưới ánh mắt “Sát thủ mắt mèo” và “Chảo bếp đại ma vương” hai mặt giáp công của anh hai, Văn Kiện đành dùng tốc độ ăn của mèo giải quyết bữa sáng, rồi cầm túi sách theo Văn Tường ra khỏi cửa.

Đầu tiên, xin lỗi về sự loạn xạ trong cách dùng từ nhân xưng của chap này. Nhưng mà... nó rất vui nha! =)))))) Đoạn tâm tình của thằng Kiện mà không chuyển thành em thì khó lột tả hết cái độ ngọt đến phát lợ của nó. Nếu tách riêng đoạn đó ra, không chừng còn bị nhầm thành ngôn tình.

Sát thủ mắt mèo và *Chảo bếp đại vương*, mình không hiểu lắm, nhưng có vẻ chỉ là một cách nói hài hước miêu tả sự đáng sợ ảo của Văn Tường. Tuy nhiên, cũng từng có một bộ truyện có tên là Cat eyes nổi tiếng, không biết có liên quan gì không? Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Hành lang trường dân lập Bình Kinh hôm nay đông nghẹt người, cực kỳ náo nhiệt, ồn ã tiếng tranh luận đầy hưng phấn kinh ngạc,

“Ái cha! Thấy không? Thực là khiến người ta không thể tin nổi. Gã Lâm Văn Kiện đó lại đến trường sớm như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy. Thực là hiếm có, hơn nữa, lại còn là hội trưởng thiên sứ đi cùng với em trai ác ma của hắn chứ. Từ khai giảng đến giờ là lần đầu đó nha!”

“Ôi chào! Sẽ không phải là điềm tai họa đó chứ!”

“Nhưng mà, dù một thiên sứ một ác ma, hai người họ đứng cạnh nhau thực đẹp như tranh vậy!”

“Đúng đó, mới sáng đã bỏ mắt thể này, ta sao lại có thể hạnh phúc như thế chứ? Oa, thực không chịu nổi ~”

Sân trường người người ngây ra như tượng, trên tầng đám nữ sinh háo sắc mắt hình tượng nhỏ dãi rờng rờng, ngày hôm nay, học viện Bình Kinh xem ra rất không yên lành...

“A, không phải sách giáo khoa của A Kiện đây sao? Sao lại ở đây?” Thấy sách của đệ đệ an tọa trong túi sách mình, Văn Tường cố gắng nhớ lại. “Um, có lẽ là vì ban sang vội vội vàng vàng, bỏ nhầm chỗ rồi. Có lẽ nên nhanh mang cho hắn, mình nhớ sáng nay hắn có tiết Tiếng Anh.” Văn Tường nghĩ vậy liền cầm quyển sách đó lên rồi đi đến lớp Văn Kiện.

“Àn, xin lỗi, có thể giúp ta gọi Văn Kiện ra được không?” Văn Tường mang gương mặt tươi cười đã thành quen thuộc, nói với người học sinh kia.

“A! ... Lâm... Lâm Văn Kiện sao.. xin... xin chờ một lát!” Thấy bóng giai nhân, học sinh A đương nhiên là bị hù một trận, lập tức luống cuống đi tìm người.

Oa! May mắn quá, là hội trưởng thiên sứ đó! Hắn nói chuyện cùng ta kìa, đợi lát nữa phải đi khoe mới được! Gấp gấp chạy đi tìm người, học sinh A hai mắt híp lại thành hai vầng trăng khuyết, cười đến mặt sắp méo đi rồi.

Lớp học suýt muốn nổ tung ồ lên... “Oa, hội trưởng thiên sứ đến lớp mình kìa. Hắn đến tìm Lâm Văn Kiện nữa chứ.”

“Không phải anh em họ luôn bất hòa sao, sao bây giờ lại tốt như thế chứ?”...

Tìm một vòng cũng không thấy cả cái bóng Lâm Văn Kiện, học sinh A có chút phiền lòng mở miệng, “Xin lỗi, hình như Lâm Văn Kiện không có trong lớp rồi, có chuyện gì muốn nhắn hắn sao?”

“Nếu thế, nhờ người để cuốn sách giáo khoa này lên bàn của hắn nhé. Làm phiền người rồi.”

“Không hề gì mà!” Học sinh A cẩn thận đỡ lấy cuốn sách giáo khoa, phần chân chạy về phía mục tiêu.

“A mà... hình như lúc nãy ta thấy hắn đi lên tầng thượng đó...” Một bé học sinh khác vội vã tranh công.

“Cảm ơn!” Tươi cười sáng lạn, Văn Tường hơi cúi người, rồi xoay người đi... May mắn, nếu hắn còn ở lại hay quay đầu mà nhìn, thì sẽ chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng xác người rụng la liệt...

Sắp bước chân lên sân thượng, Văn Tường nhận ra ngay bóng dáng người kia đang đứng tựa vào tường, vừa định bước tới, đột nhiên có một người khác làm hắn bất giác cầm bật.

“Xin... xem thứ này... Ta van người đó...” Cô bé mặt đỏ bừng, hai tay run lên đang cầm thứ gì đó, đưa tới cho Văn Kiện mặt lạnh một cục. Tình huống này, không cần nhìn cũng rõ cô bé kia đang cầm gì trong tay.

Trái tim Văn Tường đập loạn lên, hấn nín thở, lặng yên đứng ở cửa.

“Xin lỗi, ta không thể thích người, hãy tìm người khác đi.” Văn Kiện trước sau cũng không quay đầu nhìn nữ hài kia một lần, lời nói lại càng tàn nhẫn không có lấy chút tình cảm nào.

Cô bé kia hấn đã hạ quyết tâm nhiều lắm, cố gắng lắm mới đủ dũng khí, giờ không chịu nổi hai mắt hồng lên, phong thư trong tay bị nắm nhàu cả lại, nàng bật khóc chạy ra ngoài.

Nàng vội vã vào Văn Tường đang còn đứng đắn ra đó. Nàng trừng mắt lên nhìn một cái, rồi hấp tấp rời đi. Về mặt tổn thương muốn chết của nữ hài khiến Văn Tường bất giác thở dài, đột nhiên cảm thấy tội lỗi. Hấn điều chỉnh hô hấp, cố ra vẻ bình thường bước ra ngoài.

Văn Kiện ngồi lặng, chăm chú nhìn cuốn sách nhỏ trong tay. Ngạc nhiên thấy ánh mắt chăm chú hiem có của hấn, Văn Tường nhẹ bước lại, cất tiếng hỏi: “A Kiện, người đang xem gì vậy, tập trung thế?”

“Đi? A! Không... không có gì!” Thấy Văn Tường, Văn Kiện cuống quýt giấu cuốn sách ra phía sau. Thấy bộ dạng đáng ngờ đó, Văn Tường dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lại, “Thực không có gì sao?” Văn Tường thỉnh linh vươn tay ra sau người Văn Kiện giật lấy, thì ra chỉ là một cuốn sách nhỏ cỡ bằng lòng bàn tay, nhưng bỗng nhiên hấn bỗng cảm thấy sự chẳng lành.

Mở trang đầu ra, hấn cảm giác máu toàn thân đều chạy hết lên đầu, mặt thoáng chốc đỏ đến tận mang tai. Văn Tường run run tay gỡ tiếp một trang, dần dần toàn thân cũng run lên.

“A.KIỆN.”

“Có!”

“Có cái đầu người! Ta hỏi người, cái thứ quái quỷ này người chụp lúc nào hử!” Trong ảnh thân hình kia biểu tình mê loạn, hai mắt ươn ướt, lộ ra đủ loại động tác khiêu khích động tình, mà điều khiến hấn không thể chịu đựng nổi, là cái người mẫu *** loạn đó lại chính là hấn!

“A Kiện! Sao lại đem cái thứ này đến trường hử? Nếu bị người ta thấy thì làm sao đây?” Văn Tường đã tức đỏ cả mắt.

“Ta sẽ không để người khác thấy! Đây là bảo bối của ta nha, ca ca đẹp như vậy, trừ ta ra không có kẻ nào có tư cách ngắm hử!” Văn Kiện làm ra một bộ dạng rất đương nhiên.

“Người! .... Ta hỏi người sao lại đem đến trường học!” Cả giọng Văn Tường cũng bắt đầu run lên.

“Đương nhiên là vì ta cô đơn quá rồi! Ca ca không thể lúc nào cũng bên ta, ta tất nhiên chỉ có thể mang theo thứ này an ủi tâm hồn đáng thương cô độc...”

“Người! Thôi đi... Ta không thêm cãi nhau với người. Thứ này ta tịch thu!”

“A! Sao được!” Văn Kiện nhanh tay lẹ chân chộp lại quyển sách, Văn Tường cũng nhất quyết không chịu buông ra. Văn Kiện đành xuất ra đòn sát thủ, hấn giả hoạt kéo đầu Văn Tường lên, bốn lần môi kề cận, bắt đầu một nụ hôn nồng nhiệt đủ làm bất cứ ai mặt đỏ tim đập.

“Người... đề... tiện.... Ân... buông...” Văn Tường khó khăn nói ra từng chữ oán hận.

Văn Kiện không hề ngừng lại nụ hôn sâu, đến khi thân thể trong lòng toàn thân vô lực, hấn nhanh tay giật lấy cuốn sách lại, nhét vào trong lòng.

“Ha...học...” Văn Tường vất vả hít thở, tức giận trừng mắt lên với Văn Kiện, nếu ánh nhìn có thể giết người, Văn Kiện sợ rằng đã chết vô số lần.

“Đúng, ta đề diện. Nếu không đề tiện sao có thể chiếm được người đây...” Không quan tâm đến ánh mắt giết người của Văn Tường, bàn tay Văn Kiện như bạch tuộc quấn lấy cơ thể người ta, cố gắng hấp thụ hương thơm đặc biệt trên cơ thể hấn. Tay hấn lại không chịu yên mà bắt đầu giở trò.

“A Kiện! Đừng có sờ lung tung! Còn làm loạn ta đá người xuống!” Văn Tường không nhịn được đe dọa.

“Ra ca ca vẫn còn sức đá ta nha. Thật tốt quá. Ca, chúng ta làm đi!”

“Ngươi! Ngươi... Đồ cầm thú phát xuân vạn năm! Muốn phát xuân cũng phải biết lúc nào chỗ nào chứ. Khốn nạn!” Văn Tường không nhịn được chửi bậy.

“Cầm thú? Ca, ngươi chắc ta cầm thú sao? Nếu ta là cầm thú, thì ca ca của cầm thú là gì đây? Đại cầm thú? Ân, vậy ca ca nghĩ ta là tiểu cầm thú, ca ca là đại cầm thú nha

~~”

“Ghe tởm! Ngươi khua môi múa mép đi!” Văn Tường tức đến phát run, bắt đầu có tư tưởng rất muốn đánh người.

“Được rồi. Ca, làm đi, ta muốn làm mà!” Văn Kiện bắt đầu làm nũng cọt trên người Văn Tường.

“Không được! Nếu bị người khác thấy thì làm sao. Trước khi làm phải nghĩ đến hậu quả chứ!” Văn Tường kiên quyết nói.

Thấy Văn Tường quyết liệt như vậy, cơ hội thành công có lẽ rất nhỏ. Văn Kiện đành không cam lòng nuốt xuống lời oán trách, dúi đầu vào trong lòng Văn Tường hờn dỗi.

thấy Văn Kiện lộ ra bộ dạng trẻ con hiêm có, Văn Tường cười khê vuốt vuốt mái tóc đen của hắn. Lúc này Văn Kiện thật khiến hắn nghĩ đến một con chó lớn đang làm nũng.

Đột nhiên Văn Kiện ngẩng đầu, lại bắt đầu giống một đứa trẻ vô lại không biết điều. “Ta không biết đâu. Ca, ngươi phải bồi thường cơ!”

“Nga? Bồi thường như thế nào?”

“Lúc nghỉ trưa, chúng ra cùng đến phòng hội học sinh ăn cơm đi. Lúc đó ta muốn ăn thật no.”

“Được. Ta đã biết ngươi đang tuổi lớn, rất mau đói. Nên sáng nay đã chuẩn bị 3 hộp cơm, cho ngươi ăn chán cũng được.” Văn Tường cười yêu chiều, tiếp tục hưởng thụ thú vui vuốt tóc đệ đệ.

“Ân, ca là nuôi người, không thể chỉ chăm dạ dày ta được, phải cho tiểu dã thú của ta ăn no nữa nha

~~ Thế nên, ca ca phải chuẩn bị cho ta ăn sạch đi

~~”

“A Kiện! Nhà ngươi, thì ra ngươi nói... Ghe tởm!” Lửa giận vừa lui đã trỗi dậy. Văn Tường tức giận dồn hết sức giật tóc Văn Kiện.

“A! Đau quá! Ca, nhẹ tay thôi...”

“Xem ngươi còn dám làm chuyện xấu nữa không...”

Giờ nghỉ trưa, đôi huynh đệ được mệnh danh “Tuyệt sắc song bích” trong trường, đang khoác bộ mặt dần dần diễn vở kịch tương ái, ngươi đút ta ta đút ngươi. Có điều về mặt hai người không giống nhau, một người sát khí ngút ngàn như núi lửa sắp tuôn trào, một cười đắc ý y như tên lưu manh háo sắc.

“Ta ... nói... A Kiện...”

“Uhm?”

“Ngươi không thể dùng phương pháp bình thường để ăn cơm trưa được sao?”

“Đừng mà! Ngươi đã nhận lời bồi thường ta rồi!”

“Ta nhận làm chuyện mất mặt này khi nào?”

“Ngươi không phải nói có thể cho ta ăn một bữa no sao? Không làm như vậy ta không muốn ăn nha! Được rồi, đừng tức giận nữa, nhanh ăn đi, nguội sẽ không ngon rồi. Dầu sao cũng đâu ai thấy mà!”

Không sai, chính vì không ai thấy, nên Văn Tường mới có thể miễn cưỡng nhân nhượng dung túng, không thì hắn đã sớm đập cho Văn Kiện một trận, rồi tự tìm cho mình một kẻ nể mà chui xuống rồi. Không lay chuyển được Văn Kiện, Văn Tường không thể làm gì khác đành buông xuôi tiếp tục ăn cơm.

Ngoan ngoãn chờ Văn Tường xử lý kha khá rồi, Văn Kiện thỉnh thoảng một tay ôm lấy hắn đi đến bàn lớn trong hội trường.

“A Kiện! Mau thả ta xuống, ngươi muốn làm gì!”

Văn Kiện đặt hắn lên bàn, sau đó nhìn thẳng vào mắt hắn, chậm rãi nói “Ca, ngươi đã nói sẽ bồi thường cho ta, ta không chờ được muốn bắt đầu luôn cơ!”

“Cái gì? Ngươi...” Hắn cảm thấy gương mặt Văn Kiện đột nhiên phóng đại trước mặt, sau đó môi hắn bắt đầu bị Văn Kiện khéo léo liếm hôn.

Văn Kiện vừa nhẹ nhàng hôn lên cơ thể Văn Tường, vừa chậm rãi cởi quần áo hắn, chẳng mấy chốc, Văn Tường đã bị lột sạch trơn. Văn Kiện mê muội chăm chú thưởng thức cơ thể Văn Tường, tỉ mỉ ngắm nhìn, tựa như đang xem một kiệt tác, lại còn chắc lưỡi tán thưởng.

“Ca, biết không? Ngươi thuộc về ta, ngươi ngàn vạn lần cũng không được quên!” Văn Kiện vừa nói vừa hôn lên gò má ửng hồng của Văn Tường. “Ca, ngươi phải nhớ, mái tóc mềm mại đen bóng này là của ta, đôi con ngươi trong suốt sáng ngời này là của ta, làn da trắng tuyết mềm mại như lụa này là của ta, nụ hoa đứng thẳng mê người này là của ta, phân thân xinh xắn khả ái này là của ta, cả cục huyết diễm lệ đang khê hé ra phía dưới cũng là của ta! Ta ai cũng không cho!” Văn Kiện vừa thì thầm, vừa liếm cắn từng địa phương, lưu lại trên làn da tuyết trắng ngần đầy những dấu hôn.

“Ân... A... Không...” Cơ thể Văn Tường run rẩy, khoái cảm tăng dần cùng cảm giác vừa ngứa vừa nóng đồng loạt kéo tới.

Văn Kiện chăm chú nhắm nháp nụ hoa trước ngực Văn Tường, khiến chúng vì mình mà vươn dậy, một tay không ngừng vuốt ve phân thân, tay kia đưa ngón tay nhẹ nhàng thăm dò mật huyết mềm mại.

“Ngô... A... Không... buông ra...muốn...xuất...” Dưới kích thích mạnh mẽ, Văn Tường cuối cùng không nhịn nổi bắn ra. Văn Kiện lợi dụng dịch thể đó mà bôi trơn tiểu huyết chặt chẽ. Đợi đến khi tiểu huyết có thể chịu ba ngón tay ra vào rồi, Văn Kiện mới thả lửa nóng bản thân đã kiềm giữ từ nãy, một lần đi vào sâu trong tiểu huyết.

“A... a...” Cảm giác thoáng chốc bị lấp đầy khiến Văn Tường co rút lại, nội bích chặt chẽ bao lấy còn thịt Văn Kiện, khiến hắn thoải mái đến thâm rên. “Ca, tiểu huyết của ngươi thực khả ái, mỗi lần đều nhiệt tình như thế, cắn chặt ta không tha

~~”

“Câm... miệng...”

“Ta đây xin tuân lệnh nha

~ ca muốn ta nói ít làm nhiều phải không. Điều tại ta lắm mồm, khiến ca sốt ruột chờ đợi. Không sao, ta sẽ thỏa mãn ngươi ngay

~~”

“Ngươi... hô... A a... Ân...” Còn thịt của Văn Kiện trong mật huyết mềm mại điên cuồng đánh tới, Văn Tường không thể nói nên lời, chỉ có thể liên tục ngâm khê.

Suốt khi đó, phòng hội học sinh rộng lớn tràn ngập không khí diễm tình, tiếng rên rỉ tiêu hồn khắp không gian.

Văn Kiện không ngừng thay đổi tư thế, làm vài lần mới tận hứng, ôm lấy Văn Tường ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

“Ca, ngươi có khỏe không?”

“Khỏe cái gì. Toàn thân đau nhức, mệt muốn chết, thực không hiểu tình lực ngươi đào đâu ra lắm thế...”

“Ha ha, ngươi không phải nói ta đang tuổi lớn sao. Tình lực tràn đầy là chuyện tốt mà! Mà, ca, giờ còn một lúc nữa mới vào học, ngươi ngủ chút đi.”

“Ừ...” Văn Tường không ngại ngần mà đặt trọng lượng toàn thân đè ép lên thân hình Văn Kiệt, nhìn hắn cười thỏa mãn mà cúi. Hừ, tiếc là hắn không nặng hơn, không sẽ đem gã đó đè chết rồi, đỡ tác oai tác quái.

Đợi người trên ngực bớt đỏ mặt, thể lực dần khôi phục, Văn Kiệt mới nhẹ nhàng đặt Văn Tường xuống, thay hắn mặc quần áo, đi tới trước cửa. Hắn vừa định đẩy cửa thì cánh cửa đột ngột bị một lực mạnh giật lại, mở toang, một người nam nhân cao lớn lãnh tuấn đứng đó, bốn mắt đối chọi, Văn Kiệt cảm giác địch ý tỏa ra như tia lửa. Hắn lạnh lùng tà tà liếc nam nhân vẻ mặt rất cứng nhắc kia, rồi quay lại sau vẩy vẩy tay chào Văn Tường, đi thẳng.

“Khi Vũ! Người... có chuyện gì sao?” Văn Tường bồn chồn nhìn nam nhân đang chậm rãi tiếng lại gần hắn.

“Không có gì, chỉ là tới lấy một số tư liệu cho hội nghị lần tới thôi.” Nam nhân dịu dàng mỉm cười, gương mặt cứng rắn nhu hòa đi không ít.

“Người vừa nãy là đệ đệ người sao?”

“Ừ.”

“Có rất nhiều tin đồn về hắn. Ân, không nói mấy chuyện đó, người có vẻ rất mệt mỏi, tối qua thiếu ngủ sao?” Nam nhân tên Khi Vũ nhẹ nhàng xoa gương mặt Văn Tường.

“Di... Không.. không đâu... Có lẽ...có lẽ là làm việc mệt mỏi quá thôi!” Văn Tường quanh co trả lời.

“Cũng đúng, công việc hội học sinh hành chết người ta...” Bởi vì rất gần, nên khi y phục Văn Tường hơi hạ xuống có thể thấy ẩn ký hồng nhạt mơ hồ, khiến Khi Vũ nhú chặt mày lại, “Xem ra, hắn là một kẻ nguy hiểm...”

“Di? Sao cơ? Khi Vũ người vừa nói gì vậy? Ta nghe không rõ.”

“Không có gì, sắp vào học rồi. Chúng ta đi đi.” Lại khoác lên dáng cười bình thản, Khi Vũ kéo Văn Tường ra khỏi phòng hội học sinh.

Đêm xuống trăng sáng tỏ, “Gấu túi” ghé quán lấy “thân cây” không động đây, thời gian từng khắc cứ lại trôi lại trôi...

“A Kiệt! Người ôm thì ôm còn động tay động chân là sao hả!” Ngồi xử lý văn kiện cho cuộc họp sáng mai, Văn Tường lần thứ n tức điên lên.

“Được mà!” Văn Kiệt thành thật gật đầu, lại tiếp tục cọ cọ lên lưng Văn Tường.

“Nói được, thế tay người đang làm cái gì hả!” Văn Tường nắm lấy vuốt sói đang giả trò, muốn quay lại xử một đòn phòng nã thủ bẻ chết hắn.

“Phản xạ thôi mà! Người ta không cố ý...” Văn Kiệt lộ ra bộ dạng đáng thương rất mực vô tội.

“Phản xạ? Vậy người có muốn xem phản xạ của ta không?” Văn Tường không nhịn được nữa, bẻ thật lực.

“Thôi thôi... lần sau không dám nữa...”

“A Kiệt! Bài tập đã làm hết chưa?”

“Làm xong lâu rồi. Đơn giản như vậy có là gì. Làm mấy thứ đó thực không đáng.”

“Làm nhanh như thế, sao từ trước đến nay lại bỏ bài. Thầy lúc nào cũng tránh móc ta.”

“Kệ xác hắn! Nếu không phải ca không bắt làm xong sẽ không cho lại gần người, ta cũng vứt xó rồi.”

“...Xem ra ta rất cần sửa thói hư tật xấu của người... Từ ngày mai, nếu người không tuân thủ nội quy, tiếp tục hỗn láo, người đừng mong gặp ta! Nếu mắc lỗi nghiêm trọng, ta sẽ cho người mười ngày nữa tháng đến cái bóng của ta cũng không thấy!”

“A! Làm sao được!” Văn Kiệt giờ hệt như con dâu bị mẹ chồng chỉnh đốn.

“Vậy, nếu ta làm ngoan ngoãn nghiêm chỉnh, thậm chí là học sinh ưu tú, đại loại là giành giải nhất mấy kỳ thi gì gì đó, ta có được thưởng không?”

Không hổ mang sức sống của loài gián, Văn Kiện tiếp tục đả đảo hai mắt kiên trì đòi phần thưởng.

“Hừ, tự cao! Đừng tưởng ta không biết, người trước ngay cả chép bài cũng không thèm làm. Được! Nếu người có thể đứng hạng nhất, ngày đoạt giải muốn gì ta cũng nghe lời người!”

“Thực sự? Thật tốt quá, cuối tuần có cuộc thi nào không nhỉ? Hắc hắc, người chờ xem. Ta muốn như thế, như thế, còn...” Văn Kiện nhanh chóng rơi vào mộng tưởng tục tĩu.

“Không được chảy nước miếng, đừng mong ta lại làm mấy thứ đó. Người tưởng người có thể làm được sao. Hơn nữa, ở trường không được tìm ta xằng bậy, không thì sẽ có ngày ta tha người ra chôn sau núi!”

“Trường! Đúng rồi, nhắc đến trường, ông chú mặt lạnh sáng sớm nay là ai vậy? Ở chỗ hội học sinh đó.”

“Hội học sinh? A, người nói Khi Vũ? Hắc là phó hội trưởng hội học sinh, Đừng gọi hắc là chú, hắc chỉ cùng tuổi ta thôi mà. Hơn nữa tính cách cũng rất tốt.”

“Sao chứ, hắc chính xác là ông chú, ra vẻ ông cụ non, lại còn tròng mắt với ta. Ta ghét hắc! Hơn nữa, sao người lại gọi tên hắc như vậy, nghe rất thân thiết. Hừ! Ta vừa nhìn là biết hắc phong phải tốt lành gì! Ca, người phải cẩn thận với hắc.”

“Thân thiết cái gì. Mọi người đều gọi như thế mà. Hơn nữa, người ta luôn rất nghiêm chỉnh, là học sinh ưu tú hiếm có. Gì mà không phải loại tốt lành. Người nghĩ ai cũng giống người, trong đầu tàng trữ một đồng ý tưởng quái đản sao!”

“Đâu có, người nói giúp người ngoài, ta tổn thương nha...” Văn Kiện nhanh chóng chuyển về oán giận.

“Ca, tối nay ta muốn ngủ cùng người!”

“Ồ diên! Phòng người lớn như thế, tại sao lại chen chúc với ta. Ta van người sử dụng phòng mình tốt tốt chút được không!”

“Đừng mà! Người còn nói nữa ngày mai ta phá cửa, chung phòng với người.”

“Người! Vậy cũng được! Nhưng không được giữ trò, không được hôn! Không được sờ loạn!”

“A? Thế là sao! Vậy ít nhất cũng phải được hôn chúc ngủ ngon chứ!”

“Không được!”

“Ta sẽ chết mất! Phản đối! Phản đối! Kịch liệt phản đối!”

“Vậy thì về ổ chó của người đi!”

“”Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết...”

... .. [lược bớt]

Nhà họ Lâm buổi tối dường như rất náo nhiệt...

***

Trời trong xanh, buổi sáng hôm nay của huynh đệ Lâm gia thật là đẹp.

“Ca, dẫu sao hôm nay cũng còn thời gian, chúng ta bắt xe bus đến trường, được không?” Văn Kiện ra khỏi cửa chợt đề nghị.

“Sao lại đột nhiên muốn đi xe bus, không phải rất đông sao?”

“Thỉnh thoảng đi, thay đổi một chút cũng rất hay mà! Đi đi ca ca! Đi mà, ca

~~” Văn Kiện xuất ra chiêu tất sát – nững nịu.

“Thực chẳng biết làm sao với người, được rồi...” Văn Tường gơ cờ trắng đầu hàng, lập tức bị Văn Kiện tung hô vì lần chiến thắng thứ N, kéo một mạch ra trạm xe bus.

Ân, quả thực rất đông nha, bắt xe giờ này, đúng như người ta nói thực đáng sợ, người dán vào nhau không tìm nổi một khe hở. A Kiện tại sao lại đột nhiên muốn đi xe bus chứ? Đúng là tự mua khổ. Cố gắng đứng vững trên hai bàn chân, chịu đựng bầu không khí ngột ngạt, Văn Tường không khỏi thầm oán giận trong lòng.

Di, có phải không? Hình như có người chạm vào ta. A! Khốn nạn! Không được sờ vậy! Chẳng lẽ đây là quấy rối trên xe bus người ta vẫn nói sao? Oa, mọi người đều nói xe bus rất nhiều gã bệnh, quả là đúng sao? Điều tại A Kiện tự dưng có cái ý ngu ngốc này! Ô

Đừng sờ mà.

Cầm thấy bàn tay trên hông khi mạnh khi nhẹ xoa nắn, Văn Tường khó chịu xoay xoay người.

Không dám hét lên. Tên đó lại còn vươn cả hai tay ra, một tay chạm rài vòng ra đằng trước giạt khóa quần hấn xuống, nhẹ nhàng chạm rài tìm phân thân, tay kia càng thêm lớn gan mà thăm dò tiểu huyết, từng chút từng chút một cổ găng len vào.

“Ngô...a... Đừng...” Văn Tường đỏ bừng, sắp phát khóc đến nơi, hần sống chết ngậm chặt miệng, nuốt xuống tiếng hô hoảng hốt. Ô

~~ A Kiện, mau cứu ta, khốn khiếp!

“Ân...ngô...” Tại sao hần lại dám sờ loạn thế chứ! Lại còn tiếp tục xuống dưới... Làm sao đây, ở đây nhiều người như vậy, sao chỉ ta mới sáng ra đã gặp cảnh này...Nước mắt cuối cùng không nhịn nổi nữa, tràn ra lượn vòng trên gò má, ẩm ướt đáng thương dâng đầy trong mắt.

“Ân... a... Đừng...” Đúng lúc Văn Tường sắp bị bốn cột cho bắn ra đến nơi, thì phân thân hần bị một vòng bạc ***g vào.

A? Cái vòng bạc này, hình như trông quen quen, hơn nữa lại còn chơi thứ này, chẳng lẽ là... Văn Tường lập tức nắm lấy vuốt sói, quay ra sau nhìn, quả nhiên...

“A.KIỆN.” Văn Tường bưng bưng sát khí.

“Haha... Ca... Có gì từ từ nói chuyện... đừng dùng ánh mắt đó... Ta chỉ định đùa một chút...” Văn Kiện vội vàng phân bua.

“Đùa.một.chút? Sáng ra ngươi đột nhiên nói muốn đi xe bus, hơn nữa lại lôi cái thứ đó ra đúng lúc này, ngươi dám nói ngươi không âm mưu?” Văn Tường bắt đầu có cảm giác muốn giết người.

“Hahaha, ca, ngươi thực lợi hại, bị ngươi nói trúng rồi...” Cảm giác không ổn, Văn Kiện không còn cách nào hơn là liều mạng nịnh hót.

“Bỏ ra cho ta! Nếu không lát nữa ta sẽ cho ngươi cả xương cũng không còn!”

“Di? Nhưng mà giờ tháo ra, chẳng phải ca sẽ...” Văn Kiện tốt bụng nhắc nhở Văn Tường.

“Ngươi!... Đến trường ngươi chết chắc!” Văn Tường tức đến phát run. Vì lợi ích bản thân, hần nỗ lực quay đi chỗ khác, không thêm liếc Văn Kiện một cái.

Vừa đến trường, Văn Tường lập tức túm lấy Văn Kiện kéo vào nhà vệ sinh để giải quyết “Tình trạng nguy hiểm bên dưới”. Dĩ nhiên, không thể thiếu vài đòn tàn ác và rửa xả, dù vậy, Văn Kiện vẫn khoát bộ dạng thanh thoi phơi phới lảng lảng bước đến phòng học, chỉ còn thiếu ngâm nga một khúc ca bố cáo thiên hạ thôi, suýt nữa thì dọa một đám người chết ngất.

“Ngươi có nghe gì không!”

“Có! Thật khiến người ta không thể tin nổi!” Nữ sinh trên hành lang không để ai vào mắt, cất cao giọng muốn vang đến tận Đại Tây Dương, khiến Văn Kiện phía sau phải chú ý.

“Nghe nói cái tên Lâm Văn Kiện suốt ngày trốn học kia lại trở thành bé ngoan nha, không chỉ đi học đầy đủ, mà lại còn rất chăm chú trong lớp nữa!”

“Ân, hình như học sinh lớp hần cực kỳ kinh hoàng nha.”

“Mà giờ hấn lại còn rất thân mật với ca ca thiên sứ của hấn nữa chứ. Gắn nó như keo sơn luôn!”

“Đúng đúng. Ta cũng hay thấy hai người đó ở cùng nhau!”

“Thật là kỳ quái, chẳng phải trước đây họ sống chết cũng không gặp nhau sao? Sao giờ lại...”

“Lẽ nào...” Ba nữ sinh đồng thanh hô to.

“Oái! Không thể nào, như vậy là sai trái nha, vậy mà cũng nghĩ ra.”

“Nhưng mà, thành thật mà nói, hai người họ dù là bề ngoài hay tính tình đều là một đôi hoàn hảo nha! Xem, một người là mỹ thiếu niên nhu nhược thánh khiết, hơn nữa là hội trưởng học sinh quý giá ngoan ngoãn. Người kia lại là ác ma tàn nhẫn lạnh lùng, lại có sức hút tà ác, ngoại hình thì khỏi nói rồi!”

“Chuẩn, chuẩn! Hơn nữa giờ huynh đệ luyện cũng không phải là không có, mà không phải càng có mùi sai trái cấm kỵ càng kích thích sao

~~”

Chịu không nổi nữa, Văn Kiện cau mày, đầu đầu ngón đám con gái đang chảy nước dãi, mặt mày vằn vẹo, con mắt lóe sáng háo sắc kia, không khỏi than thầm. Chẳng lẽ giờ không còn cô gái nào bình thường một chút sao?

“Khoan! Nếu nói là cặp đôi hoàn hảo, không phải còn một cặp khác sao

~~” Hoàn toàn không phát hiện nhân vật chính câu chuyện đứng đó không xa, đám con gái háo sắc tiếp tục tranh luận.

“A, đúng rồi! Có phải người đang nghĩ đến phó hội trưởng Khi Vũ không?”

“Đúng, hai người này trước không phải cũng được coi là cặp đôi hoàn hảo sao

~~ phó hội trưởng Khi Vũ đáng người rất khá, lại rất chững chạc, tuy nghiêm túc quá, hơi ghê ghê. Nhưng mà cũng là một người rất dịu dàng nha!”

“Đúng, cả khối mười đều nói hấn rất tốt. Chà, bá đạo ôn nhu và thanh khiết trong sáng, ha ha ha

~~” Lũ háo sắc lại cười rộ lên.

“Khoan đã.” Một giọng nam đột nhiên xen vào khiến các nàng hoảng sợ, quay đầu lại, ai cũng sợ đến cứng đờ lại.

Nhìn vẻ mặt xám ngoét của các nàng, Văn Kiện đột ngột lộ ra nụ cười ôn nhu mê người, lập tức lũ con gái háo sắc còn đang chìm trong sợ hãi đã ngây ngất ngu ngu.

“Ta vừa rồi có nghe các người nói về phó hội trưởng Khi Vũ phải không? Ta cũng nghe hình như hấn rất quan tâm ca ca ta. Các người có thể kể lại chút được không? Lần sau ta nhất định sẽ cảm ơn hấn.”

“Nga... là... là thế này!” Mấy nữ sinh thấy không phải là nói đến hành động háo sắc của các nàng, mới thở phào, rồi lập tức tỏ vẻ hưng phấn mà thao thao bất tuyệt.

“Phó hội trưởng Khi Vũ từ khi nhập học đã luôn cùng lớp với hội trưởng, mà tình cảm bọn họ luôn rất tốt!”

“Đúng vậy! Trước đây mọi người đều gọi hấn là ‘vệ sĩ của công chúa’, vì hấn có thành tích ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ nha. Công chúa đương nhiên là gọi hội trưởng

~~”

“Lại còn...”

Mãi mê với đề tài yêu thích, mấy cô gái không hề hay biết rằng “Tình sử huy hoàng” kia một chữ cũng không lọt vào tai người kia. Văn Kiện cũng chỉ bình tĩnh mỉm cười cảm ơn các nàng, rồi không nói lời nào mà đi mất. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Ôi chà, Lâm Văn Kiện cười với chúng ta kìa!”

“Thì ra hần cười lên lại đẹp như thế nha, hạnh phúc quá

~~”

“A

~~ nói ra sẽ bị đám cận vệ của hần giết chết mất

~~ Làm sao bây giờ

~”

Giá mà bây giờ mấy cô gái háo sắc kia lại có thể nhìn thấy bộ dạng Lâm Văn Kiện, họ chắc không thể ngờ người vừa nở nụ cười dịu dàng đẹp đẽ. Trong nháy mắt đã biết thành Atula khát máu, cả người tràn ngập sát khí ngoan độc, chăm chăm hướng đến hội học sinh.

Tiếng nói bên trong vang ra đột ngột khiến Văn Kiện định đẩy cửa lại thôi.

“Khi Vũ, ra rồi chứ?”

“Làm gì, đừng sốt ruột, chuyện này đành phải từ từ thôi!”

“A...đau quá... Người nhẹ nhàng thôi!”

“A, xin lỗi, ta sẽ cẩn thận một chút. Người chịu khó, ta thử lại, lần này ta nhất định cẩn thận.”

“Ân, không chịu nổi nữa, thật khó chịu. Khi Vũ, người nhanh lên một chút.”

“Được.”

Ặc! Nói chuyện tục tĩu thế này, tởm lợm! Ta biết gã kia không phải loại tốt đẹp gì. Dám cả gan bày bạ với người của ta, đáng chết! Nhưng sao cả ca ca cũng... Không! Không thể nào...

Đầu muốn rối tung lên, Văn Kiện vội vã mở cửa, thấy cảnh tượng trước mặt. Hần tưởng như nghe thấy tiếng trái tim mình rạn vỡ.

Văn Tường đang ngồi trên ghế xoay, đầu ngửa ra sau. Khi Vũ thì đứng bên trên hần, một tay dang đặt trên mặt hần, một tay xoa mí mắt hần. Nghe thấy tiếng cửa mở, Văn Tường nâng đầu, dùng đôi mắt ướt át mơ hồ nhìn Văn Kiện.

Không thể phân biệt nổi cảm xúc tràn ngập từng tế bào là phần nộ hay đau đớn, Văn Kiện cúi đầu, nắm chặt tay đến nổi cả gân xanh. Hứng đứng yên, rồi không nhìn mà đi khỏi cửa.

Cánh cửa đáng thương bị đập mạnh, hét lên thật lớn. Khi Vũ thở dài, lạnh nhạt nói “Có vẻ hần hiểu lắm điều gì đó rồi.”

“Sao? A! Nguy rồi!”

Văn Tường mặt thoáng chốc trắng xanh chạy ra ngoài, người duy nhất trong phòng hội học sinh lặng lẽ thở dài...

Văn Kiện không thể ngăn được mình ghen tị đến điên cuồng, phần nộ, cả đau đớn xé tâm can. Hần đi thẳng vào lớp, xách cặp định về nhà, để lại phía sau đám bạn học kinh ngạc.

Hần chạy không ngừng, chỉ sợ mình chần chừ lại một chút, chân sẽ không thể đi được nữa, điên cuồng trong lòng sẽ phá vỡ gông xiềng, khiến hần quay đầu lại mà giết kẻ “Trộm báu vật” kia, hần... sắp không chịu nổi nữa rồi...

Văn Tường luống cuống mở cửa nhà, không gian yên tĩnh đến bất an.

“A Kiện, người có nhà không? Bạn cùng lớp nói người đã trở về rồi. Người ở nhà, thưa một tiếng đi chứ.”

“A Kiện!” Văn Tường chạy khắp nơi gọi tên đệ đệ.

“A Kiện, người đang ngủ sao?”

Vừa mở cửa phòng, Văn Tường cảm thấy mình bị một bàn tay kéo mạnh vào phòng, sau đó thân thể hắn bị quăng ngã ra trên giường.

“A Kiện! Người sao lại...” còn chưa nói xong, hắn đã bị Văn Kiện nuốt lấy đôi môi. Đó là một kiểu xâm phạm cần liêm mãnh liệt, Văn Tường cảm giác thân thể và cả linh hồn cũng bị nộ hôn làm cho tiêu tan, bay mất...

Văn Kiện tiếp tục nộ hôn sâu không thôi, nước bọt tràn ra khỏi bờ môi Văn Tường.

“Ngô... Ân... A... Kiện...” đến khi không khí trong phổi Văn Tường gần như không còn, hô hấp cũng khó khăn, Văn Kiện mới ngừng lại.

Văn Tường đang muốn cất tiếng, nhưng nhìn đến vẻ mặt Văn Kiện, lại im bật.

Đó là biểu cảm tuyệt vọng muốn khóc, mất hết hy vọng, tâm can Văn Tường dâng lên cơn đau đớn không hiểu từ đâu.

“Ca... Tại sao, tại sao lại không cần ta. Tại sao... Tên kia... hơn ta sao...”

“A Kiện, người hiểu lầm rồi. Ta và Khi Vũ không có chuyện gì hết. Khi Vũ chỉ giúp ta thổi lông mi rơi vào mắt thôi!”

“Hừ, ca, người không cần an ủi ta. Ta biết hết rồi. Hai người trước đây ‘Tình sử huy hoàng’ thế nào. Chắc, ta quả là đồ ngốc, lại cho rằng mình thông minh. Haha... Chắc... Ca, chơi đùa ta, thực vui như vậy sao?”

“A Kiện, người nói bậy bạ gì chứ! Ta sao lại muốn gạt người chứ?”

“Tại sao, tại sao không thể là ta? Ca, ta yêu người, ta yêu người hơn bất cứ ai. Vì sao hắn lại cướp người đi khỏi ta! Ta sẽ chết! Mất người, ta sẽ chết! Ca...” đôi mắt đỏ hoe của Văn Kiện đã mong nước mắt.

“A Kiện...”

“Không được! Người là của ta! Ai cũng không thể cướp người đi được! Kiếp này, Kiếp sau, chỉ cần người còn tồn tại, người phải thuộc về ta! Ta sẽ không nhường cho ai cả!” Văn Kiện đột ngột xé bung áo ngoài Văn Tường, mạnh mẽ cắn mút lên da thịt trắng nõn.

“A Kiện! Đừng, dừng lại đi!” Văn Kiện đã không còn lý trí, không nghe đến một lời. Toàn thân hắn tỏa ra mùi nguy hiểm của dã thú.

(=)) Tiếp theo hắn ai cũng đoán được sẽ có chuyện gì xảy ra)

Văn Kiện lấy một lọ dầu trơn từ dưới giường, thô bạo đổ cả bình vào mặt huyệt Văn Tường. Sau đó, hắn lấy ra một giả phân thân có kích thước như thật, vô tình nhét vào.

“A a... Ân... Không...” Văn Tường liều mạng lắc đầu, thân thể không nhịn được run rẩy. Văn Kiện hoàn toàn không có ý định dừng lại, thậm chí còn tiếp tục lấy ra một giả gương cụ khác kích cỡ cũng không kém. Hắn đưa thêm một ngón tay vào tiểu huyệt, tạo thành khe hở, rồi chậm chạp đưa giả phân thân kia vào tiếp.

“A... Đau quá... A... Kiện...” Mặt huyệt đầy dầu trơn, chịu đựng những hai giả phân thân đưa vào, tràn ra khỏi tiểu huyệt. Tiểu huyệt dần dần bị ép nở rộng, chứa đựng hai giả phân thân kích cỡ không khác gì thật. Đến khi giả phân thân thứ hai đi vào được rồi, Văn Tường trên người đã ướt mồ hôi. Không kịp cả thở, Văn Kiện đã lấy hai cái điều khiển ra, ấn nút. Hai giả phân thân bắt đầu xoay tròn cổ đi vào.

“Ngô... A... Không...” Văn Tường không chịu nổi cong người lên, tiếng rên rỉ không thể ngừng lại thoát ra khỏi miệng.

“A Kiện... Van người...van người... Lấy... A...” Thống khổ lại khoái hoạt lan khắp cơ thể, nước mắt Văn Tường như trân châu rơi xuống, phân thân không chịu nổi kích thích mà run rẩy dựng lên.

“Ân... a...a...” Rung động kịch liệt dưới hạ thân cuối cùng cũng khiến phân thân không nhịn được bắn ra. Đầu óc trống rỗng, hai giả phân thân đột ngột đắm vào nơi sâu nhất, Văn Tường kêu sợ hãi rồi bất tỉnh.

(Hả? kết thúc nhanh thế?)

“Đau... quá...” Đó là cảm giác đầu tiên của Văn Tường khi tỉnh lại. Cơ thể tê dần như toàn thân bị kim đâm. Một cảm giác đau đớn đến tê dại.

Hắn mở mi mắt, làm quen với ánh sáng chung quanh. Đến khi có thể nhìn lại được, hắn mới thấy trên người đã được thay một bộ quần áo sạch sẽ, nằm trên giường. Hắn là A Kiện đã thay giúp hắn.

“Ca!” Cửa phòng đột nhiên bật mở, Văn Kiện cầm một cốc nước vào, thấy Văn Tường đã tỉnh, hắn xấu hổ vội vã bước lại.

“Ca, người uống nước trước đã.”

Hắn nhẹ nhàng nâng Văn Tường dậy, dựa vào ngực mình. Sau đó đỡ cốc, cẩn thận mớm cho Văn Tường uống. Đến khi Văn Tường uống xong, Văn Kiện đứng dậy bước ra bàn, rút ra cái chảo chẳng hiểu lôi ra từ đâu, nhét vào tay Văn Tường, hai tay đặt trên gối quỳ xuống trước mặt Văn Tường.

“Ca, người đập ta đi. Ta xin lỗi người...”

Văn Tường tay cầm cái chảo, nhìn cái dáng nức cười của Văn Kiện và tiếng xin lỗi nhỏ như muỗi kêu, thế nào cũng không tức giận cho được. Lửa giận trong ruột cũng bị cái bộ dạng buồn cười này đuổi mất. Hắn không chịu nổi đặt cái chảo xuống than nhẹ “Thôi đi, ta giờ cũng không có sức chinh người. Lần này tạm tha chết cho người đó.”

“Không được, ca ca! Người nhất định phải đánh ta, không thì ta sẽ rất áy náy!”

“Người thực là phiền. Đồ điên! Muốn ăn đòn phải không. Được, người lại đây.”

Văn Kiện cúi đầu bò lại, Văn Tường xách hai tai hắn lên lắc qua lắc lại.

“A! Đau quá! Đau! Ca, người đánh ta thật sao. Ô

~~”

“Hừ, không phải muốn gì được nấy rồi sao, chút đau nhức này là quá lợi cho người lắm rồi. Nên giật hai cái lỗ tai của người xuống mới phải! Lời ta nói một câu cũng không nghe lọt, lại còn không tin ta. Giết người một vạn lần vẫn còn nhẹ nhàng!”

“Xin lỗi mà! Ca, ta đã xám hối rồi. Tại ta nghe mấy con bé nói chuyện, lại thấy tình cảnh như thế, ai mà không hiểu lầm! Thế nên ta mới tức giận đến ngu đi, làm cái chuyện như vậy!” Văn Kiện trông rất đáng thương lắm lắm.

“Ta nói người là cầm thú, lại còn chối. Người không thể suy nghĩ một chút rồi mới làm sao! Người không nghe ta giải thích rồi quyết định được sao! Ta đã nói người nhiều rồi, trước khi làm phải nghĩ đến hậu quả chứ!” tay Văn Tường cũng run lên.

“Oa! Người ta lần sau không dám nữa!”

“Còn có lần sau?” Văn Tường làm bộ lơ đãng lên.

“Không... không có nữa...”

“Hừ, mau đỡ ta dậy. Không mau ăn sáng đi, muộn học mất. Đều tại người, hại ta phải chép lại bài cả ngày hôm qua rồi, người thực khó ưa.”

Văn Kiện im thin thít, cẩn thận đỡ Văn Tường đi.

Văn Tường đột nhiên bước hụt, hơi ngã ra phía trước một chút, một chiếc vòng bạc lộ ra khỏi cổ áo hắn.

Văn Tường kéo chiếc vòng ra xem, thấy nó nối với một mặt bạc, nhìn kỹ, trên đó có ghi một hàng chữ “Belong to Lâm Văn Kiện forever”.

Nhiệt độ căn phòng bỗng giảm đột ngột.

“Người... người... A Kiện! Cái quái gì thế này! Người giải thích cho ta xem nào!”

“A, đó là...”

“Người cho ta là thú cưng của nười chắc, dám đeo cho ta cái này! Mà, người không tin ta đến thế sao? Người có ý tứ gì đây hả?!”

“Không, không đâu ca ca, ta không phải không tin người, ta chỉ không tin tên kia thôi. Ta nghĩ nếu lỡ như hần dám xằng bậy với người, khi hần thấy cái này, phải biết ngay người đã là người của ta rồi.”

“Người bị ngu à! Đã nói Khi Vũ không phải loại người như vậy! Hơn nữa ta đeo cái này vào trường thì còn ra thể thống gì!”

“Người yên tâm đi, ca. Chỉ cần không cởi áo, cái này đâu có lộ ra. Mà có bị thấy, không nhìn kỹ, người ta cũng chỉ nghĩ là đồ trang sức thôi. Ca

~~ Người đồng ý đeo đi, ta chỉ xin mỗi điều này thôi, xin người đấy

~~”

“Người... Thôi đi... Mặc kệ người. Lần sau không được chơi mấy trò quái đản này nữa. Mau đỡ ta xuống tầng!”

“Àn, được mà.” Văn Kiện cười rạng rỡ chẳng khác nào đứa bé con được kẹo.

Vừa đến trường, Văn Tường lập tức nhận được “sóng điện yêu thương” của Khi Vũ.

“Tại sao hôm qua người lại về sớm thế? Có chuyện gì sao? Ta gọi đến nhà người cũng không ai bắt máy.”

“Hả? A, không có gì đâu... Hôm qua mệt hơi mệt, ta trở về xem hần thôi. Chắc là không nghe thấy chuông điện thoại rồi.”

“A, ra là vậy.”

“Ừm, đúng rồi, cuộc họp hôm nay chủ đề gì vậy?” Văn Tường vội vã chuyển đề tài.

Thấy hần có vẻ không muốn nhắc lại chuyện hôm qua, Khi Vũ đành nén lại nghi hoặc và lo lắng trong lòng, thảo luận về nội dung cuộc họp. Cuối cùng, đã đến giờ họp, Văn Tường mệt mỏi nhìn đồng văn kiện trên bàn, đột nhiên cảm thấy sắp có sự không lành.

Ngoài cửa, chợt có một cậu bé lạ hoắc cầm một bức thư, cắt ngang cuộc họp.

“Hội trưởng, xin lỗi làm phiền anh một chút được không? Đây là thư Lâm Văn Kiện nhờ em chuyển cho anh, anh ấy nói anh xem luôn nhé.”

“A Kiện? A, anh biết rồi, cảm ơn em.”

“Không... không cần đâu...” Học sinh kia đã hoàn thành nhiệm vụ đỏ mặt đi khỏi.

Văn Tường cười áy náy, mở bức thư, kéo ra đọc. Trong thư viết: “Ca, ta cô đơn quá, ta buồn quá, ta rất nhớ người. Người đến gặp ta có được không

~~ Nhanh lên nha, không người ta sẽ không chịu nổi mất.

Đúng rồi, để phòng ca ca thiếu vắng ta lại buồn. Từ này nên suýt quên, chưa nói với người, người sẽ nhận được một điều kinh hỷ bất ngờ nha

~~Ca, chắc người cũng chưa nhận ra, sáng nay ta có để một món đồ chơi rất đáng yêu trong tiểu huyệt của người. Nó rất nhẹ rất mềm, nên người không nhận ra cũng là bình thường. Nói cách khác, ca ca mà không đồng ý đi gặp người ta, sẽ có chuyện OO với XX nha, haha

~~ Thế nhé, chờ người trên sân thượng, không gặp không về

~~A Kiện yêu thương thân gửi

~~”

Tay run rẩy xé nát luôn tờ giấy, Văn Tường cố nén lửa giận trong lòng, đeo vào nụ cười hơi có chút méo mó “Xin lỗi, làm nhờ thời gian của mọi người. Chúng ta tiếp tục đi.”

Mọi người hiển nhiên thấy rõ hội trưởng đang giận dữ, nhưng rất biết điều không nói một lời. Vì thế, cuộc họp tiếp tục trong không khí âm trầm.

Đột nhiên Văn Tường cảm thấy trong mật huyết có thứ gì quấy nhiễu, mềm mại linh động như rắn chạy loạn trong ruột, một cảm giác khác thường lan khắp toàn thân. Hắn liều mạng để không rên rỉ thành tiếng, thứ mềm đó yên lại một chốc rồi lại rung lên, thoáng chốc chạy vào nơi sâu nhất trong mật huyết mà xoay tròn. Thành ruột vừa nóng vừa ngứa, thân thể Văn Tường cũng bắt đầu run lên theo, nhưng thể kích thích trong cơ thể lại càng xoay chuyển nhanh hơn, mặt hắn dần đỏ lựng, bàn tay đang bụm chặt miệng cũng bắt đầu ướt mồ hôi.

“Ngô...a...dừng...Dừng...dừng lại... a...” Văn Tường hét thầm, cổ lén lại cảm giác khác thường, thần kinh như sắp đứt đến nơi rồi.

Phát hiện Văn Tường có vẻ khác lạ, Khi Vũ nhíu mày, lo lắng hỏi “Tường, ngươi làm sao vậy, khó chịu à? Sắc mặt ngươi không được tốt lắm.”

“A... Không... không sao...” Văn Tường thở gấp, cố gắng trả lời.

“Còn nói không sao. Ngươi rõ ràng rất khó chịu. Chảy mồ hôi rồi kìa. Cứ như thế không được đâu, ta đưa ngươi xuống phòng y tế.”

Vừa nghe Khi Vũ muốn đưa hắn đi, Văn Tường trắng xanh cả mặt, cứ thế này sẽ bị phát hiện mất. Không, không được!

Văn Tường đột nhiên đứng dậy “Ta... ta hơi khó chịu... Ta tự qua phòng y tế... Mọi người cứ tiếp tục họp.” Không để cho ai kịp phản ứng, Văn Tường trái với hình tượng ưu nhã hàng ngày, cuống quýt cướp đường mà chạy.

“Chờ đã! Tường...” Khi Vũ phản ứng nhanh nhất, đứng dậy định theo sau.

Bí thư ngồi bên cạnh kéo hắn lại, “Khi Vũ, hội trưởng nói hắn tự đi được. ngươi để hắn đi đi.”

“Đúng đấy, mà cuộc họp hôm nay rất quan trọng, phải thảo cho xong nghị quyết.”

“...Ừm, chúng ta tiếp tục...” Khi Vũ nghĩ một lát, khôi phục vẻ bình tĩnh hàng ngày.

Chịu đựng kích thích dưới hạ thể, Văn Tường dùng toàn bộ sức lực mà chống đỡ hai chân mềm nhũn, đi nhanh hết mức có thể lên tầng thượng. Hắn hiện giờ đang rất hối hận, tại sao sáng nay khi ra khỏi cửa không tiện tay nhét một quả bom vào mồm tên cầm thú chết tiệt đó. Tên khốn nạn trời chu đất diệt đó nên nổ chết đi, khỏi lại làm việc ác, tổn hại đến người lương thiện như hắn cũng như trăm họ.

Thế nên khi khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia xuất hiện trước mặt hắn, Văn Tường không mở miệng cũng không do dự động thẳng một phát.

“Ồ

~~ ca, ngươi sao có thể đối xử với đệ đệ khả ái của ngươi như vậy. Ta dùng nụ cười ngọt ngào như thể chào đón ngươi, tưởng có thể khiến ngươi cảm động...” Đột nhiên cảm nhận được không khí chung quanh thoáng cái hạ xuống âm n độ, Văn Kiện không khỏi rùng mình.

“Ngươi.làm.gì.tự.bản.thân.biết... Muốn cắt tay tự sát hay châm lửa tự thiêu, ngươi tự chọn đi, đệ.đệ.khả.ái.nhất.của.ta. A Kiện!” hai mắt Văn Tường tóe lửa, trừng trừng nhìn Văn Kiện. Thanh âm lạnh băng đến cùng cực.

“Này... như vậy... không tốt đâu, ca, hay là thế này được không. Ngươi tạm tha ta một mạng, để kẻ hèn này giải quyết cho ngươi, rồi sau đó kẻ hèn này tùy ngươi xử trí, có được không...”

Im lặng... im lặng... Chỉ có im lặng đáng sợ... Văn Kiện cảm giác chỗ nào bị Văn Tường nhìn đến đều mọc lên một lớp băng dày.

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Văn Kiện lập tức nịnh hót bề cục “núi băng” kia lên chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Sau khi giải quyết vấn đề, trong toilet lưu lại một xác chết rất thảm thương... ..

Văn Tường xoa xoa nắm tay đánh “cầm thú” đến đỏ lên, phục hồi tâm trạng, đi trở lại phòng hội học sinh.

“Tường, người về rồi!” vừa thấy bóng Văn Tường, Khi Vũ lập tức đứng dậy đón chào.

“A? Khi Vũ, sao người vẫn ở đây?”

“À, ta muốn đưa nghị quyết trong hội nghị cho người, tiện thể chúng ta bàn bạc lại một chút. Đúng rồi, vừa nãy ta có ghé phòng y tế, nhưng không thấy người, người cảm thấy thế nào rồi, còn khó chịu không?”

“A,... Không đâu... Hiện giờ đã khá hơn rồi.” thấy lo lắng và quan tâm ánh lên trong mắt Khi Vũ, Văn Tường cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“... Tường, người gần đây có tâm sự sao? Có thể cho ta biết được không. Ta muốn chia sẻ cùng người.” Khi Vũ dường như nhận ra điều gì đó.

“Không, không có.”

“Người và đệ đệ gần đây... ổn không?”

“Ừ... ổn...đúng vậy...” Tim Văn Tường nảy lên một cái, không lẽ Khi Vũ cảm giác được sao... Hắn cắn môi hơi tái mặt.

“Tường, ta vẫn xem người là người bạn tốt nhất, nếu có chuyện ta có thể làm được, người nhất định phải nói cho ta biết.”

“Ừ, ta sẽ nói mà...” Văn Tường cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Khi Vũ, cảm giác như nếu làm thế, Khi Vũ nhất định sẽ biết hết tất cả.

Thái độ của Văn Tường khiến Khi Vũ không nhìn được mà kéo hắn quay giật lại. Khi Vũ đột nhiên thật kích động.

“Văn Tường, sao lại không nhìn ta? Người, đang cùng với Văn Kiện phải không?”

Một câu này khiến Văn Tường như bị sét đánh.

Khi Vũ quả nhiên đã biết...

“Người cam chịu sao? Vì sao!? Các người là anh em! Việc này là cấm kỵ!”

“... Xin lỗi...” Văn Tường nghẹn ngào, khiến lý trí Khi Vũ như đứt phụt.

“Vì sao lại như vậy? Ta biết rồi. Nhất định là hắn ép buộc người đúng không? Tên khốn nạn không biết xấu hổ, ta muốn giết hắn!”

Chát!

Thanh âm vang lên rất rõ ràng bên tai Khi Vũ, cảm giác đau đớn ngấm vào da thịt.

Hai tròng mắt tràn lệ, bàn tay Văn Tường còn run lên nhẹ nhẹ.

“Không có phép người nói A Kiện như thế! Vì sao, vì sao người muốn xen vào chuyện của chúng ta? Vì sao... Huỳnh đệ thì sao? Ta chỉ là... ta chỉ là thích A Kiện thôi. Ta sai ở chỗ nào? ô... A Kiện...”

Nước mắt không nghe lời cứ tràn ra, rơi xuống, thấm ướt khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng.

Đột nhiên, một cảm giác ảm áp ươn ướt xuất hiện trên môi. Đến khi Văn Tường ý thức được thì, hắn nhận ra mình đang bị Khi Vũ hôn.

“Ừ... Không... Buông ra...” Văn Tường liều mạng giãy dụa, nắm đấm không ngừng xả xuống người Khi Vũ.

“Vì sao...vì sao người có thể tàn nhẫn như vậy... Ta cũng yêu người mà, Tường. Hai năm nay người có thể hiểu ta đã thế nào chịu đựng cảnh yêu người mà lại không được chút tình cảm nào của người không?”

“Không, không thể nào...”

“A... Ta cũng muốn đó là điều không thể! Vì sao, vì sao trên bảo ta vẫn che chở trong bàn tay lại bị một kẻ như thế cướp đi! Vì sao!?” Khi Vũ dọc theo vành tai Văn Tường, trượt dần xuống cổ, nhưng ngay khi cổ áo tuột ra, sợi dây bạc kia đập vào mắt khiến hắn dừng lại.

“... Belong to Lâm Văn Kiện forever...” tiếng Khi Vũ run rẩy vang lên trong phòng hội học sinh.

“Tường, người...”

“Tường, người...”

“Không! Đừng...” Văn Tường giật lấy vòng cổ trong tay Khi Vũ, thân thể run rẩy lùi lại, cho đến khi va phải bàn. Tay hắn che chở lấy thân mình run lẩy bẩy, tựa như chim nhỏ bị thương, cố gắng tự che chở cho bản thân.

“Tường...” Khi Vũ cúi xuống, hai mắt không rời người kia, “Nói cho ta biết... người... đã là người của hắn sao?” Khi Vũ không kiềm được thanh âm run rẩy, vẫn đục trong mắt thốt nhiên biến thành hai đốm lửa.

Người kia không trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn im lặng, cán môi đến phát tím lại.

“Nói đi!” Khi Vũ như phát điên hét lên, thanh âm đã lộ rõ tuyệt vọng. Hắn ra sức lay Văn Tường bắt động.

Văn Tường buông tay ra, hai tay ôm lấy mặt dây chuyền bạc trên cổ, nghẹn ngào nước mắt.

“Ô... A Kiện... A Kiện...”

Hắn không ngừng gọi tên Văn Kiện, như thể làm vậy sẽ đem lại dũng khí cho hắn. Nước mắt đã thành hai vệt dài trên mặt, nhập nhòa không còn thấy rõ gì nữa.

“Vì sao? Tường! Vì sao... hai năm này, ta giữa kín tâm can mình, vậy mà người lại tàn nhẫn bóp nát! Tại sao!”

Sầu muộn trong không khí đặc quánh lại đến không thể thở nổi, dường như trời đất cũng muốn hòa nước mắt.

“Ca! Người vẫn không khỏe? Người ta sắp chết đói rồi!” Ngoài cửa vang lên tiếng Văn Kiện, khiến hai người giật nảy, bầu không khí kia cũng vì thế mà rạn nứt.

“Ca! Sao người chậm thế. Người ta trong toilet lâu muốn chết rồi, người còn không đi ra, người phải bồi thường...”

Cửa mở ra, lời nũng nịu còn chưa kịp nói xong, đã bị cảnh trước mắt làm cho câm bật.

“Đồ khốn nạn đáng chết!” Văn Kiện trong nháy mắt từ khiếp sợ sang phẫn nộ. Hắn tiến tới, giật Khi Vũ lại, đám thẳng một phát.

Một nắm đấm này khiến Khi Vũ ngã lăn ra đất. Hắn ôm lấy gương mặt sưng đỏ, khóe miệng rỉ máu.

“A Kiện...” Tiếng gọi rất nhỏ khiến Văn Kiện từ bỏ ý định tiếp tục đánh người. Hắn chạy lại bên Văn Tường, quỳ xuống nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt.

“Ca, người không sao chứ? Tên khốn nạn đó không làm gì người chứ?” Thanh âm nhẹ nhàng ẩn chứa không ít lo âu.

“A Kiện?” con mắt vô hồn giờ mới có chút ánh sáng, Văn Tường mở miệng, hỏi lại lần nữa.

“Phải, ta đây.”

“Thực là A Kiện sao?” Tay Văn Tường đặt lên mặt Văn Kiện, dường như sợ hãi tất cả chỉ là ảo giác.

“Thực mà, ta ở đây rồi, ca ca.” Văn Kiện cực lực kiên nhẫn trả lời.

“Ô... A Kiện...” Văn Tường nhào vào lòng Văn Kiện, nước mắt như đê vỡ tràn ra.

“Ca, không cần sợ. Ta đây rồi. Có ta đây rồi. Sẽ không có chuyện gì hết...” Văn Kiện dịu dàng ôm lấy người đang khóc không ngừng kia, cởi áo khoác choàng lên người hắn, che đi gương mặt khóc đến đỏ bừng. Hắn không ngừng dỗ dành người đang sợ hãi kia bình tĩnh trở lại.

“A Kiện... Chúng ta về, được không?” trong ngực vang lên tiếng nức nở.

“Được chúng ta về nhà, lập tức về nhà.” Văn Kiện nhẹ nhàng đáp, hững hờ trừng mắt Khi Vũ vẫn còn ngồi trên mặt đất, thu lại sát khí quanh người, chậm rãi rời khỏi hội học sinh.

“A... hahahaha...” Phòng hội học sinh yên lặng đến phát rợn truyền ra tiếng người cười như điên dại, trong tiếng cười như có bi thương đến cô tận.

“Khi Vũ người kia, xem người kia, hóa ra người mới là kẻ ác chia rẽ người ta. Ha ha... kẻ thứ ba vô liêm sỉ? Thật là chuẩn xác, chắc...” tiếng cười tự giễu biến mất, chỉ còn một hạt nước trong suốt.

Lấy tay ôm lấy đôi mắt tuyệt vọng, linh hồn bị thương không thể ngăn được lệ từ tim chảy ra, một giọt lại một giọt rơi xuống mặt đất.

“Khi Vũ nhà người... Đồ vô dụng, đồ nhu nhược...” Chỉ có yên lặng và thê lương đáp lại tiếng kêu buồn bã...

***

Văn Kiện ôm Văn Tường ngồi xuống, cẩn thận chăm hẳn ăn cơm tối, rồi lại giúp hẳn lau người. Văn Kiện ôm lấy người đã khóc đến lả đi nhẹ nhàng đặt lên giường lớn, ngồi xuống bên giường nhìn hẳn.

“A Kiện...” Văn Tường tưởng đã sắp ngủ lại đột nhiên mở mắt, nhỏ giọng gọi Văn Kiện.

“Sao vậy? Người không phải mệt rồi sao? Không ngủ được? Văn Kiện ôn nhu cười, ngón tay dài xoa lên trán Văn Tường.

“Ừm, A Kiện, người ngồi với ta, được không?” Văn Tường kéo chăn, giường đôi mất như nai con nhẹ giọng hỏi.

“Hi hi, ca, người đang làm nũng đó à? Là ca ca, phải để đệ đệ làm nũng mới đúng

~~” Hiếm lắm mới thấy Văn Tường khả ái như thế, Văn Kiện không nhịn được muốn trêu chọc.

“Hừ, không thì thôi, ta cũng không cần!” Văn Tường bắt măn dẩu môi, trợn chán lên đầu.

“Haha, đừng giận! Ca, ta chỉ đùa chút thôi mà

~~” Văn Kiện cười vang bò lên giường, kéo Văn Tường đang hờn dỗi vào lòng vỗ về.

“Hừ!” Văn Tường lập tức trả thù, ra sức cấu tay, thỏa mãn nghe được tiếng kêu thảm thiết.

“Oa! Tàn nhẫn quá... Tiểu nhân biết sai rồi, tội không đáng chết a!”

“Hừ! Còn dám đùa nữa, ta sẽ đem ngươi trộn với bùn rồi đổ thẳng xuống Thái Bình Dương!”

“... Suối ở công viên không được sao?”

“Đừng có mặc cả!”

“Được mà được mà, Thái Bình Dương thì Thái Bình Dương...” Văn Kiện kéo Văn Tường lại gần, khiến hẳn thoải mái vui trong lòng. Văn Tường cũng không ngần ngại, hưởng thụ độ ấm khiến người ta an tâm đó.

Tiếng tim đập vững vàng bên tai, khiến Văn Tường từ từ thả lỏng, linh hồn dường như cuộn trong lòng biển an bình nào...

“A Kiện...”

“Ừm?”

“Hắn nói... hẳn thích ta...” Không cần nói rõ, hai người đều tự hiểu hẳn là ai.

“Hắn nói, hẳn yêu ta hai năm rồi...”

“Ừm, ta biết...”

“Hả, sao người biết được?”

“Vì cách hẳn nhìn người... rất giống như ta trước đây...”

“A?”

“Ánh nhìn mê say khát vọng, lại rất đau đớn không thể nào có được...”

“Vì sao ta lại không thấy?”

“... Đó là vì ca ca với tình cảm đặc biệt ngốc nghếch... Ta cũng từng nhìn người lâu như vậy, người cũng không phát hiện.”

“... A Kiện... Hẳn nói, chúng ta không bình thường... Hẳn nói, chúng ta không được phép... Ta vừa ngu ngốc, lại vô dụng, chỉ mang mác học sinh giỏi mà thôi, thực ra...”

“Ta không cho phép người tự sỉ nhục mình như vậy!” Văn Tường nhẹ nhàng kéo bàn tay to lớn đang đặt trên miệng không cho hắn nói tiếp xuống. Nhìn thẳng vào đôi mắt kia.

“A Kiện... Người có hối hận khi ở bên ta không...”

“Những lời này phải là ta hỏi mới phải... Ca, người không hề sao. Người là thiên sứ thuần khiết nhất của ta, không chút tỳ vết, mỹ lệ lại bị ta làm vậy bần. Kẻ phạm tội là ta, ta mới là căn nguyên tội ác... Ta biết rõ ta không hề xứng với người, biết rõ ta có thể hủy hoại người, nhưng ta vẫn cứ làm, vẫn cứ rơi xuống vũng bùn dục vọng. Ta đã mặc ý nghĩ tội lỗi đó sai khiến, bất chấp thủ đoạn trối người lại với ta, không tiếc cả tổn thương người... Thế nên, người đừng trách bản thân... Người không ghét bỏ ta, không rời xa ta, ta đã rất thỏa mãn rồi...”

“... A Kiện... Ta... thực sự đáng để người như vậy sao?”

“Đương nhiên! Chỉ có người là ta không thể mất đi! Thế nên ta không thể thua, thua sẽ không thể gượng dậy nữa... Nếu ta còn muốn sống... Ca, hôm nay ta đã sơ suất, mới để người gặp chuyện như vậy. Ta thực vô dụng... Ta thề, từ này về sau ta tuyệt không để những việc như vậy xảy ra nữa.”

“Àn, ta tin tưởng người, A Kiện... Ta nghĩ... bản thân thực nhu nhược... thế nên, ta cũng sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ.”

Hạnh phúc như nước chảy vào lòng Văn Kiện, hắn nhẹ nhàng đặt lên trán Văn Tường một nụ hôn, cảm ơn cho tấm lòng kia. Văn Tường mỉm cười hôn đáp lại, rồi cuộn lại trong ngực Văn Kiện, ngấm những khuy áo trên áo hắn.

“Con người... thật là loại sinh vật ích kỷ, vì bản thân mình, rất sẵn sàng khiến người khác tổn thương...” Trong đầu hiện lên đôi mắt thống khổ đến tuyệt vọng, Văn Tường áy náy nhắm mắt lại.

“Ca, người mệt rồi. Đừng suy nghĩ nhiều... Ngủ đi. Mai còn phải đi học.” Văn Kiện cũng đoán được suy nghĩ trong lòng Văn Tường, muốn ngăn hắn thôi không tự trách mình.

“Ừ.”

Đêm dài hôm đó có ba người trần trọc không ngủ, lòng không an...

Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Ánh nắng ấm áp bao phủ thế gian, ngày không gợn mây...

“A Kiện... Hôm nay ta muốn nói chuyện với Khi Vũ...” Trên bàn ăn, Văn Tường đang yên lặng ăn bỗng mở miệng nói.

“... Ta đi với người?”

“Không... ta muốn cùng hắn nói chuyện cho rõ, chấm dứt một lần.”

“...Được... có điều nếu có chuyện gì, người nhất định phải gọi, ta sẽ đứng ở một nơi có thể nghe thấy chờ người, điều này ta không nhượng bộ được.”

“Được, ta sẽ giải quyết chuyện này...”

“... Khi Vũ, người theo ta một lát được không... Ta có chuyện muốn nói...” Hội học sinh vừa tan họp, Văn Tường vội gọi Khi Vũ chuẩn bị rời đi lại.

“...Được...” Khi Vũ phức tạp nhìn hắn, trầm giọng trả lời.

Hai người không nói một lời đi tới một sân vắng, dừng lại dưới gốc một cây đại thụ. Văn Tường bỗng nhiên lo lắng không biết nên nói cái gì cho phải.

“...Tường...” Khi Vũ lên tiếng trước.

“A...Gì...”

“Ta... hỏi người lần này nữa thôi... Người đã hạ quyết tâm ở bên hắn sao? ... Chỉ cần người trả lời được... ta sẽ đảm bảo, từ nay biến mất khỏi thế giới của các người... không một dấu vết. Xin trả lời rõ ràng cho ta, ta, đã mệt mỏi...”

Văn Tường chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hắn nỗ lực ổn định hô hấp, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Khi Vũ. Hắn nắm chặt lấy vạt áo, cản bờ môi dưới thành một đường viền cong mỏng.

“...Xin lỗi...” Lúc lâu sau, cậu mới có thể bối rối mở miệng nói ra hai chữ.

Hai chữ, hai chữ ngăn ngủi, nhưng đã đóng lại trái tim Khi Vũ, đẩy hắn vào vực sâu tuyệt vọng. Hắn nhắm chặt mắt, ngẩng đầu lên, cố gắng kiềm nén bản thân.

Sân vắng chỉ có tiếng gió thổi xào xạc, vài tiếng chim kêu náo nê... Thời gian từng chút từng chút trôi đi trong trầm lặng.

“... Ta hiểu rồi... Ta đã có câu trả lời của người... Ta đảm bảo từ nay sẽ không theo đuổi người, gây phiền phức gì cho người, thật sự rất xin lỗi...” Khi Vũ đột nhiên cúi đầu, dùng ngữ điệu không hề có độ ấm trả lời.

“Không, không phải. Ta mới...”

“Người đi đi... Ta muốn ở một mình...” Không do dự cắt đứt lời nói của Văn Tường, trong mắt Văn Kiện chỉ có sự cự tuyệt cương quyết.

“... Xin lỗi, đã làm phiền...” Cố gắng cứng rắn, Văn Tường cúi đầu thật thấp, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Nhìn bóng Văn Tường đã rời xa, Văn Kiện cảm thấy trái tim mình rét lạnh, từ từ hóa thành núi băng cứng rắn.

... Vậy là tốt rồi... không nên yêu thêm ai nữa, hắn thực đã mệt mỏi lắm rồi...

Chuông tan giờ vang lên, Văn Tường cầm túi sách, đi đến lớp Văn Kiện, thì gặp phía trước một đám đông ồn ào khiến hắn phải kêu lên, đến gần mới phát hiện bọn họ đang vây quanh bảng thông báo, mà vẻ mặt mỗi người đều kỳ quái nhìn thẳng vào tờ thông báo kia.

Chuyện gì vậy? Văn Tường bước nhanh tới trước, muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khi thông tin trên tờ thông báo đập vào tầm mắt, hắn như bị đóng đinh tại chỗ không thể nhúc nhích.

“Tháng sáu năm 2003, cuộc thi mô hình lần một... Giải nhất... Lâm Văn Kiện?... Cái gì! Sao có thể!”

Văn Tường che miệng, không tin nổi căng mắt ra, kinh ngạc khiến đầu óc hắn muốn ong ong.

Tiếng chung quanh bàn luận cũng rõ hơn.

“Không ngờ nha, đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong!”

“Đúng vậy, không thể ngờ cái tên vua trốn học lại thông minh như thế!”

“Nhưng mà, hắn giờ không phải rất chăm chỉ đi học sao?”

“Nói thì nói thế, nhưng trước giờ hắn đâu có học hành gì. Ở trường mấy khi có dịp gặp hắn đâu, nếu là kẻ tầm thường, sao có thể nỗ lực một thoáng, đã đạt giải nhất được?”

“Ừ, xem ra quả không hổ là em trai hội trưởng thiên sứ nhỉ. Cho dù là ác ma, dòng máu trong cơ thể hẳn vẫn là ưu tú.”

“Đúng vậy, hai người họ cuối cùng cũng có chỗ giống nhau rồi.”

“A

Vui quá! Không ngờ Văn Kiện lại lợi hại như vậy!”

“Đúng đúng! Đẹp trai nữa chứ ~ Ta lại yêu hẳn mất rồi!”

“Thực là hoàn mỹ nha, đẹp trai, lại thông minh, còn có tiền, có thể đi đâu tìm bạn trai tốt như vậy đây!”

“Còn có khí chất ác ma lạnh lùng kia nữa, ý như mèo đen quý tộc vậy, trưởng thành hơn tuổi nữa... A

~~ Chịu không nổi

~~”

Tiếng gào rú của nữ sinh cắt ngang những lời bàn tán, mà vẻ háo sắc của mấy cô gái này cùng nụ cười gian tà rộng ngoác, cơ chừng sắp chảy nước miếng ra đến nơi, làm bất cứ ai thấy cũng phải chùn bước.

Văn Tường đang ngẩn ra thì bị một nam sinh gọi lại.

“Hội trưởng Lâm, làm phiền một chút. Thế này, ta là bạn cùng lớp với Văn Kiện, lúc nãy chúng ta lên phòng thí nghiệm, Văn Kiện sợ anh đến lớp không tìm được hẳn, nên nhờ ta chuyển lời. Hẳn ở phòng thí nghiệm C chờ người.”

“A, ta biết rồi. Cảm ơn người!” Văn Tường lễ độ cười.

Xem ra không có cách nào miễn dịch rồi, cậu học sinh kia xấu hổ gãi đầu, lí nhí đáp “Không... không cần cảm ơn...”

Phòng thí nghiệm C à, Văn Tường xoay bước, lòng vẫn còn chưa kịp bình tĩnh lại, thế nên khi đi qua cả phòng thí nghiệm lúc nào không hay.

Đột nhiên cửa phòng vươn ra một bàn tay lớn, bắt ngang lấy thất lưng hẳn. Chưa kịp kêu lên, mắt hẳn đã bị bịt lại.

“Đoán xem ai nào?” Tiếng cười khiến người ta phát hỏa vang lên khiến Văn Tường phản ứng ngay được, hẳn dùng khuỷu tay đánh mạnh ra sau, hài lòng nghe được tiếng la oai oái.

“Đau quá! Gãy xương mất thôi! Thật là, với đệ đệ dễ thương còn ra tay mạnh như thế, một tý hài hước cũng chẳng có gì cả.”

“Lơ là với người thì có ngày bị nuốt chửng cũng không biết. Ta không muốn bị đem bán còn ngu ngốc giúp người ta đếm tiền.”

“Làm gì mà nghiêm trọng vậy!” Mấy trò ăn vụng này ngày nào hẳn chẳng làm.

“Hừ!”

“A, ca ca! Người xem cái kia chưa?”

“Ừ, thấy rồi.”

Văn Tường vốn muốn lập tức tìm Văn Kiện khen ngợi hẳn, nhưng nhìn nụ cười xán lạn đến quỷ dị kia, hẳn vội vã thay đổi ý định.

“Nhắc mới nhớ, ta với người nên tính toán sòng phẳng nha.”

“A, cái gì?”

“Nỗ lực đến như vậy, có thể thi được giải cao, lại không chịu ngoan ngoãn học bài!”

“Đương nhiên là vì không có động lực rồi!”

“Cái gì?”

“Có phần thưởng, thái độ đương nhiên sẽ khác nha!”

“Phần thưởng?”

Văn Kiện đột nhiên cười tà một cái, đưa tay giữ lấy gương mặt đầy nghi hoặc của Văn Tường, nhân lúc người kia không đề phòng đặt hấn xuống bàn.

“Ta đương nhiên rất muốn phần thưởng của ca ca nha

~~” Văn Kiện cười dán sát vào người Văn Tường.

“Chờ một chút! Văn Tường liều mạng đẩy Văn Kiện ra. “Người nói muốn phần thưởng, không định ở đây...”

“Không, không được! Ta đã nói không được xằng bậy trong trường!”

“Nhưng ca đã nói, chỉ cần ta được giải nhất, người sẽ nghe ta một ngày một đêm. Không phải người đã quên rồi chứ?” Trong mắt Văn Kiện lóe ra tia nguy hiểm.

“...!” Nguy rồi, ôi... Thôi rồi, đúng là hấn đã nói thế. Biết thế này đã không đồng ý dễ như vậy, nhưng, lúc đó hoàn toàn không ngờ tình huống này có thể xảy ra nên mới gật đầu đồng ý, xem ra với cái tên “quái thai” tuyệt không thể lơ lửng... Nếu không, bị thiệt chỉ có mình...

“Sao nào? Chẳng lẽ người là ca ca, lại định nuốt lời làm gương xấu cho đệ đệ thế sao?”

Ôi... Nếu như làm gương rồi bị người ta “ăn”, hấn thà làm gương xấu!

“Được, nhưng người cũng đã đồng ý không xằng bậy ở trường...” Văn Tường liều mạng giãi dụa.

“Ahaha

~” Nụ cười của Văn Kiện khiến cho Văn Tường không rét mà run.

“Mệnh lệnh của cha không thể thực hiện được, vì ba lý do.

Một là, Ca ca không theo kịp định nghĩa từ “xằng bậy” rồi, nói cách khác, quy định đó lỗi thời rồi.

Hai là, Bởi vì ta là học sinh cá biệt nha, từ trẻ hư chuyển thành loại bé ngoan là cả một quá trình. Ca chẳng lẽ cho rằng con người có thể thay đổi ngay hay sao? Thế nên, chuyện bây giờ ta có nghe lời ca ca, làm bé ngoan hay không rất là khó nói nha.

Ba là, ca ca đã lập ước định với ta, nếu ca ca lại bội ước trước, thì tâm hồn mỏng manh dễ vỡ của ta sẽ lưu lại tổn thương vĩnh viễn. Là anh trai, chuyện như vậy là tội không thể tha!

Thế nên cần trừng phạt, để tránh cho ca ca lặp lại sai lầm lần nữa, đích thân ta sẽ thực hiện biện pháp nghiêm phạt. Nói luôn, nội dung hình phạt đương nhiên cũng là phần thưởng ta muốn rồi

~~” Văn Kiện cười đắc ý.

Đồ, đồ, đồ cầm thú! Ở đâu ra cái kiểu lấp liếm quang minh chính đại đạo mạo đường hoàng như thế chứ, chẳng khác nào là đạo lý trời đất cùng biết, vô lại, vô lại không chịu được! Nghe hấn nói thì kiểu gì mình cũng phải vào tròng! Khốn nạn! Văn Tường siết chặt nắm đấm, nhin xuống khao khát muốn xông tới đánh người.

“Dù thế, tại sao nhất định phải ở trường học. Bị người ta nhìn thấy thì không hay đâu. Mà muốn ta “tuân theo ước hẹn”, không phải chỉ cần về nhà làm là được sao. Dù sao cũng thế cả, ta nhất định sẽ đền bù cho người mà.” Hừ! Ai muốn cho người làm chứ, chỉ cần thoát được khỏi vuốt quỷ lúc này, về đến nhà đập cho hấn hôn mê rồi khóa toilet là được, dù sao hấn cũng chưa nói bồi thường cái gì

Văn Tường còn chưa tính toán xong, Văn Kiện đã đánh vỡ mộng tưởng của hấn:

“Không được! Ca ca mưu mô lắm, tự dưng tự nguyện như thế... Không cẩn thận người chuồn mất thì lỗ lớn rồi... Yên tâm đi, người không cần lo lắng gì cả. Ta đã kéo rèm cửa lại rồi, cửa sau người vừa vào cũng khóa rồi, sẽ không ai đến quấy rối chúng ta hết, hắc hắc

Hơn nữa, thi thoảng đổi địa điểm cũng tăng cảm giác lắm mà

Có đúng không?” Nụ cười xấu xa không ngừng nở rộng trên mặt hắn.

“Người! Người! Người đã sớm có âm mưu!”

“Ha ha, người cam chịu đi!”

“Không...” Lời chưa nói xong đã bị đẩy ngược lại vào miệng, cảm xúc ứ đọng trên môi truyền đến, ưm... Hắn bị “sói nuốt” rồi.

Nụ hôn dài nóng bỏng ứ đọng thêm gần, Văn Kiện dùng đầu lưỡi vẽ theo hàm răng Văn Tường, một khi cơ hội đến, cái lưỡi linh hoạt lập tức không nể nang xâm nhập, cướp lấy mật nước bên trong. Văn Tường dần dần có cảm giác mê muội choáng váng, chân tay nhũn ra. Nhưng Văn Kiện xem ra vẫn chưa thỏa mãn, không có vẻ gì là muốn dừng lại.

Hắn nhẹ nhàng đỡ lấy Văn Tường, góc độ sâu hơn làm cảm giác càng mãnh liệt. Hai người dần bị cuốn vào lửa tình, trong phòng học chỉ còn tiếng thở dốc, tay Văn Tường đã bắt giác ghì lấy cổ Văn Kiện từ lúc nào.

Khóe miệng cong lên một nụ cười thỏa mãn, Văn Kiện nhẹ nhàng di chuyển từ vành tai sau đến hốc vai Văn Tường, chậm chạp cởi dần quần áo người dưới thân, cơ thể trắng như ngọc thạch lồ lộ trước mắt hắn không sót gì, hai nụ hoa trước ngực đỏ thắm, chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ.

Văn Kiện mê muội nhìn chăm chú, tay cảm giác như đang vuốt trên tơ lụa, vừa lưu lại một chuỗi bằng chứng kích tình. Hắn đưa đầu lưỡi lại cạnh nụ hoa bên phải, hôn nhẹ, rồi mút, treu đùa một hồi, khiến Văn Tường run rẩy không thôi.

“Hi, bên phải ca ca khá là miễn cảm nha

~~” Hắn đột ngột ấn mạnh, khiến Văn Tường miệng kêu liên tục.

“Ưm.. A... Không...”

“Có điều, nếu như cả hai bên, ca ca lại càng miễn cảm

~” vừa nói, hắn vừa vươn tay cùng đầu lưỡi treu đùa hai nụ hoa.

“A a... không... Ừm...” Tiếng ngân nga hoảng sợ không kìm được của Văn Tường bay ra khỏi miệng, tay hắn đặt nhẹ trên đầu Văn Kiện, nụ hoa trước ngực dần vươn lên.

Nụ hôn dài không ngừng kết thúc, Văn Kiện chuyển mục tiêu xuống phân thân Văn Tường, hắn ra sức đùa nghịch, tốc độ còn ngày càng nhanh, cũng đưa tay xuống ôm lấy người ta.

“Ấn... Ngô... A...” tiếng rên rỉ tiêu hồn trong phòng học không một bóng người càn dụ tình, Văn Kiện cười tươi đầy mưu mô.

“Ca, tuy ta rất thích tiếng rên rỉ của người, cũng thích người kêu càng lớn càng tốt... Có điều, hôm nay thì hơi khó nha

phòng học yên lặng như vậy, giờ lại tan học rồi, bên ngoài mà nghe được thì... Hơn nữa âm thanh ngọt ngào như vậy, ta cũng không muốn chia sẻ với người khác đâu nha

~~”

Mặt đỏ bừng, Văn Tường dùng đôi mắt ứ đọng hung dữ trừng Văn Kiện... đáng tiếc kết quả lại phản tác dụng...

Hắn dùng tay bịt chặt đôi môi đỏ hồng, cố gắng ngăn tiếng rên rỉ không tràn ra. Văn Kiện nói là một chuyện, nhưng làm lại là một chuyện khác. Hắn vẫn liên tục kích thích không ngừng, càng khiến Văn Tường thêm phiền, lại không thể thối lui, chỉ có thể rên rỉ ngắt quãng, cuối cùng không nhịn nổi bắn ra. Hắn ôm lấy đầu, cố gắng bình ổn hô hấp, đột nhiên cảm thấy cảm giác lạnh lẽo từ dưới thân truyền đến. Cố gắng chống người dậy, thì thấy bao quanh phân thân mình là một ống nghiệm lớn.

“A Kiện... Người làm gì.. bỏ ra... a...”

Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Editor: Hiên

Beta: Tsuki813

.
. .

Tiểu huyết dưới thân đột nhiên bị xâm nhập, Văn Tường không khỏi kinh hô. Ngón tay Văn Kiện mang theo dịch thể chậm rãi len vào nơi bí ẩn của hắn, vách tường mềm mại được tra sát thấm ướt, từng chút một căng ra, đến khi nơi cửa vào bắt đầu hơi khép mở, một cảm giác lạnh lẽo chợt chạm vào da hắn.

Hoảng sợ nhận ra đó là cái gì, Văn Tường liều mạng lắc đầu kháng cự.

“Không...Đừng... A Kiện... A...”

Van xin không được, ống nghiệm lạnh ngắt bắt đầu được đẩy vào chậm rãi. Ống nghiệm to cỡ ngón tay lại được bôi trơn, rất dễ dàng đi vào nơi sâu nhất. Nơi cửa mình kia của Văn Tường run rẩy, chịu đựng cảm giác khác lạ bị dị vật xâm lấn. Văn Kiện lại lấy ra mấy cái ống nghiệm, cẩn thận đưa lại nơi tiểu huyết ẩn vào.

Bên trong bị dịch thể ống nghiệm va chạm, truyền ra âm thanh *** loạn rất rõ ràng, màu đỏ trên mặt Văn Tường lan ra toàn thân.

Văn Kiện ra sức đẩy cắm một hồi, từng cái một. Đến khi mật huyết cuối cùng cũng bị lấp đầy, hắn mới cười xấu xa.

“Ha ha, Tiểu huyết khả ái của ca độ co giãn tốt quá. Những năm cái, thực giỏi

”

Văn Tường hoàn toàn không nghe lọt lời ca ngợi nào của Văn Kiện. Cảm giác lạnh lẽo đốt lên lửa nóng nơi nội bích, khiến hắn khó nhịn nổi cong người lên.

“Ừm, giờ hoạt động một chút nhé

~” Văn Kiện dứt lời là đưa đẩy ống nghiệm.

“A a... Không Nng... Dừng lại...” Cơ thể không tự chủ được ngửa đầu ra phía sau, phân thân kia của Văn Tường dần dần có phản ứng, nhưng lại vướng ống nghiệm bó hẹp, khiến nó không thể trương to ra được. Cảm giác khó chịu đến nỗi Văn Tường chảy nước mắt.

“Ô... A Kiện... Thật khó chịu.. A...” Văn Kiện dừng lại, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trong suốt cho Văn Tường, gương mặt tươi cười ngăm ngúa của hắn hiện ra trước mắt.

“Ca, phản ứng của ngươi hôm nay thật không tồi. Ở trường làm quả là quyết định sáng suốt mà, ca trở nên đặc biệt miễn cảm nha

Xem ra sau này nên chơi trò đó ở trường nhiều chút mới được

”

“A... Ngươi... Cảm miệng... Cảm...”

“A? Ca ngươi vẫn còn đủ sức máng người nha. Quả lại cái phương pháp này không thỏa mãn ngươi rồi, để ta tự mình tới

Ca chờ không được rồi phải không

~~”

“Nói... nhắm... A a... Nng...” Ông nghiệm thoáng chốc bị rút ra toàn bộ. Cảm giác trống rỗng đột ngột khiến tiểu huyết khéo mở vội vàng.

Văn Kiện hôn nhẹ lên tiểu huyết, đùa cợt nói, “Ừm, thật đáng yêu. Chờ một chút nhé, ta sẽ cho người ăn no ngay đây.

~” Hắn thỏa mãn cười, sau đó đưa khối lửa nóng đã đứng thẳng từ lâu vào trong huyết.

Cảm giác thoáng chốc bị lấp đầy khiến nội bích thít chặt lại, gắt gao ngâm lấy còn thịt thật lớn kia, Văn Kiện không khỏi gặm nhẹ.

“Ca... Người đừng vội như thế... Chưa gì đã cắn chặt như thế rồi... Cứ thế... Ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu nha...”

Đợi đến khi mật huyết thích ứng được nguồn lửa nóng kia, Văn Kiện bắt đầu chậm rãi đưa đẩy. Động tác hai người cũng chậm rãi hòa hợp, Văn Kiện liền yên tâm mạnh bạo điên cuồng ra vào, khiến Văn Tường không ngừng rên rỉ lay động. Đến khi Văn Kiện chạm vào nơi sâu hắt, kích thích đến ngây ngất đồng thời đánh úp lấy hai người, Văn Kiện kéo ông nghiệm kia ra khỏi phân thân, để hai người cùng đến thiên đường lạc thú...

***

“Cầm thú! Cầm thú! Cầm thú!”

“Đúng đúng! Là cầm thú, cầm thú, cầm thú.”

Văn Kiện dịu dàng ôm lấy Văn Tường, nghe lời nhắc lại lời mắng nhiếc của hắn.

“Có đánh chết người cũng không hả giận! Dám làm nhiều như thế! Toàn thân ta đau như bị xe cán qua ý, tiết thể dục ngày mai ta phải làm sao đây hả! Khốn nạn! Người tham dự giải “35 chuyên nghiệp” được đấy!” (35: Trong raw là sắc lang :)))

“Đúng! Văn Kiện là tên 35 chuyên nghiệp! Đáng đánh! Đáng quật!”

“Người! Bớt khua môi múa mép, chó hoang! Thật muốn lột da người bán cho đám siêu tằm làm tiêu bản.”

“Ha ha, thú hoang sao có được đẳng cấp như ta, mỗi nhử nào cũng không cắn câu đâu

~ Trừ phi... ca người trước cỡi hết rồi bày hết dáng oo với xx cho ta xem, ha ha

~~” Văn Kiện dường như sắp chảy nước miếng, “Nếu thế không cần 3 giây, thú hoang tội ác tày trời này sẽ tự động lột lưới, mặc người xử trí nha

~~... Đau!”

Khỏi nói, đầu Văn Kiện đã sưng vù lên bằng quả pháo.

“Nào người nhiễm không ít thứ bẩn thỉu, đừng giả bộ yếu đuối! Bình thường thực sự nuôi không người rồi! Hừ! Từ ngày mai, người đừng mong có cơm ăn!”

“A? Thế sao? Vậy,... Ta ăn ‘ca ca’ là được rồi

~”

“Người lại!”

“Không! Không dám! Là nói đùa! Nói đùa!”

“Có điều... trường học đúng là chỗ tốt nha. Ta giờ rất thích đến trường rồi. Nếu ngày nào ca cũng tốt nữa thì.. Hắc hắc... Đúng rồi, 18 trạm tuần tra của trường đều làm thử đi, mạo hiểm như thế mới thú. Ca ca người nhất định sẽ...”

Còn chưa kịp nhăn nhó, mắt đã rơi xuống cổ thanh mảnh của Văn Tường rồi dờ ra câm nín.

...

...

...

“Oa! Oa! Ca! Ta không dám nữa! Thực sự không dám nữa! Ta còn trẻ, ta còn nhỏ, ta không muốn ra đi sớm đâu! Ta sẽ thay đổi! Thực sự! Tin ta đi! Ối ối!”

“Hừ! Người đưa ta trở về, cũng coi như còn giá trị sử dụng, lần này tạm tha cho cái mạng thối của người, lần sau nữa... cho người nếm thử kỹ thuật ám sát ta mới biên soạn, múa đao xxx khác biệt thức – Tân Trên Cao Cười Thú

”

“Oa! Tên dài quá, ta không muốn bị đâm thành cái rổ...”

“Vậy người ngoan ngoãn cho ta!”

“Được mà! Được mà! Lần nào cũng chỉ biết dọa người ta... A? Ca, nhà chúng ta sao lại bật đèn?”

“A? Đúng nhĩ. Nhưng ta nhớ hôm nay đã tắt rồi...”

“Chẳng lẽ là...”

Hai người đồng thanh nói ra. Văn Kiện lập tức thôi về vui đùa, hần bước nhanh về nhà, nhẹ nhàng đặt Văn Tường lên rào sắt, mặt tái mét, nghiêm túc dặn dò.

“Ca, người chờ ở đây. Ta đi xem có chuyện gì không. Người đi trước, báo cảnh sát rồi tìm người giúp đỡ.”

“Không được! Ta không thể bỏ người lại. Hai người vẫn hơn là một người.”

“Đừng nói ngốc như vậy. Nếu người bị thương thì làm sao, chuyện như thế không thể nói chơi được. Hơn nữa, người ở lại cũng chỉ cản trở ta thôi. Khả năng của ta người cũng không phải không biết, Không sao đâu!” Văn Kiện cứng rắn ra lệnh.

... Văn Tường cắn môi, không cam lòng gật đầu, “Ít nhất cũng phải cho ta đứng ở cửa sổ. Nếu thực sự không có việc gì, ta sẽ đi. Ta không nhân nhượng hơn đâu!”

“Người... Bỏ đi! Cứ lằng nhằng cũng không phải cách... Được rồi, người trốn ở bên nhìn. Nếu như xảy ra việc gì, sống chết cũng phải chạy đi, biết không?”

“Ừm.” Văn Tường đáp lại hần bằng một nụ cười yếu ớt an lòng.

*

Sau đó, Văn Kiện ngừng thở, cẩn thận mở cửa nhà, mới đột ngột phát hiện trước cửa có áo khoác và hai đôi giày.

... Ăn trộm cởi giày mới vào nhà sao?

Hai người thắc mắc nhìn nhau, Văn Kiện nhú mày, định đi lên tìm hiểu, chưa được mấy bước, bên trong đã truyền ra tiếng bước chân khiến họ càng hoảng sợ [Phật tại tâm, ma cũng tại tâm].

“A! A Kiện, người đã về. Hả? A Tường, người sao lại đứng đây, mau vào nào! Cha mẹ về với các con rồi, vui không?”

“Cha, Mẹ, hai người sao lại...”

“Tại mẹ người nói đã lâu không về, nên kéo ta cuống cuống về nhà, còn không cho ta báo cho các người, muốn cho các người niềm ngạc nhiên thú vị.”

“Đúng, vì mẹ rất nhớ các con, nên muốn mau về xem hai đứa con yêu dấu của mẹ gần đây có tốt không

~”

Hai người dẫn ra, thần kinh vẫn chưa khôi phục không kịp xử lý dữ liệu, lo lắng nhìn cha mẹ đã lâu không gặp.

“Hãy, hai đứa các con sao lại đứng dờ ra đó, mau vào đi. Mẹ đã chuẩn bị cho hai đứa một bữa đặc sắc nha. Đêm nay nhà bốn người chúng ta quây quần đoàn tụ.”

“Ừm... A Vâng.” Văn Kiện phản ứng đầu tiên, mơ hồ trả lời rồi nhanh chóng đi tới kéo Văn Tường vẫn đang đứng cạnh cửa.

“Ca, chúng ta vào thôi.” Văn Kiện cẩn thận ôm lấy Văn Tường, nhẹ nhàng thì thầm vào tai hắn.

“Hả? ...A A Kiện! Máu buồng ta ra, cha mẹ đang nhìn kia!” Văn Tường tỉnh người lại, luống cuống tay chân, lập tức thấp giọng phản đối.

“Không được! Ca giờ không tiện đi lại. Người đừng lo, ta sẽ nghĩ cách qua cửa.” Văn Kiện dịu dàng trấn an.

“Hừ! Còn không phải tại người, tất nhiên người phải lo rồi!” Lời nói oán giận cùng với môi đỏ đồng thời chìa ra.

“Đúng đúng! Là ta sai. Ta xin lỗi, ta thông cáo toàn thế giới ta xin lỗi. Có được không?”

Hai người không xem ai ra gì liếc mắt đưa tình đã tự vây trong thế giới của đôi mình, hoàn toàn quên hai vị đang sờ sờ trước mặt.

“Hả? A Tường làm sao cơ? Có chuyện gì à?”

“Không sao cả. Chỉ là ca ca hôm nay học thể dục chạy 1500m. Ca gắng sức quá nên cơ thể không chịu nổi, nghỉ ngơi một chút là ổn.” Văn Kiện bình thản đối đáp, vẻ mặt rất tự nhiên.

“Ra thế à, không sao là được rồi, chúng ta đi ăn cơm tối thôi.”

“Vâng!”

... Siêu lừa đảo! Nói dối mà mắt không chớp lấy một cái, tên này gần đây trí óc càng ngày càng nhanh nhạy... Liếc Văn Kiện một cái đến trắng dã mắt, Văn Tường mới có thể dụ lại một chút.

Văn Kiện khẽ cười, đáp trả hắn bằng ánh mắt ái muội, rồi mới thông thả đi vào phòng khách.

Bữa cơm diễn ra hết sức thoải mái vui vẻ.

“A Kiện, người không đi gây chuyện ở ngoài nữa đấy chứ?”

“Không có không có.” Miệng đầy thức ăn, Văn Kiện lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy người có ngoan ngoãn học hành không?”

“Có, có.” Văn Kiện chả thèm để ý lại gật đầu.

“Mẹ à, giờ ta rất chăm chỉ học bài, ta còn đoạn giải nhất kỳ thi mô hình vừa rồi nha. Không tin mẹ hỏi ca ca mà xem.”

“Hả? A Tường, thật không?”

“Ừ... Đúng vậy, bằng thông báo có đăng.” Văn Tường nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

Hừ, tên thối tha thối tha, sao lại có ý đạt giải nhất... hại hắn chịu tội cả người đau nhức.

“Ái chà! Giỏi quá nha! Không nghĩ A Kiện lại trở nên lợi hại như thế!”

“Ha ha! Giờ hai đứa con yêu của chúng ta đều là nhân tài

~”

“Có điều A Kiện tiến bộ bất ngờ quá, mẹ nhớ thành tính trước kia của người không được tốt.”

“Ha ha, vì ca ca nói nếu con được giải nhất, sẽ thưởng cho. Nên ta tất nhiên liều mạng làm rồi. Đúng không, ca?” Văn Kiện cười gian trá sung sướng gian kế đã được thực hiện, tự dưng chọc Văn Tường giận càng thêm giận.

“A? Thưởng cái gì vậy?” Cha mẹ vô cùng tò mò hỏi.

“Đương nhiên là... A! Đau quá!” Nhận được ánh mắt phóng xạ đầy sát khí quét qua, Văn Kiện bi thương mặc niệm cho bàn chân mình 3 phút.

“Này?”

“Không... không có gì, đây là bí mật của anh em chúng con... Ha ha...”

Ồi... Sinh mạng là đáng quý, kẻ không hiểu sẽ đi sớm... Nếu ánh mắt có thể giết người, hắc tin mình đã chết không dưới vạn lần rồi.

“Ái chà, lại còn có bí mật không thể nói với mẹ cơ à, bí hiểm quá.”

“Mẹ chúng nó à, người đừng hỏi nữa. Đây là chuyện của bọn nhỏ mà.”

Nói đến cùng, mẹ à, không phải không thể nói, mà là không dám nói... Nếu nói ra, không chừng mẹ sẽ kéo cả nhà ta ra nhảy Hoàng Hà mất... Văn Tường thầm nhủ trong lòng.

“Được rồi, A Kiện, mẹ lên lầu thấy phòng người nhiều bụi quá. Hình như lâu không ở, con ngủ trong phòng sao?”

“... Ừm... Con và ca ca... ngủ chung phòng...” Văn Kiện trộm liếc Văn Tường vẫn yên lặng, ấp úng đáp.

“A, A Kiện con lớn vậy còn ngủ chung cối ca ca, đừng có cả ngày làm nũng với anh.”

“Ha ha...” Văn Kiện cười chột dạ.

“Được rồi, trong phòng con có mấy cái rương, còn khóa nữa. Bên trong có gì vậy?”

“... Chỉ là một ít đồ sưu tầm thôi... Ta đang bắt đầu sưu tập tem... Ha ha...”

Huhu... Nguy rồi... Mẹ à, nếu người còn muốn con trai người ngày mai còn nhìn thấy ánh dương, xin người ra tay nương tình một chút, đừng hỏi những câu lấy mạng con thế...

Văn Kiện mồ hôi lạnh ròng ròng, vì hắn đột nhiên cảm giác xung quanh Văn Tường bắt đầu có tuyết rơi...

“Sưu tập tem? Sở thích này cũng tốt... Nói thật là, mẹ trở về lần này cảm thấy rất vui mừng. Lúc đầu để hai đứa ở nhà, chúng ta rất không yên tâm lắm. Nhất là A Kiện trước đây thích đi gây sự, hơn nữa hai anh em các người chẳng hiểu vì sao luôn bất hòa. Nhưng lần này trở về, A Kiện không chỉ ngoan ngoãn ra, lại thân thiết với ca ca như vậy. Chúng ta rất vui mừng.”

“Đúng vậy, con và ca ca giờ ngày nào cũng đi học cùng nhau, cùng làm bài tập, cùng ngủ... Hơn nữa cuối tuần nào cũng ở nhà ‘chơi’ với nhau. Lần nào chơi cũng rất thích thú.” Văn Kiện mặt tươi như hoa nói, nét cười đầy ẩn ý.

Hừ! Khen hắn hai câu là bay lên mây rồi, hào hứng cái gì, con cầm thú ngu ngốc này, chỉ nhìn cái kiểu cười biến thái ấy là biết ngay hắn lại nghĩ cái gì. Chết chắc đi con! Văn Tường xiết chặt nắm tay, trấn áp cảm xúc muốn đánh người.

“À mà, A Tường, con chạy có 1500 m mà mệt như thế, rèn luyện chưa đủ rồi. Đọc sách là quan trọng, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe. Sức khỏe là vốn quý mà.”

“... Ta...”

“Không sao, mẹ à, mẹ không cần lo lắng, thân thể ca ca sẽ không thiếu rèn luyện đâu... Vì ta giờ rất hay cùng hắn ‘vận động’

~ Ha ha

Hơn nữa cường độ vận động cũng thích đáng...”

“Thế thì tốt, nhất định phải thường xuyên vận động, mà phải kiên trì đó.”

“Đương

nhiên

Con đây nhất định nỗ lực kiên trì

~~ Đúng không? Ca ca

~ ... Oái!” Tiếng lợn bị chọc tiết vang khắp nhà, Văn Kiện ôm đùi gào thảm thiết.

Hu hu

Nhéo người ta đau như thế... Chẳng biết thương xót gì cả... Có điều... vẻ mặt ca ca xấu quá, kiềm chế chút đi... Văn Kiện thảm than, không dám nói ra miệng.

“A Kiện, người sao thế?”

“Không sao, tại lúc này có con muỗi, con đập muỗi hơi không cẩn thận.”

“A.”

“Đúng... đúng vậy... Đúng rồi... Đồ ăn mẹ nấu ngon quá, đã lâu không được ăn ngon thế rồi.” Văn Kiện vội vàng chuyển đề tài.

“A, vậy người chê ta nấu khó ăn... Vậy sau này người lo cơm nước cho ta đi!” Giọng Văn Tường cuốn theo một thùng thuốc súng.

“Hả? Không phải, ta không có ý đó. Ca nấu cũng rất ngon.”

“Không sao, người không cần miễn cưỡng khen. Ta không nhận nổi. Mẹ à, con no rồi, con hơi mệt, cho phép con nghỉ trước.”

“A... Ừ...”

Văn Tường bỏ đĩa xuống, cố gắng ép mình đi lên lầu.

“A Kiện, ca ca con sao thế?”

“Dạ... Có lẽ hôm nay hần mệt, lại hiểu lầm ý con... Con đi xem một chút.”

Văn Kiện nhanh chân chạy đến trước cửa, định mở ra mới phát hiện cửa bị chốt trong rồi.

“Ca, người ở trong sao?” Hần thử gọi, nhưng không có động tĩnh gì, lại nhẹ nhẹ gõ cửa.

“Khốn, phiền chết người đi được, ta không ở trong! Giọng rầu rĩ từ trong cửa vọng ra, không lớn, nhưng đủ để lọt vào tai Văn Kiện.

Không ở trong sao lại còn trả lời, Văn Kiện muốn cười nhưng không dám, hần e hèm một tiếng rồi lại gọi.

“Ca, người mở cửa được không?”

Dứt lời là yên lặng, trầm mặc, trầm mặc lại trầm mặc... Sau đó, trong phòng phát ra giọng nói lạnh lẽo đủ làm người ta đông chết.

“Về ổ chó của người đi, dùng chính chân chó của người quét tước cho sạch, vĩnh viễn không cho người bước vào phòng ta nữa, bằng không...”

Ý tứ đe dọa nồng đậm mười phần khiến Văn Kiện thụt lùi lại. Hần ghé vào bên cửa, bắt tay làm loa, rồi đáng thương kêu khóc.

“Ca... Ta biết sai rồi, là ta sai. Người chửi ta, đánh ta, giết ta tùy ý, nhưng người vạn lần đừng đuổi ta đi a.... Người ta nhát gan lắm đáng thương lắm, lại sợ tối. Người bỏ người ta một mình người ta sẽ chết đó.”

Y như con cún bị chủ đuổi ra khỏi cửa thè lưỡi vẫy đuôi, giọng Văn Kiện có sự xun xoe không giấu được.

“Hừ, nếu thực sự chết đi thì hay nhất, đáng tiếc người là cầm thú vạn mạng còn dai hơn gián, sao chết được... Hơn nữa, mẹ không phải vừa nhắc người đừng có làm nũng sao, người ra xó ngồi tĩnh lại cho ta... Nhát gan? Sợ tối? Hừ, tưởng ta ngu à! Khó chịu thì qua ngủ với ba mẹ, miễn làm phiền.”

Hu... Tiếng rên rỉ không dứt, thấy chính sách tỏ ra đáng thương không thành, Văn Kiện như gà chọi bại trận lê chân đi, xuống dưới lầu, gương mặt hần bỗng nhiên nở một nụ cười quỷ quái.

Hắc hắc, ca, người quá coi thường ta rồi. Đơn giản thế đã chấp nhận, không phải quá có lỗi với người sao? Về đặc chí càng lúc càng phình ra, phình ra...

Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Editor: Hiên

Beta: Tsuki813

.
.
.

Tiếng chim líu lo hòa trong không gian, một buổi sáng thật vui lòng người.

Văn Tường giật giật mí mắt, còn chưa tỉnh hẳn, trên người hắn có vết một cánh tay dài quen thuộc ôm chặt như tuyên cáo quyền sở hữu. Lồng ngực rộng, hơi thở nhịp nhàng, tiếng tim đập khiến người ta an tâm, nhiệt độ cơ thể ấm áp đây quen thuộc khiến hắn theo thói quen dúi đầu vào, hưởng thụ độ ấm trong ***g ngực ai kia, thoải mái thích thú không nề hà.

Văn Kiện gần như cũng tỉnh lại cùng lúc, hắn như thường lệ kéo Văn Tường vẫn còn đang mơ hồ lại, tự nhiên như thường hạ xuống vô số nụ hôn, chọc người kia dậy.

Đúng vậy, tất cả đều như thường, không có khác thường, không có khác thường...

“A Kiện! Người sao lại ở đây!” Theo tiếng quát lớn giật mình tỉnh lại, đối diện đôi mắt mở lớn chứa đầy tức giận cùng chất vấn, Văn Kiện thấy đầu sắp nổ tung rồi.

“Ô... người ta là ân cần chào buổi sáng ca ca... Ca, dạo này người rất dễ tức giận... Lẽ nào... Là vì người cho rằng người ta chưa phục vụ tốt người sao...”

“Bụp!” Tiếng vang long trời lở đất, Văn Tường không chút nương tay cho Văn Kiện thân ái chào hỏi sàn nhà một lần.

“Nói!... Còn dám nói người không phải cầm thú! Ta thực hoài nghi đồ thần kinh nhà người làm sao lớn nổi! Nếu là người thường đánh như vậy làm sao vẫn bình thường!” Văn Tường đã giận đến mức phát run.

“Nhưng người ta và ca ca vẫn ngủ ngủ có làm sao đâu... Ca, người lo lắng cho ta sao

Ta thật cao hứng

~ Ta vẫn biết ca hiểu rõ ta nhất mà

~~” Văn Kiện đột nhiên ngẩng đầu, ngậy ngốc cười.

“Đúng, vậy, sao?... Vậy để ta từ từ “thương” người nha...” Văn Tường từ trên giường đứng dậy, chuẩn bị biểu diễn sát kỹ.

“A! Đứng! Ca ca tha ta đi! Tiểu nhân làm trâu làm ngựa cũng báo đáp ngài!”

“Vậy người làm tử thi đi!”

Chiến tranh ác liệt mở màn, buổi sáng nhà họ Lâm luôn luôn náo nhiệt...

Trời chiều an tĩnh, buồn chán ngồi ngáp ở sô pha xem tivi, Văn Tường thấy cả người xem chùng rất lười nhác. Thời gian mỗi giây lại mỗi giây trôi, Văn Tường đột nhiên cảm thấy tâm tình dễ chịu thư thái hẳn. Còn nếu nói đến sự bất mãn, hẳn là phải ai dùng xe tải kéo hắn khỏi sô pha đã dán chắc keo 502 này mới được.

“Ca, chúng ta đã lâu chưa đi đâu dạo chơi buổi chiều.” Văn Kiện để Văn Tường dựa vào trong ngực, vừa vuốt mái tóc đen mềm mại của hắn, vừa thưởng thức mùi hương thanh nhẹ đặc biệt.

“Hừ! Nếu không phải người cả ngày đều làm phiền ta, ta ngày nào cũng có thể tự do thoải mái.” Văn Tường gạt móng dê của hắn ra khỏi người, cản trở Văn Kiện đang ngứa quen đường cũ.

“... Thế nào cũng là ta sai hết.”

“Người biết là tốt rồi.”

“Ca, ta hiện giờ rất hạnh phúc, rất thỏa mãn... Thật muốn thời gian cứ như thế này mãi không dừng lại... Không thể tưởng nổi, ta lại có thể hưởng thụ cuộc sống tuyệt vời như thế này, ta chỉ sợ đây chỉ là một giấc mộng, mở mắt tất cả đều sẽ tan biến... Nghĩ thế, ta lại thấy máu của mình cứ như bị rút cạn vậy... Hạnh phúc thế này, ta có thể có sao?...” Ánh mắt Văn Kiện đột nhiên rất nghiêm túc, soi vào đôi con ngươi đen láy sâu thẳm của Văn Tường đầy những lo âu.

“Đau quá!” Không cần phải nghĩ, người kêu thảm thiết đó là Văn Kiện. Đùi hắn mới bị Văn Tường nhéo cho một cái thiệt mạnh.

“Vậy người đã biết đây không phải mơ rồi chứ!” Văn Tường đột nhiên nở nụ cười xán lạn, khiến Văn Kiện vừa nhăn mặt đã ngơ ngẩn người.

“A Kiện, ta rất trân trọng khoảng thời gian hiện tại hạnh phúc này, thế nên xin người hãy tin tưởng ta, đừng nghĩ đến những chuyện kỳ quái nữa... Như thế, mỗi một giây hạnh phúc của chúng ta đều sẽ được khắc thật sâu trong đầu,... biết không?”

“Ân! Văn Kiện cảm động gật đầu, không tự chủ được muốn đặt môi lên đôi môi đỏ mọng.

“Không được!” Văn Tường chặn đứng ý đồ của hắn, tránh khỏi mồm dê.

“Vì sao chứ!” Văn Kiện không cam lòng mếu miệng giận dỗi.

“Người quên rồi sao? Cha mẹ đều đang ở nhà, họ thấy thì làm sao giờ?”

“Ân... Thực đáng ghét mà, cha mẹ vì sao lại đột nhiên trở về chứ, hại ta không thể âu yếm người, có điều, sau này thì... ta vẫn còn rất nhiều cơ hội oo lại xx...” Văn Kiện nhỏ giọng thì thầm, cọ tới cọ lui trên người Văn Tường.

“A? A Kiện người làm sao thế?” Nhìn Văn Kiện như sắp khóc đến nơi, bà mẹ mới bước từ trong phòng ra mở miệng hỏi.

“Không có gì... hần hơi buồn ngủ...” Trời X tên cầm thú nhà người... lùi một bước là hần lẩn một thước... Văn Tường đáp cho có lệ.

Đối với con sâu ngàn tuổi này thật chẳng có biện pháp gì, hần âm thầm thở dài, cũng chỉ thể chấp nhận mà thôi. Xem ra hần nên nghiên cứu thêm môn độc công mới sáng chế “Cẩn thú công lược” mới được, không đến lúc bị ăn sạch, hần còn không biết mà ngơ ngác gật đầu cảm tạ...

“A Tường, nước được rồi đó, người có thể vào tắm được rồi.” Mẹ đi ra khỏi phòng tắm, quay lại gọi Văn Tường.

“Vâng. Con ra đây.” Văn Tường chuẩn bị đứng dậy, mới phát hiện cơ thể nặng không bình thường.

“A Kiện! Người làm gì vậy? Buông ra mau, ta phải đi tắm, người nặng quá!” Hần không nhịn được dùng sức giật đôi tay đang quấn lấy người, đáng tiếc không thành công.

“Người ta muốn tắm với ca ca!” Văn Kiện nói rất đương nhiên.

“Đồ tâm thần! Ta không tắm cùng người, buông ra mau!” Văn Kiện tức phát điên quát khê đại phiền toái dính ở bên hông.

“Mặc kệ! Ta đây muốn cùng ca ca tắm đây!” Văn Kiện đột nhiên hạ giọng, “Dẫu sao cơ thể ca ca sớm đã bị ta nhìn không sót chỗ nào rồi, thế nên cần gì xấu hổ chứ, ân?” Đáy mắt đầy tà ý cười.

“Ăn cái đầu người! Nhà người nhà người... Dẫu sao ta quyết không để người cùng tắm!” Một mảng đỏ ửng xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn Tường, hấn ra sức kéo lê mình đi.

Văn Kiện cũng không đáp, chỉ quấn chặt lấy Văn Tường không buông tha, cứ thế thành ra Văn Tường kéo con dã thú loại lớn này vào phòng tắm.

“Ca, tắm đi thôi!”

“Không được!”

“Cùng tắm nào!”

“Không được!”

“Muốn thương lượng không?”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ”

“... Ca, là người bức ta đến nước này, người nhất định không thể trách ta nha

~”

“A?”

Văn Kiện một tay vác Văn Tường còn chưa kịp phản ứng, nhảy thẳng vào nhà tắm.

“A Kiện! Người làm gì vậy! Bỏ ta xuống! Hồn đản! Người xấu lắm!” Văn Tường ra sức rửa xả, gắng sức đào thoát.

“Ha ha, ta vốn xấu xa mà!” Văn Kiện bước qua cửa lập tức khóa chặt phòng tắm lại, sau đó còn cười ra vẻ ngây thơ.

“Chắc chắc! Hiện ván đã đóng thuyền, ca không cần chống cự mà làm gì

~”

“Hừ!” Văn Tường giận dữ quay sang một bên bắt đầu cởi đồ. Đến khi lớp vải cuối cùng rút xuống lộ ra cơ thể trắng trong như ngọc, Văn Kiện không kiềm được ca ngợi.

“Ân, ca đáng người thật đẹp quá

~~ Mê người chết được

~~Wonderful!”

“Người cuối cùng xông vào làm gì, còn không tắm đi!” Không để ý đến Văn Kiện đang tự kỷ, Văn Tường bắt đầu chà xát.

“Ân.” Văn Kiện trả lời, cũng bắt đầu cởi đồ, nhưng hai mắt một giây cũng không rời cảnh đẹp trước mắt.

Bị ánh mắt đáng ghét soi chăm chăm đến gai cả người, Văn Tường không chịu nổi quay lại.

“Lâm, Văn, Kiện! Người xem đủ chưa!”

“Không, Không, đương nhiên là không! Ta sao có thể xem đủ chứ

~~ Đây là cảnh đẹp hiếm có khó tìm! Ha ha

~~”

“Người!... Hừ! Mặc kệ người!”

“Ca, người đừng tức giận! Ta giúp người chà lưng nha

~~”

Văn Kiện dứt lời là tự động bước tới bên Văn Tường, đem hai tay đặt lên làn da trắng mịn như lụa, hấn say sưa ve vuốt, kim lòng không đậu đưa tay lên vai người ta.

“A Kiện! Ai cho người xằng bậy! Không tắm ra ngoài cho ta!”

“Được rồi được rồi.” Văn Kiện ngoan ngoãn thu tay lại, tiếp tục chà lưng giúp Văn Tường.

Ấn, quyết tính bám dai của ta quả là chỉ có đúng không sai, không những được mở rộng tầm mắt, còn có thể thuận tiện ăn vụng... Tỳ nữa không chừng còn có thể... Khư khư, được lợi rồi

~Mới an phận được vài phút, Văn Kiện lại bắt đầu giở trò, ngón tay len lén đi xuống dưới tìm kiếm tiểu huyết.

Văn Tường phát hoảng vội vả đẩy Văn Kiện ra lớn tiếng mắng “Cút ra một bên cho ta! Không thì đừng trách ta đập chết người!” Hắn làm bộ gờ lên cái chậu rửa mặt.

“Được! Được! Ta đi! Oa, ca! Đừng dùng cái đó, sẽ chết người đấy!” Văn Kiện tuy ngàn lần vạn lần không muốn, cũng chỉ đành chui vào một góc tắm rửa.

Tắm rửa xong, Văn Kiện chậm rãi bò đến bên thành bồn tắm, lễ phép thưa.

“Ca, ta tắm xong rồi, ta muốn vào ngâm

~~” thấy Văn Tường không có phản ứng, Văn Kiện tự nhiên cho là hắn đã đồng ý bước chân vào bồn tắm lớn.

Trong phòng tắm hơi nước mù mịt, Văn Kiện ngâm mình trong làn nước ấm áp, đột nhiên thấy mình bị người ta hung mãnh phang cho một cái.

“Ca, sao tự dưng người lại đánh ta?”

“Hừ! Tại sao chúng ta ăn cùng một loại, mà người lại cao lớn thế này!” Văn Tường khó chịu bổ thêm một đấm.

“Bởi vì phương pháp rèn luyện khác nhau nha, ta vẫn nghĩ như ca ca mới hay

Ôm vào vừa mềm vừa nhẹ

Nếu cũng cao to như ta, ôm vào không thích nổi rồi!

”

“Ai hỏi cảm giác của người! Hừ! Việc tốt đều bị người chiếm hết...” Văn Tường bất mãn oán giận, ánh mắt đột nhiên rơi xuống những vết sẹo dài ngắn không đồng đều trên lưng Văn Kiện.

“A Kiện, sao trên lưng người nhiều vết thương vậy?”

Những vết này thoát nhìn hình như đều khá mới, không giống sẹo lâu ngày. Nhưng gần đây A Kiện vẫn luôn ở cùng hắn, đâu có chuyện gì... Văn Tường đẩy một bụng dấu hỏi.

“A. Người nói những vết thương này sao?” Văn Kiện lơ đãng quay lại nhìn một chút, trên mặt đột nhiên xuất hiện nụ cười quỷ dị thật khả nghi.

“Đây là do một chú mèo con vừa đẹp vừa đáng yêu cào nha

~”

“Mèo? Gần đây cũng đâu có mèo?”

“Ha ha!” nụ cười trên môi Văn Kiện càng đậm nét.

“Là mèo mà không phải mèo

~~ hiểu không?

”

“Hả?”

“Mỗi khi ta cùng con mèo con mê người cùng chơi một ít trò “hạ chế trẻ em”, con mèo đòi hỏi vô cùng nhiệt tình, thế nên lưu lại trên lưng ta “bằng chứng tình yêu”

~ Con mèo nhỏ gọi cảm mê người xa tận chân trời, gần ngay trước mắt

~”

“Người!...” Cuối cùng cũng hiểu “con mèo nhỏ” của Văn Kiện là ai, Văn Tường mắc cỡ chỉ muốn chui xuống đất cho rồi. Không chịu nổi cái giọng điệu kia, hấn ra sức gạt nước vào con dê cụ kia, sau đó bất mãn ngồi một bên, ra sức cách xa Văn Kiện.

Đến khi tâm tình bình ổn lại, hai mắt Văn Tường đã ngập hơi nước, hấn nhẹ nhàng gạt nước đọng lại nơi khóe mắt đi.

Động tác này của Văn Tường quyến rũ không sao tả nổi, màu đỏ ửng dần dần bao phủ cơ thể non mềm như tuyết, những giọt nước lấp lánh bám trên cơ thể trượt xuống.

Văn Kiện đột nhiên cảm thấy môi lưỡi khô khốc, tại nơi sâu nào nóng bừng. Dưới bầu không khí này, cái đuôi dê của hấn hình như thò ra từ sau mông ngoe nguẩy, nội tâm đã bắt đầu ngứa ngáy.

“Ca, chúng ta làm... có được không? Văn Kiện chẳng biết từ bao giờ đã chạy đến sau lưng Văn Tường, hấn giữ lấy thân thể Văn Tường nói nhỏ vào lỗ tai hấn.

“Không được! Người điên rồi sao? Cha mẹ còn ở nhà!”

“Đúng, Đúng! Cha mẹ ở đây! Người đã mấy ngày không cho ta chạm đến người. Còn cứ như vậy, ta sẽ phát điên lên mất!”

“Người là thú dữ động tình vạ năm sao! Người không thể an phận một chút?”

“Người nói thế nào an phận nổi! Ca người chỉ cần đứng đó đã hấp dẫn không thôi, kích thích tâm ta không chịu nổi... Ta cũng không phải cái gã thầy tu vô năng nào, sao có thể chống lại sự mê hoặc của người!”

“Người động tình ta còn chưa nói, đừng quy chụp ta vào! Không được là không được!”

“Nhưng mà...”

“A Tường, A Kiện, cha mẹ đi ra ngoài một chút, các người lát nữa ngủ sớm, không cần chờ chúng ta.” Tiếng mẹ từ ngoài cửa vọng vào, cắt đứt lời Văn Kiện.

Không phải chứ! Cha mẹ ơi đừng mà... Tại sao ngay lúc nước sôi lửa bỏng thế này... Văn Tường khóc thầm trong lòng, không muốn đối diện sự thực tàn nhẫn.

“Khư khư! Ca

~~ Người chấp nhận đi thôi! Ta bắt đầu đây

” Văn Kiện cười thập phần đen tối, hấn từng bước tiếp cận dê nhỏ đáng thương.

“Không! Người đừng quá... Ân...” Lời còn chưa dứt đã biến mất giữa đôi môi Văn Kiện, hấn lại bị tập kích rồi. Ô... sức lực thua kém người ta a...

Văn Kiện tinh tế thưởng thức môi anh đào mềm mọng, mút lại mút, không thì đẩy đầu lưỡi vào bên trong chơi đùa.

“Ân... Nư...”

Tiếng ngân nga từ kẽ môi truyền ra, quẩn quít càng lúc càng sâu, rồi biến thành mạnh mẽ ướm tát, nước bọt cũng trào ra khỏi miệng chảy vòng xuống.

Cảm giác được thân thể trong lòng đã mềm mại dần, Văn Kiện mới nhẹ buông hấn ra, để hấn ngã vào ngực. Cảm giác vô lực từ khắp tứ chi, Văn Tường hôn hén, cố gắng đưa không khí trở lại cứu lấy lá phổi cạn kiệt của mình.

Sắc hồng hiện lên hai gò má hấn, cùng với đôi môi sưng đỏ càng khiến Văn Kiện dậy lên thú tính, hấn trượt xuống hôn lên thân thể Văn Tường. Lông mi, vành tai, góc cổ, xương quai xanh, eo nhỏ nhắn... chỗ nào cũng không tha.

Thân thể Văn Tường run rẩy, không kiềm được thở dồn, mục tiêu của Văn Kiện đã chuyển qua hai nụ hoa trước ngực hắn, một bên dùng đầu lưỡi nhẹ liếm vòng xung quanh, một bên lấy ngón tay xoa nắn đùa nghịch.

Thân thể Văn Tường càng run mạnh, hắn lấy tay bịt kín miệng, cản không cho tiếng rên rỉ thoát ra. Văn Kiện vẫn không ngừng kích thích, vì động tác liếm mút của hắn, hai nụ hoa nhỏ đã vươn lên đỏ hồng.

“A... Ân... Đừng bên kia... Ừm...”

Tiếng yêu kiều nhỏ vụn tràn ra, Văn Tường khó chịu cong người lên.

“Mẹ đang có nhà, không thể ở nơi công khai mà... Ân, vậy ở đây đi.

”

Văn Kiện cười khan bẻ lên thân hình mềm mại đang run lên thở gấp, lưu lại dấu trong những dấu ấn hồng nhạt. Hắn vươn tay bao lấy phần thân của Văn Tường, nhẹ nhàng vuốt ve. Dưới những động tác đầy kỹ xảo đó, phần thân đứng thẳng bắt đầu tràn ra mật nước. Văn Kiện cười thỏa mãn, đưa đầu lưỡi lên phần thân đã chảy lệ.

“A... Đừng... A Kiện... Ân bỏ... chỗ đó đừng... đi...” Văn Tường từ kinh hãi mà tỉnh lại, đôi môi thốt ra những lời kháng nghị nát vụn.

Văn Kiện hoàn toàn không để ý tới Văn Tường đang cầu xin. Hắn vẫn ra sức kích thích, nhẹ nhàng lấy. Văn Tường lắc đầu nguây nguẩy, bất giác ngã ra sau, nhin không nổi bắn ra.

Văn Kiện cười, lấy dịch thể cẩn thận đưa vào mật huyết, theo ngón tay thâm nhập, nước ấm chậm rãi chảy vào trong huyết, một loại cảm giác kỳ lạ tràn lấy Văn Tường, khiến hắn chỉ có thể yếu ớt dựa vào thành bồn tắm thở dốc.

Đến khi mật huyết bắt đầu khe khẽ mở, Văn Kiện mới đưa lửa nóng của mình đã chờ đợi từ lâu vào, đến khi vào hết lại bắt đầu mạnh mẽ va chạm. Nước ấm và cơn thịt một lần lại một lần tiếng vào mật huyết, kích thích nơi mẫn cảm nhất trong vách tường mềm mại. Văn Tường không kiềm nổi khẽ rên rỉ, chỉ có thể phối hợp theo từng động tác mà lắc eo, cho đến khi khoái cảm tràn ngập linh hồn hai người, cho đến khi hai thân thể đã hòa làm một trong tình ái trào dâng. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Editor: Hiền

Beta: Tsuki 813

.
. .

“A Tường, A Kiện, mau dậy nào, ăn sáng thôi!” Tiếng mẹ gọi khiến Văn Tường tỉnh lại từ trong mộng, hắn cố gắng mở mắt ra, thấy mẹ đã đứng ngay đầu giường thì sợ đến nỗi mồ hôi lạnh ướt lưng.

“A Tường, người tỉnh dậy đi, đồ ăn sáng đã làm xong rồi.”

“Ân...” Văn Tường sợ hãi đáp, hắn giờ cả cử động cũng không dám.

Đêm qua trong phòng tắm bị tên xấu xa kia làm một hồi xong, con cầm thú đó còn dám ôm hắn tới giường thêm mấy bận nữa. Tối qua hắn mệt quá thiếp đi, còn tên hỗn đản nào lại cứ nhiên vẫn để “cái kia” trong người hắn, thế nên giờ thân thể hai người vẫn thân mật gắn bó...

Văn Tường trong lòng thầm may mắn tên hão sắc kia trước khi ngủ có đem chăn bao kín lại, cũng vạn phần cảm tạ mẹ đã không giật chăn ra, không thì...

“A Tường, gọi A Kiện dậy, mẹ xuống trước đây.”

“Ân! Vâng!” Văn Tường ra sức gật đầu, vui vẻ mở cờ trong bụng.

Sau khi Văn Kiện trải qua một trận “nghiêm hình đánh đập” tàn khốc, hai huynh đệ cuối cùng cũng xuất hiện trên bàn yên bình ăn cơm sáng.

“A Tường, A Kiện, thực ra lần này cha mẹ về là có một việc rất quan trọng.” Mẹ đột nhiên làm mặt nghiêm túc.

“Đúng vậy. A Tường, chúng ta lần trước đem hồ sơ của con đến học viện Vincent ở New York, đơn nhập học đã được chấp nhận rồi, thế nên tuần sau người phải làm thủ tục chuyển trường, chúng ta sẽ đưa người đi.

“Còn nữa, chúng ta đã liên lạc với chú các con rồi. A Tường đi, A Kiện cũng đến trường của chú học. Như thế sẽ có người chăm sóc, chúng ta về sẽ đền A Kiện người sau vậy.”

“Cái gì!” Như bị sét đánh giữa trời quang, Văn Tường lẫn Văn Kiện đều chết cứng...

Bầu trời tháng sáu sáng sủa phút chốc bị mây đen xâm chiếm không hề báo trước. Trong lòng hai người tràn ngập mây đen, Văn Tường khẽ liếc mắt nhìn Văn Kiện càng càng khó coi, gân xanh trên mặt nổi rõ hẳn thực sự tức giận rồi. Nỗi sợ hãi trong lòng phút chốc đã bị lo lắng thay thế, Văn Tường nhẹ siết lấy tay hắt, vẻ mặt bất an.

“Ta không đồng ý!” Giọng hắt trầm âm u đầy mùi thuốc súng, “Ta không muốn rời xa ca ca!”

Về mặt cha mẹ cũng trầm xuống. Mẹ hắt thở dài, nhẹ nhàng khuyên bảo, “A Kiện, người cũng đã lên cấp ba rồi, đừng bốc đồng mãi thế. Nghe lời ba mẹ sẽ không sai đâu, cha mẹ cũng vì các người mới lo lắng vậy. Thành tích ca ca tốt như thế, nếu có thể vào học viện Vincent, tương lai sau sẽ rộng mở. Người đến bên chú, chú sẽ hết sức bồi dưỡng người. Hơn nữa, người cũng nên tự biết độc lập đi, đừng ỷ vào ca ca mãi thế. A Tường, người nói đúng không?” Ánh mắt mong chờ của mẹ bắn qua Văn Tường này giờ vẫn lặng yên.

“...Ta...” Văn Tường cũng không biết phải làm sao nữa.

Thái độ do dự đó đương nhiên khiến Văn Kiện như lửa cháy lại đổ thêm dầu, hắt cam lặng nhìn Văn Tường, hai trong mắt đầy phần nộ kinh người.

“Không được! Dù thế nào ta cũng không đồng ý! Sử Thái Văn Sâm không phải ở New York sao, ca ca thật thà một sách như vậy sao có thể đi đến cái thành phố toàn tội phạm đó? Đừng đùa chứ! Tóm lại là ta không đồng ý!”

“A Tường, người nghĩ thế nào?” Cha cuối cùng cũng lên tiếng.

Ánh mắt của ông bình tĩnh, nghiêm túc, lại chứa sự kỳ vọng không thể chối từ, Văn Tường chột dạ cúi đầu.

Làm sao đây? Hắt không muốn đến New York, càng không muốn rời xa Văn Kiện. Nước Mỹ quá xa xôi, nếu như hắt không ở bên, lỡ như A Kiện hắt... Không! Không thể! Hắt không thể loại chuyện đó xảy ra... Nhưng mà, cha mẹ khổ tâm sắp xếp, nếu như không đáp ứng...

“A Tường, sao không nói gì vậy? Mẹ lo lắng lên tiếng cắt đứt phút lưỡng lự của Văn Tường.

“Ta... Ta nghĩ... Ta vẫn...” Đầu đầu quá, ánh mắt ba người đều thật đáng sợ, hắt nên làm gì bây giờ, làm ơn có ai đó nói cho hắt biết...

“A Tường, người vẫn là đứa trẻ nghe lời, người đã quyết định rồi chứ?”

“...Ta ...”

“Đây là cơ hội khó có được, người vẫn là đứa hiểu chuyện, hắt biết nên làm thế nào đi.”

“...”

Đúng, hấn sớm đã biết nên làm thế nào, không phải sao? Đáp án từ trước đến nay chỉ có một, hấn còn do dự cái gì? Chỉ là lòng ích kỷ dậy lên... chỉ cần hấn đi New York, tất cả vấn đề sẽ được giải quyết. A Kiện hấn... Quan hệ của bọn họ mãi mãi không thể ra ngoài sáng... Nói không chừng hấn chỉ là rung động nhất thời... Tuy là thích hấn, cũng không thể ràng buộc A Kiện, hấn không có tư cách đó... Không chừng tách xa một thời gian, để người ta bình tâm suy nghĩ lại, hấn sẽ thông suốt mà đi con đường bình thường, quen bạn gái, hưởng một cuộc sống bình thường hạnh phúc... Hấn biết nên làm sao rồi... Nắm chặt tay lại, hấn thương tâm hạ quyết tâm.

“Con biết rồi, ta sẽ cùng cha mẹ đến New York...” Nhưng vẫn không có dũng cảm ngẩng đầu lên.

“Thực sao! Tốt quá rồi! Ta biết A Tường vẫn hiểu lòng cha mẹ mà.”

“Đúng vậy, không uống công chúng ta vẫn chờ mong.” Dáng tươi cười vui vẻ lại nở rộ trên gương mặt mẹ cha.

“Choang!” Tiếng vang thật lớn, bát đĩa trên bàn bị xóc xuống đất thành một đồng vỡ nát.

Văn Kiện không thèm nhìn quay đầu chạy lên phòng, bỏ lại ba người kinh ngạc.

“Ta... ta lên xem thử.” Văn Tường là người đầu tiên bình tĩnh lại, vội vàng chạy lên lầu hai.

“A Kiện...” Hít sâu một hơi, Văn Tường đập cửa.

“A...” cánh tay giơ lên còn chưa kịp hạ xuống, Văn Tường đã bị một lực mạnh kéo vào trong phòng. Chưa hoàn hồn, thân thể đã bị ép lên ván cửa, ngay sau đó, một nụ hôn cuồng dã, mãnh liệt thô bạo cướp lấy đôi môi hấn, thô lỗ chẳng khác nào trừng phạt, cường ngạnh cùng dây dưa.

“A... Kiện.... Ân... Đừng...” Nhiệt độ bắt đầu tăng cao, tứ chi buông lỏng, cơ thể dần mất đi sức lực, hai tay chỉ có thể mềm yếu khoác lên vai kẻ xâm chiếm kia.

“Bỏ... ra...”

Không để ý tới kháng cự nhỏ nhoi ấy, Văn Kiện điên cuồng hôn xuống, từ con mắt, môi ánh đào đến vành tai, hõm cổ, cuối cùng dừng lại nơi xương quai xanh.

Văn Tường từ trong mê loạn bỗng cảm thấy đôi tay hữu lực đang giữ chặt tay mình dường như đang rung động. Chuyện gì thế này, hấn bị ảo giác sao? Hay là...

“A Kiện... Người... Đang... run sao?” Nỗ lực nói cho được một câu hoàn chỉnh, Văn Tường lại vội vã thở dốc.

Trong nháy mắt tất cả đều dừng lại, sau đó là một khoảng lặng trầm mặc, Văn Kiện lẳng lặng tựa đầu vào ngực Văn Tường, đôi tay run rẩy dần dần yên lại.

“A Kiện?” Súc nóng trên người đột nhiên lùi xa, Văn Tường nhẹ giọng gọi người kia vẫn đang yên lặng.

“A...” Văn Kiện giương mắt lên, Văn Tường nhất thời im bật.

Sâu trong con người đầy những ưu thương ai oán, và lấy vào đó là sự sợ hãi khó che giấu được... Sợ ư? Hấn sợ cái gì?

“Ca... Đừng đi...” Tiếng cầu xin vang lên, tim Văn Tường như bị dao đâm một nhát.

“Ca... Ta vang người, người muốn ta làm gì cũng được. Sau này người nói gì ta cũng nghe lời, chỉ cần người đừng rời ta đi... Ca, ta chỉ có người thôi, nếu người đi, ta sẽ chết đó, ta thực sự sẽ chết. Lẽ nào người có thể cứ như vậy bỏ mặc ta sao?”

“Ta...” Muốn mở miệng, thân thể đã bị ôm lấy, nhịp đập và nhiệt độ quen thuộc bao phủ hấn.

“Ca, ta rất sợ, vừa nghĩ đến chuyện người sẽ đi, ta không tự chủ được run lên... Thật vất vả mới có được người, chúng ta thật vất vả mới có thể cùng nhau. Người cứ nhấn tâm như vậy dứt bỏ ta sao?”

Thanh âm trộn lẫn nghẹn ngào lộ ra sự yếu mềm hiếm thấy, Văn Tường thoáng chốc tim như ngừng đập. Hấn tưởng như sẽ vứt bỏ tất cả quyết tâm và kiên trì để an ủi trái tim bất an kia, những mong xoa dịu an ủi trái tim kia, hòa vào ấm áp kia... Ai chịu nổi người mình thương yêu phải đau đớn đau, thế nhưng hiện thực là tàn khốc. Hấn không thể cứ như vậy cướp đi tương lai của A Kiện. Đúng vậy, hấn không thể.

Không thể đơn giản cắt đứt kỳ vọng của mẹ cha. Đúng vậy, hẳn không thể, dù mỗi quyết định đều có thể nghe tiếng cõi lòng tan nát...

Lắc đầu, không muốn l=do dự nữa, Văn Tường trong mắt đầy thống khổ nhưng cương quyết.

“A Kiện... Đừng thiếu suy nghĩ nữa...”

“...”

Con người tôi tầm mỗ lớn, sau đó trở nên mờ mịt, trống rỗng, tựa như vực sâu không đáy...

Văn Kiện ngơ ngác một hồi rồi quay đi, tới gần kéo lục tìm rồi quay lại, lúc này, trên tay đã nhiều thêm một con dao.

Văn Kiện không lên tiếng nhét con dao vào tay Văn Tường, nắm lấy bàn tay cầm dao ấy.

“Đừng! A Kiện! Người muốn làm gì!” Không sao rút tay lại được, bàn tay cầm dao của Văn Tường run lên.

Không để ý tới vẻ mặt kinh hoàng của Văn Tường, Văn Kiện nắm tay hắn kéo tới, đưa con dao chỉ vào vị trí trái tim mình.

“Đâm đi...” Giọng nói lạnh băng không một chút tình cảm.

“Ca... nếu người nhất quyết rời xa ta, vậy người một dao đâm xuống, như vậy, chúng ta đều được giải thoát. So với bị dần vặt đến chết, không bằng người tự tay giết ta, cho ta được thoải mái... Đi nào, chỉ cần một dao, sau này người không bao giờ bị ta phiền nhiễu nữa. Ta không phải rất đáng ghét sao?” Nụ cười tự giễu cong lên, khiến người không khỏi toàn thân phát lạnh,

“Đừng!” Đôi môi nhợt nhạt phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trong giằng co giây dựa, lưỡi dao sắc bén đột ngột khua một đường lên cánh tay Văn Kiện, máu tươi đỏ sẫm nhau chóng tràn ra, một giọt, hai giọt, trên sàn gỗ nở rộ sắc màu yêu diễm.

“Keng!” Con dao rơi xuống, môi hắn không ngừng run rẩy.

“Đáng tiếc quá... Ca, ta đau khổ lắm, sao người không đáp ứng ta được... Vì sao người nhất định phải ra đi... Chẳng lẽ người chán ghét ta, muốn tìm một lão ngoại quốc đổi khẩu vị sao?”

“Chát!” Cùng với âm thanh thật vang, năm vết ngón tay đỏ tươi hiện trên mặt Văn Kiện. Da thịt vừa bông rất vừa đau đớn, trước mắt hắn sao bay đầy trời, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn liều mạng ngăn cản nước mắt như đang muốn rơi bất cứ lúc nào.

Văn Tường cắn môi, không quay đầu đi ra khỏi phòng. Hắn chưa bao giờ biết, khoảng cách một cánh cửa hóa ra lại xa như vậy...

Đêm, dường như ôm hai nỗi niềm buồn bã không yên chìm trong lòng...

Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Editor: Hiền

Beta: Tsuki

.
.
.

Uể oải mở mắt ra, đau đớn chợt truyền đến. Đầu dường như rất nặng, khẽ xoay người, có tiếng xích sắt vang lên – Hắn gặp ảo giác sao, hình như trước đây rất lâu từng chịu cảm giác như vậy, mùi vị quen thuộc này, ngày đó...

Mí mắt nặng nề cố nhấc lên, ý nghĩ đó khiến Văn Tường nhanh chóng tỉnh táo. Đầu đau quá, đây là nơi nào? Vì sao hắn lại ở đây? Căn phòng xa lạ trước mặt làm hắn sợ hãi, mà, xiềng xích... Tay chân hắn đều bị xích sắt dài cỡ một mét khóa lại, vòng sắt chế tạo đặc biệt vừa hạn chế động tác của hắn nhưng cũng không tạo áp lực quá lớn và đau đớn. Chỉ là ký ức không chịu nổi kia thành linh hiện trong đầu, Văn Tường mặt đổi sắc, chẳng lẽ... A Kiện...

“A Kiện! A Kiện! Người ở đâu? A Kiện!” Tiếng kêu bất an dội lại trong gian phòng, như là thấu qua xương cốt, không người đáp lại khiến hắn càng thêm sợ hãi.

“Két tt!” Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Văn Tường theo phản xạ nắm lấy chắn lùi lại đầu giường, thần kinh căng thẳng thấy bóng người kia mới có thể bình tĩnh lại.

“A Kiện! Đây là nơi nào? Sao ta lại thế này?”

“...” Văn Kiện không nói, chỉ đi thẳng tới chỗ hắn.

“A Kiện?” Trông sắc mặt hắn thật lạ, đã có chuyện gì?

Đến khi Văn Kiện ngồi xuống giường, bàn tay to lớn vuốt ve gò má Văn Tường, hắn mới chậm rãi mở miệng.

“Ca, người là của ta. Người chỉ có thể là của ta, tất cả đều là của ta. Ta ai cũng không cho. Trước đây ta đã nói, dù có chuyện gì, cũng không để ai cướp đi người. Để giữ người lại, thủ đoạn dễ tiện hơn ta cũng không do dự sử dụng! Thế nên, ta quyết định rồi, ta sẽ nhốt người cả đời! Dem người khóa lại bên ta, như thế, không ai nhìn thấy người, trong mắt người cũng chỉ có mình ta, người không thể trốn đi nữa rồi...”

“A Kiện! Người... người điên rồi! Đây là chuyện không thể nào!”

“Điên? Đúng. Ta đã phát điên từ lâu rồi. Từ giây phút yêu người, ta đã thành kẻ điên không cách nào chữa trị rồi... Ca, đây đều là vì người ép ta. Là người ép ta phải làm chuyện này. Trừ nhốt người lại, ta không còn cách nào. Người muốn ta vô sỉ cũng được, dễ tiện cũng được. Dù người thế nào, ta cũng đã quyết rồi!”

Thật đáng sợ... Một A Kiện như vậy hắn chưa từng biết. Giống như đổi thành người khác vậy, bỏ đi tất cả chỉ còn cuồng loạn. Làm sao bây giờ, hắn chỉ có thể ngây ngốc nhìn người kia, ngay cả đầu ngón tay cũng không dám động.

“A... Có lẽ ta thật không bình thường. Giờ đối với ta tất cả chẳng là gì. Cái gì là mất mát cái gì là hủy diệt... Ngẫm lại ta thật là một kẻ ngốc, ta sao lại ngây thơ cho rằng chỉ cần chiếm được ca ca, ta có thể đoạt được hạnh phúc. Thậm chí còn muốn cùng người cả đời bên nhau, vui vẻ đến già... A... Cũng đúng... Loại dơ bẩn sâu bọ như ta nào có tư cách hoen ố người, bị vứt bỏ cũng là hợp tình hợp lý... Ca... nói cho ta biết, người nhẫn nại tới bây giờ, là tội nghiệp ta sao? Thương cảm ta sao? Hay là vì làm tròn bổn phận anh trai vĩ đại?”

“Không! Đều không phải...” Đừng nói nữa, đừng mà! Ai tới ngăn cản hắn!

“Không phải sao? Cũng được, quan tâm làm gì... Ca, người lại thương cảm ta thêm một chút đi, bố thí cho kẻ vô dụng này chút tình thương đi. Mọi người không phải đều nói người là thiên sứ sao?”

“Không phải! A Kiện! Van người, dừng lại được không...” Đau đớn ủy khuất trào ra khỏi khóe mắt, vòng xuống đôi gò má đỏ hồng, cuối cùng biến mất giữa lớp chăn gối đệm giường.

“Xem ra ta quả là kẻ xấu rồi, làm ca ca khóc. Người ghét bỏ ta cũng là đương nhiên... Ca. đừng khóc nữa...” Tự tay lau đi từng giọt nước mắt trong suốt, thanh âm Văn Kiện không kiềm được dịu dàng.

“Ca... Người thuộc về ta, người sẽ không rời xa ta, đúng không?” Từng chữ dịu dàng tựa như nước trong, lại chẳng khác nào đá tảng đè nặng lên tâm hồn... Tâm rối bời, tim đập loạn nhịp.

“Ca! Người nói đi! Nói người thuộc về ta! Nói người vĩnh viễn không rời xa ta!” Giọng điệu đột nhiên thay đổi như mưa rơi xối xả.

Đừng, đừng ép ta! Chúng ta không có khả năng ở bên nhau! Hấn nỗ lực đấu tranh, đè nát mềm yếu trong lòng.

“...Được! Người không muốn nói sao... Ta sẽ có biện pháp khiến người nói!”

“

Thân thể thon dài đổ xuống, lực mạnh đẩy hấn ngã xuống đệm giường. Sau đó tiếng xé vải vang lên, hấn mờ mịt nhìn lớp áo mới một giây trước còn bao lấy hấn giờ biến thành đồng vải vụn nằm trên sàn nhà. Giây giụa? Chống cự? Có lợi ích gì? A Kiện sẽ không buông tha cho hấn, kháng cự chỉ phản tác dụng mà thôi. Hấn cũng chẳng có cái năng lực... Quên đi, buông tha, mặc hấn đi. Hấn đã không muốn lại tự hỏi nữa. Mặc tâm chìm vực sâu, hấn đã quá mệt mỏi rồi, sao còn phải dằn vặt bản thân thêm nữa...

Thấy hấn không giãy giụa, Văn Kiện vô ý thức biến động tác cuồng dã thành nhẹ nhàng ôn nhu âu yếm thân thể hấn vẫn yêu thương trong lòng. Hấn chậm rãi cắn nhẹ làn da non mịn đỏ bừng phía dưới. Vành tai, hõm cổ, vai thon, eo nhỏ, mặt trong đùi non,... từng chỗ từng chỗ đều hôn qua. Hấn muốn dấu vết của mình bao phủ lên khắp người mình yêu.

Bản năng của con người rất đáng sợ, ý thức dù đã trôi dạt đi phương nào, thì cơ thể vẫn cảm vẫn phản ứng rất thành thật. Nhịp thở đã hỗn loạn không kiểm chế được mà phập phồng từng cơn, hơi nóng tuôn ra, khiến từng tế nào tê dại, hấn không thể điều khiển nổi mình.

Cái lưỡi linh hoạt của Văn Kiện quấn lấy hai nụ hoa trước ngực, di chuyển quanh, cắn mút, ấn nhẹ lại khe vuốt ve, tay phải đồng thời cũng khiêu khích không thôi. Thoáng cái, hai nụ hoa nhỏ đã trở màu sắc cực độ kiều diễm.

“Ân... Ngươi... A a...”

Tiếng kêu tiêu hồn bật ra khỏi môi, Văn Tường khó nhịn cong người lên, mồ hôi bắt đầu kết dính trên thân thể trắng ngà.

Thu được kết quả mong muốn, bàn tay Văn Kiện vươn tới phân thân đã đứng thẳng, vừa không ngừng hôn sâu, vừa chậm rãi xoa bóp, khiến phân thân trưởng lớn trào mật nước, cơ thể dường như đã đến cực hạn, Văn Kiện đột nhiên lấy ra một cái trinh tiết dải đem phân thân buộc chặt lại.

“A... Không... Lấy ra... A...” Kháng nghị còn chưa nói xong đã biến mất giữa nụ hôn nồng nàn, Văn Kiện một tay đẩy chân Văn Tường quá đầu vai, một tay nhẹ đẩy vào nơi tư mật.

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng cọ xát mị thịt bên trong, không nhanh không chậm vẽ theo từng nếp nhăn, thỉnh thoảng lại nhẹ chọc vào trong huyệt, cố ý chỉ ra vào nửa vờ, tạo nên ngứa ngáy khó chịu khiến người trong lòng lửa nóng ngút trời. Phân thân sưng phát đau, phía trên bị ghim chặt tràn ra lệ nóng, âm sắc kiều mị quanh quẩn trong phòng, tràn ngập hương diễm sắc tình. Động tác âu yếm trở nên mau hơn, Văn Kiện cố ý vô tình đụng chạm phân thân đã chảy lệ kia. Khuôn mặt Văn Tường đã ướt đầm, chịu không nổi cầu xin.

“A Kiện.. Không.. Đừng...”

“Không gì? Đừng dừng lại sao? Không nói sao ta biết được.” Ngón tay xấu xa đột nhiên đâm mạnh vào trong huyệt.

“Ô... A a... Không... Ân...” Đột nhiên bị kích thích khiến nước mắt chảy càng mau.

“Ca, ngươi khó chịu sao, rất muốn sao? Cầu ta đi, cầu ta cho ngươi giải thoát, có được không? Thanh âm tà mị chẳng khác nào thôi miên.

Văn Tường từ lâu đã chẳng còn sức lực suy xét chỉ có thể gật đầu, “Cầu... cầu ngươi.. A Kiện... Ô...” Hai cánh môi anh đào không sao khép lại được run lên.

“Chắc, ca, nói cho ta biết ngươi thuộc về ai?”

“Ô.. ta...”

“Nói đi!” Ngón tay búng nhẹ lên phía dưới căng thẳng đã phát tím lại.

“Ô... Ta thuộc về... A Kiện... Ô...”

“Ân

Tiếp tục, nói người vĩnh viễn không rời xa ta!”

“Ta... ta vĩnh viễn... không rời... xa người... A a...” Tròng mắt ướt át, ngôn ngữ ngọt ngào đầy tình ái khiến lí trí Văn Kiện nổ tung, hần thô bạo giật đi ràng buộc dưới thân người trong lòng, dịch thể trắng đục thoáng chốc phun ra. Hần nâng thân thể người trong lòng còn đang thăng thốt như đi vào cõi thần tiên lên, vội vã đưa lửa nóng đã trưởng lên của mình vào mật huyết. Tốc độ đưa đẩy liên tục khiến người trong lòng chỉ có thể thở dồn, nhục côn ma sát vách tường mềm mại một lần lại một lần đánh vào nơi mẫn cảm. Khó khăn giữa đầu ra sau, chỉ có thể xoay eo nhỏ phối hợp với lửa nóng đang ra vào. Dục vọng được lấp đầy cùng mềm mại bao bọc khiến khoái cảm len đến từng tế bào hai người, mây mưa không ngừng quần quít, tiếp tục kéo dài...

Nhìn chăm chú lên trần nhà đã có phần quen thuộc, Văn Tường khẽ thở dài, không phải hần không muốn dậy, có điều toàn thân hần giờ đau nhức đến động một ngón tay đều khó khăn. Từ khi bị đưa đến nơi này, A Kiện không quan tâm sáng tối luôn đòi hỏi. Hần đã không còn phân biệt nổi đâu là mộng đâu là thực nữa rồi. Toàn thân đều phủ đầy những vết hồng tím không đồng nhất, thiết liên khóa lấy tay chân. Tình trạng này hần đã thành quen rồi, chính mình cũng thấy không thể tin nổi.

Bên người truyền đến tiếng hô hấp nhịp nhàng và nhiệt độ cơ thể quen thuộc, một bàn tay to lớn lại bá đạo đặt trên lưng mình, đôi con ngươi vốn sáng trong giờ nhắm chặt, gương mặt khi ngủ không hề phòng bị, không tưởng được trông lại trẻ con như thế.

Chỉ có lúc này mới nhìn ra hần vẫn còn nhỏ tuổi, Văn Tường không biết làm sao lắc đầu. Được rồi, còn có mỗi lần đòi hỏi lời nói và cứng đầu đến đáng sợ kia, cũng có thể coi như là biểu hiện của trẻ con đi.

Suy nghĩ miên man, ánh mắt mất mát đầy ưu thương hiện lên. Hần nhớ mỗi khi giữa đêm tĩnh lại, thường thấy bên cửa sổ có một bóng người. Bóng người đó hay dùng ánh mắt đau đớn ấy trông ra ngoài màn đêm u tối bên ngoài. Khi đó, tâm can hần sẽ bị đau đớn không báo trước, đau đến nỗi hần khó có thể hô hấp...

Thói quen là một thứ rất đáng sợ. Từ khi quen với cách sống này, hần phát hiện mình luyện tiếu sự yên ổn không sóng gió hiện giờ. Ngày rồi lại đêm, ngày đêm bất định khiến hần không rõ rốt cuộc giờ đã qua bao ngày. Hần cứ thế mà sống, chuyện sau này ai có thể nói trước được.. Thế nhưng, sâu trong linh hồn có một âm thanh thì thảo khát vọng hần luyện tiếu sự bình an hiếm có này, dù kỳ thực hơn ai hết hần hiểu hoàn cảnh hiện giờ mong manh và nhỏ nhoi biết chừng nào.

“Ân...” Người bên cạnh khẽ xoay người, sau đó mở ra đôi mắt ngái ngủ.

“A? Ca, người tỉnh rồi...”

“Ân.”

“Có đói không? Ta làm chút đồ ăn cho ngươi.”

“Khoan đã.” Nỗ lực vươn tay kéo người đang đứng dậy lại, Văn Tường bình tĩnh lên tiếng.

“A Kiện, ta có việc muốn hỏi ngươi.”

Thần kinh lơ lửng trong nháy mắt căng thẳng, trong mắt Văn Kiện đã hiện nét cảnh giác.

“... Chúng ta ở lâu như vậy, nơi này rốt cuộc là phòng ai vậy?”

“... Là của một người bạn của ta. Hần đã đi Hàn tìm cha mẹ rồi, thế nên nhà này, hần nói ta có thể sử dụng tùy ý...”

“A, vậy sao...”

“...”

Hai đôi mắt trầm mặc nhìn nhau, ai cũng không có ý mở miệng. Bởi hai người họ biết, nếu phá vỡ thời khắc này thì sẽ không quay đầu lại được nữa...

Tĩnh lặng đôi lúc sẽ khiến cho người ta cảm thấy hít thở cũng khó khăn, Văn Tường chịu không nổi đành lên tiếng.

“Ân, A Kiện, ta hơi đói bụng. Người đi lấy cái gì ăn được không...”

“Được, ta đi ngay.” Về căng thẳng đổi lại thành thở phào nhẹ nhõm, Văn Kiện gần như chạy vào nhà bếp.
Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Editor: Hiên

Beta: Tsuki813

.
.
.

Không lâu sau, Văn Kiện bưng đồ ăn còn đang bốc khói vào phòng, hắn đặt khay nhỏ xuống giường, sau đó loay hoay ngồi xuống bên cạnh Văn Tường.

“Ca, tối, há miệng nào

Ném thử cái này trước.”

“Hả? A, không cần, ta tự ăn được.”

“Không được, hôm nay ca không tiện lắm, để ta đi.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì cả

Được không, ca, để ta bón cho ngươi, có được không?” Văn Kiện sử dụng sát chiêu vô địch thiên hạ – làm nũng.

“Được rồi, được rồi, tùy ngươi vậy.” Chịu không nổi, lần nào cũng là chiêu này, thế nhưng hắn vẫn luôn không chịu nổi... Khẽ thở dài, hắn không thể làm gì đành há miệng ăn cơm.

Thời gian từng giây lặng lẽ trôi qua, nhìn Văn Kiện có vẻ không vui, nội tâm của hắn cũng nặng nề. Nếu thời gian có thể dừng lại thì thật tốt, như thế hắn sẽ không phải sống trong hiện thực ưu thương đau đớn, cũng sẽ không từ chối hạnh phúc nữa... Nhắm mắt lại, hắn khẽ thở dài.

“Ca, làm sao vậy?” Thấy vẻ khác lạ, giọng Văn Kiện nhẹ nhàng hơn thường lệ.

“Không có gì, chỉ là... nếu có thể mãi mãi thế này thì thật tốt...” Tâm trí hướng ra ngoài cửa sổ, Văn Tường lộ ra khát vọng hạnh phúc.

Tay cầm bát cứng lại giữa không trung, Văn Tường quay lại thấy Văn Kiện đột nhiên đen mặt lại, đáng ngạc nhiên, Văn Kiện đột nhiên đặt bát xuống, quay đầu ra khỏi phòng.

Đã có chuyện gì? Rốt cuộc đã có chuyện gì? Sao A Kiện đột nhiên có vẻ hoảng hốt đến vậy? Thắc mắc càng khiến bất an tăng thêm, không sao tìm được đáp án, hắn chỉ có thể ôm một nỗi nhói lẳng lẳng chờ đợi.

Thoáng chốc, một ngày một đêm qua đi, Văn Kiện cũng không trở về. Hai mắt Văn Tường qua một ngày một đêm mệt mỏi, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, đột nhiên có tiếng cửa mở kéo kẹt, Văn Kiện xách một ba lô đi vào.

“A Kiện! Người đi đâu...”

Vì sao? Vì sao A Kiện lại biến thành thế này? Tóc tai rối bời, vành mắt thâm đen, áo khoác dính đầy đất cát bụi bẩn. Rốt cuộc đã có chuyện gì, khiến A Kiện trông nhếch nhác như vậy?

Văn Kiện không nói một lời đến bên giường, tự tay linh hoạt cởi bỏ xiềng xích tay chân Văn Tường. Sau đó hẩn lục ba lô, lấy ra một bộ đồ.

“Ca, mặc nó vào, chúng ta đi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Về nhà. Ta đã nghĩ rồi. Ca, người cùng cha mẹ đến New York đi... Ta sẽ đến chỗ chú...”

“Vì sao! Vì sao đột nhiên lại nói vậy!” Con mắt sáng trong chớp mắt tràn đầy kinh hãi.

“... Cứ như vậy mãi không được, ta không thể ích kỷ ảnh hưởng đến cuộc sống của ca ca... Ca ca khác ta, không thể vì người như ta mà mất đi tương lai... Còn kỳ vọng của cha mẹ...”

“Khoan đã! Vì loại lý do đó mà người đuổi ta đi sao?”

“Ca?”

“Bởi vì... lý do đó người sẽ xa ta sao?... Người... Không cần ta nữa rồi? Đôi mắt Văn Tường tràn ngập đau đớn và kinh hoàng.

“Ca, người cuối cùng...”

“Đừng đụng vào ta!”

Văn Tường ôm lấy chính mình, tựa như thú nhỏ bị thương cuộn lui trên giường.

“Ca, người bình tĩnh lại một chút!”

Đem thân thể gầy yếu ôm vào trong ngực, Văn Kiện trấn an thân hình đang run rẩy.

“A Kiện, chúng ta đều không đi, cứ ở đây được không?” Thanh âm mỏng manh từ trong lòng truyền ra.

“Thế nhưng...”

“Người nghe ta nói đi!” Đôi con người ngược lên có một tia phẫn nộ.

“Ca, người làm sao vậy. Cứ như vậy là không thể được. Chúng ta không lừa được bản thân mình a!”

“... Thế nhưng... thế nhưng người không cần ta nữa...”

“Ta sao có thể không cần người! Ta chỉ nghĩ muốn một mình người thôi!”

“... Vậy vì sao còn muốn rời xa... Đáng sợ lắm... Ta vừa nghĩ ra đi sẽ không còn được gặp người nữa... Có thể, người sẽ có người khác... Có thể, sẽ không bao giờ quan tâm ta nữa... Ô... Đừng... Ta không thể...”

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, thấm ướt vạt áo Văn Kiện.

“Ngốc nghếch... Ca thường ngày thông minh như vậy, hôm nay lại ngốc thế, có khi nào là bị ta lừa rồi không? Ta đã nói chỉ muốn một mình người, sao có thể thích người khác? Hơn nữa chúng ta vẫn có thể gặp mặt, không phải sao? Ta có thể đi tìm người, sau đó chúng ta còn có thể đi du lịch New York mà.” Lấy đi những giọt nước mắt trong suốt, Văn Kiện dịu dàng nói.

“Thật vậy chứ?”

“Đương nhiên, lẽ nào người không tin ta? Vậy ta thề độc. Nếu như Lâm Văn Kiện ta...”

“Được rồi! Được rồi! Ta tin người! Ta tin người...”

Cùng nhau cười, lời thề ước không lời giữa môi hôn lặng lẽ cắm sâu vào tâm khảm...

Văn Kiện lặng lẽ đi vào phòng, nhẹ vuốt ve từng đồ vật trong phòng, cuối cùng ngồi xuống giường, ôm lấy chăn... Vẫn còn mùi hương đặc biệt của hẩn... Phòng này, nơi nơi đều có dấu vết của hẩn, tựa như chỉ

cần xoay người, sẽ thấy nụ cười xinh đẹp kia... Trong tay dường như vẫn còn hơi ấm của hắn, bên nhau mới chỉ mấy giờ trước thôi... Máy bay.. hắn đã lên máy bay rồi...

“Ngu ngốc! Đần độn! Ngớ ngẩn! Lâm Văn Kiện người đúng là rác rưởi hết thuốc chữa!” Đấm mạnh vào tường, Văn Kiện không ngừng chửi rửa chính mình.

“Người sao phải giả cao thượng làm gì! Người nên khóa hắn lại bên người... Chắc, Lâm Văn Kiện! Người muốn chết sao? Người tự cho rằng người có thể sống được? Buồn cười, buồn cười quá! Ha ha ha ha... Trả lại cho ta! Trả hắn lại cho ta! Trả lại cho ta...” Máu đỏ thẫm từ khe nứt chảy ra, dọc theo cổ tay rơi xuống sàn nhà, trên vách tường trắng tinh lưu lại vết tích chói mắt...

“Ca ca... Trở về đi... Trở về với ta...Ca...”

“Được rồi

Thực là chả biết làm thế nào với người! Vừa mới bảo ta đi, giờ lại gọi ta về. Thằng nhóc này người thực là bốc đồng

”

“Ca?”

“Ai da! A Kiện, người chảy máu rồi! Sao lại thành thế này, nhanh băng lại!”

“Ca...? Ta, ta không phải đang mơ chứ? A!” Chân bị dẫm cho một cái, Văn Kiện kinh hô.

“Người mơ cái xuân thu đại mộng gì! Vớ va vớ vẩn! Ta biết ta không ở nhà con dã thú ngu ngốc nhà người nhất định xằng bậy mà.”

“Không phải đang mơ sao? Vậy... sao ca ca lại ở đây.... Không phải lúc này người lên máy bay rồi sao?”

“Tất nhiên là tại ta lo lắng rồi! Tên ngốc nhà người lại có thể nói ra những lời chín chắn như thế, chắc chắn là có vấn đề! Thế nên ta nói chuyện với cha mẹ, hủy chuyện đi New York.”

“... Cha mẹ không phải đã quyết rồi sao?”

“Ta nói với cha mẹ, với tính tình của người, chú nhất định không quản nổi. Cứ để người làm cần, nhất định sẽ có chuyện. Cha mẹ lo lắng suy nghĩ thấy cũng có lý, nên đồng ý rồi... Nói lại lần này ta quay về cũng để bắt người hoàn lương nha

”

“Nói cách khác ca ca thực sự đã trở về?”

“Đương nhiên.”

“Nói cách khác chúng ta không cần tách ra nữa?”

“Nói nhảm.”

“Nói...”

“Người không phiền sao... A Kiện, người khóc đấy à?” Dịch thể trong suốt rơi trong tai Văn Tường, cắt đứt lời nói của hắn.

“Hả? A! Làm gì có! Mắt đã đỏ lên, Văn Kiện ra sức chà sát hai con mắt.

“Ha ha, còn đỏ mắt, đây là lần đầu tiên nha !!!!! Cuối cùng cũng thấy người là trẻ con rồi. Ha ha

Đúng đúng, giờ mới thấy ra đáng một đệ đệ!

~~”

“Vớ vẩn!”

“A! A Kiện, người chết cho ta!”

“A?”

“Nhà ngươi! Ngươi dám làm dơ tường của ta! Ta hạn cho ta trước bữa trưa phải lau dọn sạch sẽ! Nếu không... Ngươi hôm nay đừng mong có cơm ăn!”

“A? Sao lại vậy?”

“Còn không đi mau! Ngươi muốn bị đánh hả?”

“Được rồi, được rồi, đừng có dọa người ta...”

... ..

Cuộc sống hạnh phúc của anh em nhà họ Lâm dường như không có kết thúc... ..

———— Bản thiên hoàn ————

Làm chap này trong đầu mình thấy rõ hình ảnh anh Xuân Bắc nhảy hiphop đọc rap : Đã iêu thì nói là iêu, không iêu thì nói một nhời cho xong! Yeah! Yeah

Thật sung sướng vì chap đầu tiên cũng là cuối cùng, chap duy nhất của cả truyện không phải đặt pass =))))))

Làm xong bộ này, thừa nhận khẩu vị bản thân rất ba chấm

(Tsu: ta thấy nó cũng có ba chấm lắm đâu~) Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-tinh-nguyen-de-nguoi-nguoc-ta-den-cung>